

*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu,
miluiește-mă pe mine, păcătosul.*

CUPRINS

Porunca Iubirii apare cu binecuvântarea **Arhiepiscopiei Sibiului**

C
R
E
D
I
N
Ț
A

N
Ă
D
E
J
D
E
A

D
R
A
G
O
S
T
E
A

C
A
L
E
A

A
D
E
V
Ă
R
U
L

V
I
A
Ț
A

Să stăm bine!

Veniti la Mine! Biserica, Familia, Scoala...

Pastorația celor din armată - *Teolog Ionuț Ilea* 4

Apel de conștiință privind dreptul la viață
al copilului nenăscut - *Asociația Pro-Vita* 20

Poezie religioasă. Concurs 27

Să stăm cu frică!

Ecumenism - Globalizare - Apostazie

Mâna invizibilă a Masoneriei la Vatican
- *I Millenari (un grup de prelați)* 31

Pentru iluminiști Europa începe cu Carol cel Mare 53

Să luăm aminte!

Dumnezeu este iubire. Rugă si milostenie

Rugul Aprins (aspecte inedite)
- *Arhim. Roman Braga* 58

Lucrul care trebuie: Bunătatea - *Corneliu C.* 72

*Poruncă nouă vă dau vouă:
să vă iubiți unul pe altul (In. 13, 34)*

CUPRINS *continuare*

Actualitatea religioasă *comentată*

În România:

Cine e vrednic să țină în mână sabia adevărată a Binecredinciosului Voievod Ștefan cel Mare?	74
Dacă intram în Masonerie, acum eram președintele României	77
Templu satanist la București	78
PNL se apropie de Biserică și de... alegeri!	79
Sinodul B.O.R. ia atitudine fermă față de simonie	81
Canalul Băstroe - de la ecologie la strategie	82

În lume:

Viața fără coduri sau moarte! Protest împotriva noilor buletine de identitate	84
Moon – un mesia afacerist și infractor	85
Zidul Templului lui Solomon în pragul prăbușirii	87
ONU propovăduiește anarhia în cadrul religiilor	88
Relația dintre Biserica Ortodoxă Rusă și stat.	89
Referendum pentru menționarea moștenirii creștine în preambulul Constituției UE	91
 Cărți noi	93
Cărțile editurii Agaton	97
Abonamente. Difuzare. Publicitate	98
Cartea ortodoxă prin poștă	99

Pace ție, cititorule!

Veniți la MINE!
Biserica, Familia, Școala

Preotul trebuie să se raporteze la militar într-un anumit fel, ținând cont de ceea ce este militarul în esență: bărbatul care se instruește ca să-și apere țara, la nevoie chiar cu prețul vieții. El va accentua în demersurile sale ideea vecinătății sfântului cu soldatul erou și dimensiunea religioasă a apărării gliei strămoșești.

Pastorația celor din armată*

■ **Ionuț Ilea**

1. Indispensabilitatea existenței unui locaș de închinare în aceste medii; rolul capelei ca spațiu de întâlnire cu Hristos în Taina Liturghiei

Am ales să demarăm acest capitol insistând asupra însemnătății Tainei Sfintei Liturghii, Taină a Tainelor, centrul în jurul căreia gravitează toate celelalte Sfinte Taine ale Bisericii. Sfânta Liturghie reprezintă taina împreunei trăiri cu Hristos în Sfânta Euharistie sau jertfa cea fără de sânge, astfel că devine indubitabil faptul că indispensabilitatea locașului de închinare nu se rezumă numai în cadrul armatei, ci se impune cu aceeași necesitate și intensitate și în celelalte medii speciale (penitenciare, spitale, școli, etc.), locașul de închinare fiind „centrul de comandă și control” sau „pupitrul principal” de unde se coordonează întregul ciclu de operațiuni desfășurate în slujba lui Hristos de către preotul păstor.

Legat de necesitatea unui spațiu sacru de închinare, de manifestare vie a

* Fragment din lucrarea „Pastorația preotului în mediile speciale”

religiozității umane prin directă întâlnire cu Hristos, Sf. Ioan de Kronstadt definea Biserica ca: „*Locul unde se unește cerul cu pământul sau, altfel spus, Biserica este un cer pământesc, ea este adevăratul aliment al sufletelor noastre, aici este hrana noastră duhovnicească, băutura noastră duhovnicească (în sfintele cântări și citiri; dulceață, frumusețe nestricăcioasă, puteri, lumină, înnoire, adevărată slavă, înțelepciune...) aici este izvorul vieții dumnezeiești și începătura unei vieți cerești, drepte și sfinte, aici este cea mai strânsă unire cu Dumnezeu și cu toți sfinții*”.(1)

Referindu-se la șederea noastră în Sfânta Biserică, în alt loc, același Sf. Ioan al Kronstadt, ne spune că a sta în Biserică „*e ca și cum ai fi în cer cu Dumnezeu, fiindcă în Biserică totul este ceresc: aici se preaslăvește numele lui Dumnezeu Tatăl și al Fiului și al Sfântului Duh... aici găsim întotdeauna pe Maica Domnului, toate puterile cerești, pe toți sfinții care au bine-plăcut lui Dumnezeu, acești oameni care au atins desăvârșirea*”. (2)

2. Exemplul vieții preotului în reușita lucrării pastorale; importanța acestuia

Prin natura și menirea ei, Biserica este o instituție de catehizare, întrucât obiectivul ei final - mântuirea credincioșilor - militarilor în cazul nostru - implică îmbunătățirea vieții lor morale. Acest adevăr este explicat limpede de învățătura Bisericii Ortodoxe după care mântuirea nu se poate obține numai prin har și credință, ci și prin fapte bune. De aici urmează că îndrumarea vieții morale a credincioșilor este o îndatorire primordială, indisolubil legată de misiunea preoției creștine. Această importanță și dificilă lucrare se efectuează în două moduri principale: prin viața morală exemplară a preotului și printr-o îndrumare metodică, amplă și stăruitoare a militarilor spre a-i convinge să-și ridice și ei nivelul vieții lor morale. Prima datorie a preotului este de a învăța și a educa pentru o trăire potrivită cu învățătura creștină, căci „vorbele zboară, exemplul convinge”.

Credincioșii se uită mai ales la purtările conducătorilor lor, ca la un model, și caută să se asemene cu ei, astfel că, exemplul vieții personale al preotului este cea mai bună predică, o predică model, permanentă și puternică ce influențează pe credincioși. Învățătura luminează mintea, dar exemplul, prin mijlocirea intuiției - accesibilă oricui - îmboldește puternic voința spre fapte. Acest adevăr este limpede experimentat de Mântuitorul când se adresează apostolilor săi: „*Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât văzând ei faptele voastre cele bune să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri*” (Mt. 9, 16). Valoarea trăirii cu fapta este mereu scoasă în evidență de Sfânta Scriptură: „*Cel ce va face și va învăța, acela mare se va chema în împărăția cerurilor*” (Mt.

9, 19), spune Mântuitorul care adaugă: „*V-am dat vouă pildă, ca să faceți cum v-am făcut Eu vouă*” (In. 13, 5). Adevăratul păstor „*merge înaintea oilor și ele merg după dânsul*” (Ioan 10, 4). (3)

Preotul este, în realitate, colaboratorul Mântuitorului la marea operă de sfințire și de mântuire a credincioșilor (Evr. 5, 1), înzestrat cu putere harică, trebuie să fie în toate animat de iubire față de Dumnezeu și față de semenii. Preotul trebuie să tindă după realizarea unei sinteze, a unei armonii și unități între viața sa lăuntrică și lucrarea sa pastorală, misiunea preotului fiind desfășurată cu accent pe viața lăuntrică, neglijarea vieții lăuntrice duce la ofilirea ei și implicit la împuținarea resurselor duhovnicești necesare pentru rodirea lucrării pastorale; viața lăuntrică nu trebuie neglijată fiindcă ea este lăcașul propriu-zis al vieții umane dispunând de puterile sufletești și morale care-i dau ființei umane capacitatea și posibilitatea să-și împlinească rostul în lume (4).

Din ceea ce s-a spus până acum constatăm foarte limpede că importanța și indispensabilitatea locașului de închinare, precum și exemplul trăirii Evangheliei lui Hristos de către preot, sunt două condiții *sine qua non* în realizarea cu succes a pastorației preotului într-un mediu ca armata. Urmărind firul aceleiași „demonstrații” sau întărind cuvântul nostru de până acum, putem spune că preotul este „colaborator al lui Dumnezeu”, după învățătura Bisericii, în acțiunea salvatoare de „înnoire a lutului” și de așezare a unor temelii de dragoste, dreptate și bună voință a relațiilor dintre credincioșii săi, preotul trebuie să năzuiască a se asemăna întru toate Modelului său optim, Iisus Hristos, „mai-marele păstorilor” (I Petru 5, 2). Biserica învață că la capătul eshatologic al istoriei vremelnice, El sălășluiește și așteaptă pe preoți să-i dea socoteală de chipul în care a chivernisit moștenirea primită de la El pentru turma Sa, „turma lui Dumnezeu” (I Ptr. 5, 2).

Îndemnul pe care ni-l dă Sf. Ap. Petru porcede din această previziune înșelătoare: „*Păstoriți turma lui Dumnezeu care ni s-a încredințat veghind asupra ei nu cu silnicie, ci de bunăvoie, după Dumnezeu, nu pentru câștig urât, ci din dragoste, nu ca stăpâni ai păstoriților, ci pildă făcându-vă turmei*” (I Ptr. 5, 2-3). (5)

Nu putem să trecem cu vederea frumoasa pledoarie în favoarea Sfintei Liturghii, a frumuseții și importanței capitale a ei în Ortodoxie, pe care o realizează părintele Teofil Păraian când spune că: „*Sfânta Liturghie, este mărturisire și trăire a Ortodoxiei... oricât am vorbi despre Sfânta Liturghie nu putem să nu ne spunem măreției ei, pentru că lucrările dumnezeiești nu pot fi cunoscute decât prin puterea lui Dumnezeu. Omul poate înțelege lucrările pământești pentru că e pământean. Lucrurile cerești ni le descoperă Dumnezeu pe măsura deschiderii sufletești pe care o are omul. Fără această deschidere nu putem înțelege lucrurile sfinte. De aceea toată strădania noastră trebuie să fie aceea de a ne face mai buni, de ne apropia de Dumnezeu, de a*

cere de la Dumnezeu cunoștință pentru cele ce nu le putem înțelege prin puterea noastră. Știți că la Sfintele Slujbe se spune uneori: Și pentru ca să ne învrednicim a asculta Sfânta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeuul nostru să-l rugăm”? De ce ? Este nevoie de o învrednicire specială. Fără învrednicirea aceasta cuvântul Evangheliei rămâne un cuvânt obișnuit.” (6)

Putem conchide că a discuta despre importanța Sfintei Liturghii este unul și același lucru cu a vorbi de necesitatea existenței capelelor sau chiar Bisericii ca locașuri de închinare în cadrul unităților militare, precum și importanța exemplului vieții în Hristos oferite de către preotul militar. Sfântul Efrem Sirul, trăitor în veacul de aur al Patristicii are cuvinte de adâncă prețuire față de preoție și e pătruns de un fior de îngrijorare, ca nu cumva această demnitate să nu fie luată în seamă ca urmare a corelării ființei umane pe treptele nedesăvârșirii. De aceea îi face atenți pe preoți: „*Minune uimitoare, putere nespusă, mister înfricoșat al Preoției. Slujbă sfântă și sublimă de neprețuit cu care Hristos, după venirea Sa pe pământ, a voit să înzestreze pe nevrednicele sale făpturi. Vă rog în genunchi, cu lacrimi și cu suspine să cinstiți acest tezaur al Preoției, tezaur pentru cei ce știu să-l păstreze cu sfințenie și cu vrednicie*”. (7)

Conștienți de valoarea sfințeniei, părinții îndemnau mereu pe preoți și credincioși la o înaltă prețuire a sfințeniei și o trăire pe treptele acesteia, convingși fiind, că numai în lumina sfințeniei se descoperă și se înțelege învățătura autentică despre Preoție și sublimitate. Sfânta Liturghie a reprezentat întotdeauna principalul mijloc, și cel mai sigur, de supraviețuire cu Hristos în împărăția cerurilor pentru milioane de creștini din întreaga lume, oferindu-le tăria vieții celei nemuritoare în fața tuturor vitregiilor vremurilor, a mizeriei umane. Alimentându-se cu Hristos, românii au putut rezista oricărui asupriri, oricărui năvăliri sau presiuni de orice fel - sărăcie, foame, teroare politică - toate căzând în fața atotputerniciei lui Hristos. Putem spune, fără exagerare, că trăim într-o epocă îngrozitoare, nu numai din cauza urii și dezbinării, a sângelui vărsat, ci, înainte de toate, pentru că vedem o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și a împărăției Lui. Din nou, nu Dumnezeu, ci omul devine măsura tuturor lucrurilor; din nou, nu credința, ci ideologia și utopia au ajuns să definească starea spirituală a lumii. (8)

Sfânta Liturghie și împărăția lui Dumnezeu sunt nu doar într-o simplă legătură una cu alta, ci într-o relație ontologică: prima își are fundamentul și sensul în cea de a doua. Ca „arvună a moștenirii ce va să fie” (canonul euharistic, Liturghia Sfântului Vasile cel Mare), Sfânta Liturghie aduce în lumea noastră o altă logică, o altă lege a Sfântului Duh, specific creștină și biblică, ce răstoarnă însuși conceptul de cauzalitate, atât de important pentru gândirea rațională, fie platonice, fie modernă. (9)

Nu putem să trăim ca și creștini fără să percepem adevărata

dimensiune a Sfinte Liturghii care, săvârșită într-un spațiu sacru, îi dă acestuia o finalitate și un caracter cu totul și cu totul special pentru că aici sunt prefigurate realitățile viitoare. Împărăția lui Dumnezeu acum se anticipează prin Liturghie celor ce vor să fie în viitor, simbolul liturgic este de acum arhetip al realității din împărăție. Dar în împărăție ajungem trecând prin istorie. (10)

Preotul Ioan Bizău face referire la conceptul de „Rezistență prin Liturghie”, gândindu-se la venerabila rezistență a generației de creștini care au pus sufletul lor pentru Hristos murind ca niște adevărați mucenici în temnițele comuniste de la Aiud, Gherla, Pitești, Jilava etc.(11) Tot despre „Rezistență prin Liturghie „, ne vorbește și părintele Nicolae Steinhardt în cartea sa „Jurnalul Fericirii” unde destăinuie ororile petrecute în pușcăriile comuniste zicând că unica soluție pentru a evada dintr-un univers totalitarist o reprezintă mistica prin credință. (12)

Cel mai potrivit citat scripturistic legat de problema „Rezistenței prin Liturghie” credem a fi (Rom. 8, 35): „*Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Oare necazul, sau strâmtorarea sau prigoana, sau foametea, sau golătețea, sau primejdia, sau sabia?*” Acest citat scripturistic aparținând Sfântului Apostol Pavel poate fi un excelent prilej de a îndemna pe militari la o viață în Hristos, plină de curaj și bărbăție. Nu putem realiza o pastorație eficientă fără să conștientizăm că singura „cale a vieții o reprezintă Hristos și că cel mai rapid mod de a ne întâlni tainic și direct cu El este Taina Euharistiei. Accesul la Sfântul Trup și Sânge al lui Hristos presupune însă niște etape indispensabile :

1. Pentru cei ce nu sunt încă creștini: primirea Sfântului Botez și al Mirungerii

2. Pentru cei ce sunt creștini primirea dezlegării de la duhovnic (atunci când el consideră că e timpul) pentru Sfânta Împărtășanie, în urma Tainei Sfinte Spovedanii.

Legat de Taina Sfinte Spovedanii, cea dintâi datorie a duhovnicului este de a-l ajuta pe penitent să-și restabilească echilibrul și armonia vieții sufletești, prin înlăturarea a tot ceea ce ar întreține tulburarea și întunecarea, și prin orientarea asupra datoriilor sale morale, precum și asupra scopului adevărat al vieții. Negreșit o astfel de acțiune are în vedere toate facultățile sale sufletești în scopul deșteptării și restabilirii funcționării normale a conștiinței ea va porni însă de la luminarea inteligenței, a rațiunii. (13)

În primul rând, penitentul va trebui să fie orientat într-o serie de lămuriri asupra păcatului și virtuții. Cu alte cuvinte preotul duhovnic îi va fi mai întâi învățător, spre a trezi într-însul dorința de ridicare din păcat, apoi, întocmai ca un medic, va trebui să-i prescrie remediile prin care să curețe urmele lăsate de păcat asupra facultăților sufletești și să poată recăștiga obișnuința vieții sănătoase în virtute. Când, în sfârșit, duhovnicul prescrie obligațiile la care trebuie să se supună penitentul pentru îndreptarea greșelilor și când

pronunță sentința, scaunul de spovedanie devine un tribunal spiritual, iar preotul un judecător”(14)

Trecerea prin „botezul lacrimilor”, în Sfânta Taină a Spovedaniei, este vitală pentru șederea noastră față în față cu Hristos la „masa împărăției” și de aceea insistăm asupra câtorva aspecte din Taina Sfintei Spovedanii, care credem că se impun, și care trebuie să fie explicate și aplicate în rândurile militarilor. Astfel, este foarte important ca un duhovnic să conducă dialogul și aprecierea păcatului mărturisit încât penitentul însuși să ceară un canon, iar duhovnicul să aibă grijă să aplice acest canon așa cum se cuvine. Canonul trebuie să aibă corespondență cu păcatul mărturisit, cu posibilitățile de împlinire ale militarilor, cu vârsta, starea, pregătirea și credința militarului. Ceea ce realizează duhovnicul reprezintă o adevărată incizie de chirurg în aria sufletului celui prezent sub epitrafir, pentru a depista tot ceea ce ar putea cangrena întreaga lui viață morală și pentru a elimina cangrena. Dacă mânuirea bisturiului duhovnicesc este incertă sau eronată, am pierdut omul pentru totdeauna! Tocmai de aceea, în viziunea și accepția tuturor preoților, Taina Spovedaniei reprezintă cel mai greu capitol din viața pastorală. (15)

3. Indisolubilitatea calităților de bun creștin și bun român și simultaneitatea acestora calități vitale mai cu seamă pentru militari. Raportul preotului cu politica

În viziunea noastră, legat de insolubilitatea calităților de bun creștin și bun român, putem să spunem că marșarea pe această idee ar trebui să fie coloana vertebrală, „punctul forte”, ideea centrală a oricărei predici rostite în fața armatei. Nu poți fi un bun creștin fără a fi în același timp un bun român și invers, deoarece întreaga istorie a neamului nostru afirmă cu tărie acest lucru. Acest neam bimilenar, care este neamul românilor, a fost orânduit după atotînțelepciunea lui Dumnezeu, să vadă ziua cea mare a răsăritului credinței sale creștine odată cu nașterea sa ca popor, spiță aparte din neamul cel mare al pământenilor, purtând denumirea de poporul român. Putem afirma, și ne putem chiar lăuda între popoarele lumii că ne-am aflat în acest spațiu carpato-danubiano-pontic de când ne știm ca popor român, că Sfântul Apostol Andrei ne-a fost „mama noastră” duhovnicească, care, ca și ucenic al lui Hristos, ne-a moșit spiritual ca neam, ne-a încreștinat prin baia nașterii celei noi în Hristos Domnul. Toate aceste lucruri le putem spune fără pretenția de a exagera, fără frica de a supradimensiona realitatea, că întreaga istorie a neamului nostru și chiar a lumii stă drept dovadă în sprijinul afirmațiilor făcute până aici, existând numeroase mărturii care atestă prezența creștinismului pe aceste meleaguri încă din primele patru secole după Hristos prin:

- urmele arheologice descoperite la Sarmisegetusa, Apulum, Tomis, Porolisum, Callatis (urme de bazilici creștine din primele patru secole după Hristos)

- tăblița votivă de la Biertan (EGO ZENOVIVS VOTUM POSUI = Eu Zenovie am pus făgăduință, danie); probabil un creștin care respecta cultul morților din Biserica creștină și care făcuse o pomană (este vorba de localitatea Biertan situată lângă Mediaș, jud. Sibiu)

- Gema de la Potaissa (Turda) înfățișând pe Hristos în chip de păstor cu mielul pe umeri

- piatra funerară romană cu inscripții creștine, descoperită în 1927 la Cluj- Napoca

- opaițe paleocreștine aflate în Muzeul Unirii din Alba Iulia, Muzeul Bruckenthal Sibiu, Muzeul Țării Crișurilor - Oradea, Muzeul din Zalău, Muzeul de Istorie a României - Dej. (16)

Părintele profesor Dumitru Stăniloae tocmai această idee o accentua în cartea „Ortodoxie și românism”, că: *“etnogeneza sau procesul de formare a poporului român coincide cu geneza lui spirituală”*. (17)

Cum spuneam mai înainte, în viziunea noastră acesta este punctul de la care ar trebui să se plece și pe care să se sprijine întreaga noastră pastorație în cadrul armatei. Din păcate, aceste solide dovezi istorice care ar contribui la întărirea conștiinței militarilor că sunt, în același timp și în mod inseparabil, creștini și români, sunt astăzi tot mai nevăgăte în seamă. Nu sunt două calități distincte, sau două atribute total diferite: a fi creștin și a fi român, ci sunt o unitate în dublă orientare sau o singură monedă cu două fețe. Istoria creștinismului este plină de exemple, mii de militari cu adevărat creștini care au ajuns și sfinți și pe care Biserica neamului îi prăznuiește, pomenește și cinstește până astăzi (exemple: Sf. Teodor Tiron, Sf. Teodor Stratilat). Acești sfinți au făcut din plin dovada priceperii lor, atât în domeniul armelor pământești cât și al celor cerești, dovedindu-se astfel adevărați luptători, ostași ai lui Hristos. (18)

Armata, cu excepția câtorva momente destul de scurte și confuze, a fost cea care a slujit Biserica lui Hristos, atât Biserica vie formată din totalitatea credincioșilor ca mădulare ale trupului lui Hristos, cât și Biserica ca și instituție autonomă față de stat, dar slujind interesele statului, când acestea s-au situat pe aceeași linie directoare, pe aceeași lungime de undă cu cele ale Bisericii. În acest sens, este interesant de urmărit impresionantul discurs al mitropolitului Dr. Nicolae Bălan intitulat „Biserica neamului și drepturile ei”, discurs rostit în Senatul României la anul 1928, în cadrul discuției generale asupra proiectului de lege al cultelor din 27 martie. În acest discurs, regretatul și marele mitropolit al românilor din Ardeal, Dr. Nicolae Bălan încearcă să ilustreze tocmai faptul că Biserica apără și reprezintă dintotdeauna interesele statului și

armatei, și nu reliefează un tablou destul de concentrat despre drepturile Bisericii neamului, și despre obligația morală a statului de a respecta aceste drepturi, discurs care la vremea respectivă stârnea în Senatul României furtuni de ovații, aplauze și mult entuziasm din partea politicienilor vremii. În decursul vieții poporului român, destul de încercat, acesta a reușit să-și conserva multe din darurile primite de la Dumnezeu, să-și pună în lumină telanții și chiar să-i înmulțească, dovadă fiind numeroșii sfinți pe care acest pământ. Mitropolitul Nicolae Bălan descrie, în cuvinte de o rară frumusețe, câteva din calitățile acestui neam românesc situat la cumpănă de vremuri, la răscruce de drumuri, în calea năvălirilor păgâne. Una dintre aceste realități fiind „armonia” care domnește în sufletul românului, Nicolae Bălan spune: *„Tendința spre armonie este o notă esențială a sufletului românesc. Într-adevăr, ce progres vom fi atins și ce fericire se va revărsa asupra poporului nostru, când fiecare preot al său va fi o sinteză personificată a credinței și a uneltirii deopotrivă. Pe acest preot sinteză îl văd un reprezentant tipic al celei mai luminoase, mai strălucite și mai adevărate tradiții culturale, tradiții de viață trăită profund, chiar dacă formele ei de înfățișare au fost mai simple, mai modeste în sufletul neamului românesc unde s-au încheșat din adânci experiențe seculare care aduc pe un popor în contact cu însuși temeliile vieții, și din aspirațiile lui către lumină, proprii minții clare și simțirii vii cu care a înzestrat Dumnezeu pe român. Din aceste elemente s-a încheșat armonie în noi acea superioară și imperturbabilă armonie între credință și cultură, care și-a pus pecetea ei de-a lungul veacurilor pe sufletul neamului nostru și căreia noi, ardelenii, îi dăm expresie în frumoasa vorbă: Legea românească!... Toate le iertăm pentru Înviere. Omeneste vorbind, am avea dreptul la oarecare resentimente, dar noi suntem gata în clipa asta să uităm. Ba nu să uităm! Nu ar fi bine să uităm suferințele trecutului pentru că în ele se cuprind fibre din viața strămoșilor noștri, dar suntem gata în clipa aceasta să iertăm... precum cântăm în cântarea bisericească, să iertăm toate pentru învierea neamului nostru...”* (19) În continuarea discursului său, mitropolitul Nicolae Bălan remarcă că Ortodoxia este o componenta de bază, ingredientul principal din armonioasa alcătuire a sufletului românesc, că a apăra drepturile și legile statului înseamnă a apăra ființa și viața Bisericii strămoșești din care te-ai născut: *„Bărbații de stat nu pot să nesocotească factorul etic-politic, care rezidă în strânsa legătură dintre Biserică și stat. Fără îndoială, când cetățenii văd că statul se identifică cu credința lor și o protejează, atunci și ei vor avea un puternic motiv de a se atașa și mai mult de statul lor național. Iată de ce statul nostru nu poate fi un stat laic.”* (20) Toate aceste secvențe din discursurile lui Nicolae Bălan pot fi parte integrantă a unor predici rostite în fața militarilor, cu intenția clară de ai conștientiza că a fi român și creștin ortodox este unul și același lucru și de ai canaliza în toate acțiunile lor în spiritul acestei idei.

Într-una din cărțile sale, părintele profesor Dumitru Stăniloae

(este vorba de cartea intitulată „Ortodoxie și Românism” ce reunește mai multe articole care dezvoltă această temă cotidiană pentru lumea interbelică) realizează o frumoasă interpretare teologică a națiunii, a ceea ce înseamnă bun român și bun creștin în același timp. Căci, spunea părintele Stăniloae: „*Scoaterea oamenilor din starea păcătoasă nu se face prin anularea calităților naționale, ci prin îndreptarea naturii omenești în general. Dacă ar fi ceva păcătos însuși specificul național, atunci nu s-ar mai face deosebire între buni și răi în cadrul unei națiuni, căci toți ar fi răi... Umanul există numai în formă națională, determinat național, așa cum există numai determinat individual. Nu se pot extrage la un individ sau la o națiune determinatele individuale sau naționale pentru a lăsa umanul pur. Ar însemna să distrugi însăși umanul. Naționalul sau individualul e însuși umanul, care are, în mod necesar o anumită calitate. Un uman fără calitate nu există... Națiunile sunt după cuprinsul lor, eterne în Dumnezeu. Dumnezeu pe toate le vrea. în fiecare arată o nuanță din spiritualitatea Sa nesfârșită. Le vom suprima noi vrând să rectificăm opera și cugetarea eternă a lui Dumnezeu? Să nu fie!*” (21)

Este destul de greu să te înfățișezi în fața unei „discipline de fier” ca cea din armată, iar tu, ca și preot militar slujitor, să nu fi atent la ce și cum transmiți prin predicile tale. Nu se poate să nu fii extrem de pretențios, migălos cu nivelul predicii tale în fața oastei țării. Episcopul Vasile Coman al Oradiei, insista asupra necesității ca preotul să aibă o sumă de calități intelectuale și moral-spirituale în stare să satisfacă trebuințele tuturor credincioșilor, care sunt din ce în ce mai complexe, și în acest sens episcopul lansa noțiunea de „preot integralist”. (22) Referindu-ne la un mediu ca armata se impune să luăm în considerare această remarcă, acest îndemn al episcopului Vasile Coman, deoarece, prin cadrele superioare avem în fața omenirii cu o pregătire intelectuală și culturală care trece prin toate nivelele, astfel că pe lângă cultura teologică a preotului, cultura sa generală laică, evlavia acestuia este și ea o componentă de bază, parte a constituției cultural- spirituale a preotului militar. Evlavia preotului, dragostea lui „de cele sfinte”, de Hristos, poate insufla multă râvnă și respect pentru „cele ale lui Hristos” din partea militarilor. Preotul militar, mai înainte de toate, trebuie să facă dovada „culturii duhului” cum spunea ieromonahul Rafail Noica. (23) În acest sens, reclamându-se din partea preotului militar o cultură vastă din toate domeniile și la care trebuie adăugată evlavia, să împreuneze contemplația cu activitatea, idealul cu realitatea, munca cu rugăciunea, respectul față de valorile trecutului cu spiritul înnoitor al vremii, să trăiască în câmpul realității, fără a fi înghițit de aceasta, fără a-și limita activitatea numai la rezolvarea unor probleme de toate zilele. (24)

Nu putem trece peste aceste remarci sau aspecte legate de misiunea preotului militar, fără să luăm în discuție raportul preotului cu politica, deoarece istoria ne-a demonstrat adeseori că

politicul poate exercita o influență

colosală, uimitoare asupra armatei, mai cu seamă în cazul regimurilor dictatoriale totalitariste. Ideea de bază este că, între misiunea preotului militar, a preotului în general, și politică este o incompatibilitate, de asemenea, în spiritul aceleași idei, armata nu trebuie să slujească politica, ci neamului român ortodox, Biserica cea vie a lui Hristos din trupul căreia face parte.

Misiunea preotului în societate este misiunea Bisericii. Armata este o componentă vitală. După căderea protopărinților noștri, a societății din care facem parte să vrem sau nu să recunoaștem; a-l sluji pe Hristos înseamnă nu a sluji idealuri terestre, uneori prea pământești pentru misiunea cerească pe care El a încredințat-o preoților Săi. Misiunea preotului se identifică astfel, mereu în cea a Bisericii, roada ei fiind convertirea veacurilor la Hristos. Tocmai de aceea, în fața fugii de răspundere socială care ne încearcă uneori, nimeni nu poate face mai mult bine oamenilor și nici mai mult rău decât preotul și aceasta după cum își îndeplinește sau nu misiunea sa socială, în funcție de cum se ridică el la înălțimea exigențelor lui Hristos pe care-L slujește. (25)

Se impune cu stringență întrebarea: Ce poate să facă preotul pentru turma sa în fața profunde crize spirituale a omului contemporan, în fața teribilei apostazii pe care o resimțim din plin în toate mediile? În primul rând preotul poate suplini lipsa comunicării deoarece are puterea de a nu îngădui posesorilor puterii pământești să se înveșmânteze, să se împodobească cu gloria egalității cu Dumnezeu (primul nu este Dumnezeu oricât înclină el și ai lui să creadă aceasta) (26) Preotul poate „desvrăji” din lumesc lumea, pentru că totdeauna politica va avea în structura ei o utopie periculoasă ținând de gradul naiv de comparație: fac un rău mai mic pentru a evita un rău mai mare. (27)

Preotul poate fi taumaturgul unei societăți civile bolnave. Creștinismul poate avea efectul unei surse de motivație pentru cetățenii unei așezări (sat, oraș, țară) atâta timp cât se va face apel la el ca la un element de antologie a inimilor oamenilor așezării respective (care nu vor înțelege că nu fac parte dintr-o generație spontanee) (28)

Implicat în spațiul provocărilor sociale cu cei care-și asumă creștinismul *de profundis* ca *facto* decisiv al consensului (în primul rând spiritual în cele necesare unității, în îndoieli, libertate și dincolo de toate iubire de aproapele și de Dumnezeu). Doritorul de aproapele, preotul militar, va trebui să străpungă conștiințele adormite ale militarilor față de mesajul viu al Evangheliei lui Hristos, va trebui să aprindă în sufletele multora dintre apărătorii de azi ai patriei, flacăra vie a credinței, a Sf. Duh. (29) Canalizarea în partizanatele politice a preotului militar, îl așează pe acesta în spațiul târgului, compromițând însăși imaginea lui Dumnezeu, Cel care dă tuturor toate. Să recunoaștem că de cele mai multe ori, partizanatul politic al preoților a născut o oarecare obrăznicie și un mod cel puțin ciudat de independență, ca să nu mai spunem că icoana definitivă a

senatorului

sfertodoxomediocrosubpoliticianist, se va plăsmui mereu avându-l în prim plan pe un popa TATU desprins parcă din filele unor povești de Damian Stănoiu (30). Mereu atent la cele ale lui Dumnezeu, preotul nu are a se converti la acțiuni “militantiste” de nuanță politică. El are deja drama lui ca om „uitat de stat” sau băgat în față când „dă bine” pentru imaginea statului, stat căruia-i place o moralitate dulceagă, generală și moderată, încadrată logic și ai cărui funcționari se încadrează ei înșiși în această „curtare” a omului bisericii, a creștinismului, numai când au nevoie pentru cosmetizarea stării de fapte. (31) Misiunea preotului este de a vesti pacea și buna înțelegere, căci numai în felul acesta se poate apropia preotul de Dumnezeu, *„rugându-se preotul să se stingă războaiele de pretutindeni, să înceteze tulburările, și cerând atât în rugăciunile din casă cât și rugăciunile din Biserică, pace au îmbeșugat, izbăvire grabnică de toate necazurile ce supără pe fiecare”* (32) Pacea pe care preotul trebuie să o încetățenească în sufletul său și al credincioșilor militari în cadrul relațiilor lor cu alte popoare și alte religii, cu alți oameni în general, constituie singurul climat în care se poate dezvolta plener viața individului și a societății deoarece *„pacea este mama tuturor lucrurilor bune”*. (33)

Mai presus de toate, învățătura prin cuvânt a preotului se validează atunci când ea este dublată de fapta preotului, când este confirmată de întreaga lui viață. (34) Predica reprezintă un mijloc real de propovăduire a dreptei credințe în rândul militarilor; predica zilelor noastre trebuie să sădească în inimile credincioșilor odată cu asimilarea de cunoștințe doctrinare și o înțelegere și o trăire a lor, încât militarii să poată fi capabili să distingă învățătura corectă de cea falsă. Ea are menirea și de a atrage asupra credincioșilor atenția față de învățăturile greșite. Dacă este vorba despre interpretări greșite ale unor texte biblice, predica exegetică este cea care dă răspunsul corect necesar. În situații de natura aceasta predica se cere să fie bine documentată, încât să spulbere orice îndoială cu privire la învățătura ortodoxă. (35)

Dialogul cu lumea de azi nu este un lucru ușor, ci extrem de complex și care pretinde exigență. De aceea putem spune că odată cu saltul tehnic omul a căpătat deprinderi noi, a părăsit o anumită mentalitate care-l făcea ușor accesibil religiei și a devenit dintr-o dată foarte exigent. Ceea ce pare foarte ciudat, dar nu mai puțin adevărat, este faptul că această față a omului s-a revelat subit. Și acesta este cel dintâi lucru cu care se confruntă Biserica spre a regăsi termenii unui posibil dialog cu lumea de azi. (36) Preotul militar, după îndemnul Mântuitorului, trebuie *„să caute mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui”* și, în acest sens, el nu trebuie să dorească nimic mai mult decât să vină în lume împărăția lui Dumnezeu, iar această împărăție, spune Sf. Ap. Pavel este: *„dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt”* (Rom. 14, 17). La dezideratul social al păcii și dreptății ce-și caută mereu împlinirea, Mântuitorul Hristos adaugă definiția religioasă a păcii, iar pacea ca dar divin își are izvorul în

Dumnezeu, Părintele Luminilor de la care vine toată darea cea bună și tot darul desăvârșit. (37)

Un preot militar bun este acela care exprimă în chip strălucitor și slujește cu total devotament valorile naționale și patriotice. El slujește în graiul concetățenilor săi, respectă și împlinește datinile părintești, se jertfește pentru idealurile neamului său (38).

4. Mărturii istorice autentice despre colaborarea celor două instituții: Armata și Biserica

Considerăm necesare prezentarea câtorva episoade din istoria bisericească a neamului care subliniază și scot în relief strânsele relații care au existat între armată și Biserică pe parcursul veacurilor și care, la noi, au culminat în secolul trecut, spunem noi, prin întemeierea la Alba Iulia în anul 1921 a unei episcopii a Armatei. (39)

Este binecunoscut faptul că mai toți domnitorii din istoria neamului au avut povățuitori pe marii duhovnici ai vremurilor lor: **Ștefan cel Mare** reușea câștigarea a peste 40 de lupte contra otomanilor, călăuzit fiind de către Sfântul Daniil Sihastrul, sfânt care l-a ajutat pe Ștefan cel Mare să treacă peste momentele de cumpănă ale vremii. **Mihai Viteazul** avea ca prieten și sfetnic apropiat pe episcopul Dionisie Reali de Târnovo (Bulgaria), refugiat la noi pentru a-l convinge pe Mihai să se participe la o mare răscoală antiotomană a tuturor popoarelor din Balcani. Aproape toți domnitorii noștri au fost ctitori de mănăstiri sau de lăcașuri sfinte (biserici, paraclise, troițe, etc.).

Conducătorul Revoluției de la 1821, **Tudor Vladimirescu**, avea strânse legături cu Biserica fiind ctitor de lăcașuri sfinte. De pildă, prin 1805-1808, ctitoria împreună cu țaranul Gheorghe Duca Biserica de lemn din satul Prejna, jud. Mehedinți, căruia i-a făcut apoi danii și unde are zugrăvit și chipul. Schitului Cioclovina (Gorj) i-a făcut o danie de 100 de taleri, iar Bisericii din Cloșani (Gorj) i-a dăruit un Penticostar. Apoi, prin testament rânduia să se dea ajutoare la Muntele Athos și la Sf. Mormânt precum și unor fete sărace sau altor persoane, era un bun prieten cu Episcopul Ilarion al Argeșului pe care îl cunoștea încă din timpul războiului ruso-turc din 1806-1812 și la care stătea când venea în București, Ilarion era egumen la Mănăstirea Sf. Ioan (40).

În timpul războiului pentru Independența României, în 1877, preoții au însoțit armata română împotriva turcilor până în Bulgaria. Peste 10 preoți militari au ridicat moralul ostașilor români și i-au întărit sufletește în clipele de suferință din fața morții. Între preoți s-a remarcat preotul Gavrilă Ursu din Iași, confesorul regimentului IV artilerie, decorat cu ordinul „Virtutea Militară”. (41) În timpul războiului pentru Independența României au mai fost și alți preoți

militari mobilizați și participanți în luptele de la Grivița, Plevna, etc. Încă înainte de intrarea României în Primul Război Mondial, Sf. Sinod numea pe preotul Constantin Nazarie (prof. la Facultatea de Teologie din București) ca protopop al preoților militari mobilizați. (42).

Legat de preoții din Transilvania participanți la Primului Război Mondial, aproape 150 dintre preoții ortodocși, ori uniți, au fost aruncați în închisorile din Cluj, Târgu Mureș, Odorhei, Oradea, Timișoara de către autoritățile maghiare pe motiv de spionaj pentru români și înaltă trădare, pedeapsa fiind temniță grea pentru unii, iar pentru alții moartea.

Pe baza directivelor C.N.R. de la 14 noiembrie 1918, plecau la Iași, doctor Nicolae Bălan de la Institutul Teologic Sibiu (viitor Mitropolit al Ardealului) și căpitan Victor Precup, care informau pe cărmuitorii României de atunci, concentrați la Iași (gen. Constantin Coandă - președinte al consiliului de miniștri, gen. Prezan - șeful Marelui Stat Major, Ioan I. C. Brătianu, și N. Iorga) despre situația din Transilvania, discutând și cu miniștri Franței, Angliei și Statelor Unite de pe lângă guvernul român.

Toți preoții militari și-au făcut din plin datoria pe câmpurile de luptă, fiind unanim apreciați de comandanții armatei române. Iată, de pildă, ce scria Monitorul Oficial (nr. 96/1918) despre protosinghelul Iustin Șerbănescu de la mănăstirea Cernica, București: „A luat parte la toate luptele, mergând cu Sfânta Cruce în mână în fruntea luptătorilor regimentului. În ziua de 2 octombrie 1916, văzând că regimentul Feldioara a pierdut în lupte aproape toți ofițerii, și comandantul căzuse pe muntele Clăbucetul Taurului, a luat comanda acestui corp și luptând ca un erou o zi și o noapte, a respins pe inamic până la muntele Susai, oprindu-l de a ocupa Azuga. În luptele de pe muntele Dihamului a condus un batalion de soldați, iar la 17 noiembrie 1916, fiind a doua oară rănit pe muntele Sorica în timpul altui atac al Azugăi, a refuzat evacuarea pentru a nu se despărți de vitejii regimentului”. (43)

Am îndrăznit să presăram câteva episoade memorabile din Istoria Bisericii și a neamului românesc, cu convingerea neclintită că reprezintă o dovadă peremtorie de colaborare între Biserică și Armată, de conjugare a eforturilor în vederea dobândirii libertății și păcii neamului românesc. Considerăm că acestea sunt doar câteva exemple de colaborare strânsă între Armată și Biserică, exemple care ar trebui să fie nelipsite din orice lucrare de pastorație a unui preot militar în cadrul armatei române.

Încercând să justifice prezența clerului militar în armată, Înalț Prea Sfinția Sa, Dr. Antonie Plămădeală, argumentează solid și suplu în același timp acest statut al preotului din Biserica Ortodoxă Română, spunând că: „*Românii n-au dus niciodată un război de cucerire. Mi se pare că acest adevăr este esențial pentru înțelegerea și justificarea instituirii și existenței clerului militar la noi. Românul e un om care se apără, nu e un om care atacă. Românul își*

apără vatra sa originală care i-a fost orânduită de Dumnezeu, bătătura sa, gospodăria sa, hotarul său. Românul nu cucerește ce nu-i al lui. Românul nu a venit de nicăieri aici. El s-a născut pe pământul acesta... Preotul trebuie să fie cu oștirea pentru că ostașii sunt poporul lui. El trebuie să-i încurajeze să se apere și să le insufle credința în dreptul de a-și apăra și stăpâni pământul. Țara e moșia tuturor. Numai anumite împrejurări istorice au determinat înțelesul original al cuvântului moșie. El vine de la moștenirea din moși-strămoși asupra pământului orânduit de Dumnezeu neamului. E glia tuturor”. (44) Aceste rânduri arată adevăratele coordonate ale misiunii preoților în sânul oștirii țării, adevărata dimensiune a misiunii lor pentru a întreține vie flacăra credinței, a demnității, a onestității în sufletele militarilor. Acestea pot fi împlinite fără îndoială cu mai mult succes acolo unde efortul și exemplul preotului și al familiei sale se conjugă cu cel al comandanților și familiilor lor. Preotul trebuie să știe a opera în sufletele militarilor cu foarte multă delicatețe și eleganță în așa fel încât aceștia să înțeleagă și să conștientizeze faptul că ei trebuie să lupte pentru apărarea credinței strămoșești și a valorilor acesteia, până la sacrificiul suprem. Eroul și sfântul nu sunt numai vecini, ci în cazuri de confruntări cu nedreptatea se suprapun, de aceea s-a și instituit un cult al sfinților și unul al eroilor. (45)

În încheierea acestei dezbateri, găsim oportun să ne oprim și asupra părerii părintelui Prof. Dr. Dumitru Stăniloae cu referire la capacitatea de jertfă a unui creștin așa cum se desprinde ea din lucrarea „Ortodoxie și Românism”. Părintele Stăniloae spunea că dacă „i se cere unui creștin să-și jertfească viața actuală, și creștinul o face bucuros, nu i se cere cu perspectiva de a și-o pierde definitiv și nici creștinul nu și-ar da-o atunci atât de fericit, ci pentru a ajunge mai repede la deplinătatea vieții. Jertfirea vieții actuale se cere numai în împrejurările în care, nejertfindu-și-o creștinul și-ar pierde-o pe cea viitoare, adică în împrejurările în care e necesar sacrificiul suprem pentru credința în Hristos. Lăsând la o parte faptul că jertfirea aceasta nu face nici ea, în definitiv, excepție de la instinctul afirmării vieții, în împrejurările normale când nu se cere în interesul credinței, renunțarea la viață așa tamesam, e considerată de Dumnezeu păcat, iar la oameni nebulie sau lașitate. Cu atât mai puțin reproșabil este acest instinct manifestat în favorul unui grup de indivizi, în favorul națiunii... Afirmarea vieții propriului neam nu însemnează negarea altor neamuri, chiar nici dezinteresarea de soarta lor. Viața omenească se mișcă în cicluri care se cuprind unul în altul, plecând de la cel mai mic, cel individual, și sfârșind cu cel mai larg, care cuprinde omenirea întreagă. Precum grija pentru viața proprie individuală nu te împiedică și nu-ți răpește ocaziile de a te îngriji și de viața de familie, iar aceste două griji îți lasă destulă posibilitate să slujești și neamului, la fel aceste trei cicluri de viață nu-ți vor absorbi așa de total preocupările și puterile încât să nu

poți fi de folos și umanității. Nici unul din aceste trei cercuri nu te poate angaja exclusiv. Aceasta ar fi într-adevăr ceva și păcătos și nenatural. Între aceste cercuri nu există relații de exclusivitate, ci de întregire.” (46)

Referitor la situația actuală a relației dintre Biserica Ortodoxă Română și Ministerul Apărării Naționale, este de remarcat că, la nivelul întregii țări, au fost reînființate după 1990 posturile de preoți militari, revenindu-se astfel la vechiul statut de preot militar existent în armata română până în 1948. În prezent există în țară numeroase locașuri de închinare (capele în special) în multe garnizoane militare și care sunt slujite cu cinste și demnitate în numele lui Hristos de către mulți preoți militari români care luptă pentru menținerea păcii și întinderea ei pe tot globul pământesc, astfel încât până într-un anumit punct ideea de pace coincide perfect cu ideea de unitate a creștinilor cum spunea într-o alocuțiune și fostul patriarh al României, Iustinian: „*Refacerea unității creștinismului nu va fi cu puțință într-o lume sfâșiată de neînțelegeri, amenințată de războaie și învrăjbită cu ea însăși. Orice casă care se dezbină, spune Domnul Hristos, nu poate să dăinuiască. De aceea noi socotim că năzuințele generale spre refacerea unității creștine trebuie să meargă mână în mână cu slujirea păcii între neamuri și popoare, și să însemne o contribuție reală la triumful marilor idealuri morale ale omenirii, să se împletească strâns cu lupta politicii de război, să contribuie la egalitatea între neamuri și popoare, dreptate socială, pace, frățietate și dragoste... la temeliuirea și consolidarea conștiinței de sine a poporului român, Biserica a contribuit cu tot ce a avut mai de preț. Prin rugăciunile ei în limba poporului, prin datinile religioase, în miezul cărora colindele stau mărturie a vechimii limbii și poporului român, ca și tipăriturile ce se făceau pentru folosul românilor de pretutindeni. Biserica a contribuit în mod constant la făurirea unității și a ținut mereu vie conștiința de sine a poporului nostru, de unitate politică”* (47).

Note bibliografice:

1. Sf. Ioan de Kronstadt : „Liturghia locul pe pământ”, editura Deisis – Sibiu - 2002, pag. 156
2. Ibidem, pag. 155
3. Pr. Constantin C. Pavel, rev. B.O.R., 7-8 /1978, „Preotul pilduitor și îndrumător al vieții morale a credincioșilor”, pag. 761- 763
4. Pr. Orest Bucevscai, rev. Mitropolia Olteniei, 10-12 /1955, art. “Viața lăuntrică a preotului și lucrarea lui pastorală”, pag. 546-547
5. Pr. Prof. Grigorie T. Marcu, rev. Studii Teologice, IV, 3-4/1952, art. „Cunoașterea aprofundată a Sfintei Scripturi, îndatorire de căpetenie a preotului zilelor noastre”, pag. 202
6. Arhim. Teofil Părăian, rev. Porunca Iubirii, 5-6/2000, art. “Sfânta Liturghie mărturisire și trăire a Ortodoxiei”, pag. 8
7. Sf. Eftrem Sirul: „Despre preoție” la Spiridon Căndea, „Sensul preoției la Sfinții Părinți”, în Studii Teologice II, 3-6/1950, pag. 195
8. Pr. Alexandre Sememann: „Euharistia Taina Împărăției”, editura Anastasia, București, pag.14
9. Pr. Dr. Iuvenalie Ionașcu: „Sfânta Liturghie reprezentare iconică a împărăției

lui Dumnezeu”, editura Anastasia, București, pag. 15

10. Ibidem, pag. 17

11. Pr. Ioan Bizău, „Îndrumător Bisericesc”, Sibiu- 2000, pag. 122

12. monah Nicolae Steinhardt: „Jurnalul Fericii”, editura Dacia, Cluj- Napoca, 2000, pag. 6

13. Pr. Prof. Petre Vintilescu: „Spovedanie și Duhovnicie”, editura Episcopiei Ortodoxe Române de Alba Iulia, 1995, pg. 78-79

14. Ibidem

15. Pr. Nichifor Teodor, rev. Mitropolia Ardealului, nr.2/1990, art. „Preotul și Pastorația credincioșilor din orașe”

16. Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu: „Istoria Bisericii Ortodoxe a Românilor”, editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, vol. I, București 1997, pg. 443

17. Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae: „Ortodoxie și Românism”, editura Albatros, București 1998, pag. 86

18. Mineiul Lunii Iulie, editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1967, ediția a-II-a

19. Mitropolit Dr. N. BĂLAN: „Biserica neamului și drepturile ei” Discurs rostit la Discuția Generală asupra Proiectului de Lege a Cultelor, în ședința Senatului Român din 12 Martie 1928, Tiparul Tipografiei Arhiepiscopale, Sibiu, pg. 31

20. Ibidem, pag. 37-39

21. Pr. Prof. Dr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 19- 26

22. Episcop Vasile Coman, rev. Mitropolia Ardealului, 7-9/1981, art. „Locul și rostul preotului în parohie, câteva îndrumări pastorale pentru timpul de acum”

23. ierom. Rafail Noica: „Cultura Duhului” editura Reîntregirea, Alba Iulia 2002

24. Episcop V. Coman, op. cit., pag. 482

25. Pr. Asistent Dr. Necula Constantin, rev. „Porunca Iubirii”, nr. 3/2000, Sibiu, art. „ Politică și Convertire”

26. Ibidem

27. Ibidem

28. Ibidem

29. Ibidem

30. Ibidem

31. Ibidem

32. Sf. Ioan Gură de Aur: „Tratat pentru preoție”, traducere și note D. FECIORU,

editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București 1998, pg. 68

33. Sf. Grigorie de Nazianz, „Despre fugă”, pag. 48, col. 681

34. Episcop V. Coman, rev. Mitropolia Banatului, nr. 4-6, 1979, art. „Sf. Vasile cel Mare păstorul de suflete”, pg. 272

35. Pr. Dr. Ioan Bajău, rev. Mitropolia Olteniei, XXVII, 1975, art. „Predica mijloc de propovăduire a dreptei credințe și de păstrare a ei în trecut și azi”

36. I.P.S. Dr. Mitropolit Antonie Plămădeală: „Biserica Slujitoare”, Sibiu 1986, pag. 168

37. Pr. Dr. Ion Buga: „Pastorală - Calea Preotului”, Editura Sf. Gheorghe Vechi, București 1999, pag. 200

38. Ibidem, pa. 204-205

39. Pr. Dr. Mircea Păcurariu, op. cit., vol. III, pag. 445

40. Ibidem, pag. 346-347

41. Ibidem, pag. 365

42. Ibidem, pag. 359

43. Ibidem, pag. 360

44. I. P.S. Dr. Mitropolit Antonie Plămădeală: „Preotul în Biserică, în lume și acasă”, Sibiu, pag. 202-203

45. I. P.S. Dr. Mitropolit Antonie Plămădeală , op. cit., pag. 203

46. Pr. Prof. Dr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 91-92

47. Iustinian Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române: „Apostolat Social Slujind lui Dumnezeu și oamenilor - Pilde și îndemnuri pentru cler”, 1971, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, pag. 79

Apel de conștiință privind Dreptul la viață al copilului nenăscut și încălcarea acestui drept în țara noastră

adresat forurilor de conducere ale municipiului și
județului Sibiu (*Primărie, Consiliul Județean,
Prefectură, Inspectoratul Școlar Județean,
Inspectoratul Județean de Sănătate Publică*)

Noi, membrii Asociației Pro-Vita Sibiu, împreună cu alți cetățeni ai municipiului Sibiu, prezenți astăzi, marți, 1 iunie 2004, cu ocazia **Zilei Internaționale a Copilului**, la “Marșul Vieții”, în deplină cunoștință de situația gravă în care se găsește societatea românească în urma acțiunilor proavortioniste și de promovare în școli a unei așa-zise „educații sexuale” lipsite de temeiuri moral-religioase, cu respect profund vă adresăm Apelul de față în vederea intervenției Dumneavoastră pentru rezolvarea cauzei pe care o susținem. Apelăm cu încredere la autoritatea Dumneavoastră, autoritate menită să asigure drepturile tuturor cetățenilor județului Sibiu, inclusiv ale copiilor nenăscuți, pe care să-i apere ca pe niște ființe umane nevinovate, precum și drepturile copiilor la o educație care să respecte și să protejeze rolul fundamental al familiei în societate. Statul de drept, instaurat în țara noastră după 1989, are datoria sfântă să protejeze viața tuturor fiilor Patriei și ca atare să nu permită uciderea celor mai nevinovați și mai neajutorați membri ai societății, permisiune prin care se distrug înseși bazele ordinii civile și morale din societatea românească. În vederea susținerii Apelului nostru, Vă rugăm să luați în considerare următoarele aspecte:

Din punct de vedere constituțional, dreptul la viață al fiecărei persoane este garantat de **Constituția României**, art.22, al. 1, iar conform art. 20, al. 1, Constituția respectă drepturile fiecărui cetățean în conformitate cu **Declarația Universală a Drepturilor Omului** (Preambul: „...recunoașterea demnității inerente **tuturor membrilor familiei umane** și a drepturilor lor egale și inalienabile constituie fundamentul libertății, dreptății și păcii în lume”). E în afară de orice discuție că din familia umană face parte integrantă și copilul. Conform **Cartei Drepturilor Copilului** (adoptată de ONU la 20 nov. 1989 și ratificată și de țara noastră), art. 6.1 și 2 „statele semnatare recunosc că **fiecare copil are dreptul inerent la viață...** (și) vor asigura în cea mai mare măsură posibilă supraviețuirea și dezvoltarea copilului”. Or, conform art. 1 al aceleiași Carte, **copil este fiecare ființă umană până la vârsta de 18 ani**. Întrucât nu se stabilește nici o vârstă cu privire la începutul copilăriei, înseamnă recunoașterea oficială, internațională a faptului că prima etapă a copilăriei o reprezintă viața prenatală, chiar din momentul concepției. Acest lucru rezultă și din **Declarația Drepturilor**

Copilului adoptată de Adunarea Generală a ONU (20 nov. 1959), unde se specifică: „copilul, ..., are nevoie de îngrijire și protecție specială, **inclusiv protecție legală, atât înainte, cât și după naștere**”. De asemenea, România a semnat la 4 aprilie 1997, și ca atare trebuie să respecte, **Convenția Pentru Protecția Drepturilor Omului și a Demnității Ființei Umane cu Privire la Aplicarea Biologiei și Medicinii** care prevede la art. 18, al. 1 asigurarea unei protecții adecvate embrionilor *in vitro*. Dacă pentru embrionii *in vitro* se prevede o protecție adecvată, oare nu cu atât mai mult trebuie aceasta asigurată embrionilor umani *in utero*?

Din puncte de vedere juridic, recunoașterea statutului de ființă umană și apărarea ei prin lege doar de la 14-a săptămână a sarcinii este insuficientă și, în fapt, imorală întrucât încurajează atentatul împotriva vieții unei întregi categorii de ființe umane, așa cum rezultă limpede din paragraful anterior. Este binecunoscut faptul că în tradiția juridică a țării noastre avortul la cerere a fost incriminat (Codul penal din 1864 și 1936), până la instaurarea regimului dictatorial comunist. Abia **Decretul nr. 436/1957 al regimului Gh. Gheorghiu-Dej**, liberalizează, după model sovietic, pentru prima dată avortul, cu consecințe dintre cele mai dezastruoase pentru echilibrul social, economic și demografic al țării. Așadar, primul **Decret-lege, din 26. 12. 1989, al Frontului Salvării Naționale**, continuat în mod esențial de legislația actuală, a reluat din acest punct de vedere politica iresponsabilă a perioadei celei mai nefaste a regimului dictatorial de tristă amintire. **În mod cert, prin legislația actuală privind liberalizarea avortului, Statul român aplică discriminatoriu prevederile propriei sale Constituții și nu respectă convențiile internaționale la care este parte privitoare la dreptul fundamental al fiecărui membru al familiei umane de a-i fi recunoscută demnitatea sa inerentă.**

Din punct de vedere medical, este de acum o evidență științifică faptul că ființa umană își începe existența odată cu fecundarea. Deja de multă vreme embrionii umani și feții sunt considerați “pacienți”, cărora li se asigură o asistență medicală în măsura posibilităților de astăzi ale medicinei, în virtutea jurământului profesiei medicale, în care se afirmă: **“Voi păstra respect absolut vieții, de la începutul ei.”** (**Jurământul de la Geneva al Asociației Medicale Mondiale, 1983**). Aceasta intră în flagrantă contradicție cu practica avortului la cerere, chiar pentru cele 14 săptămâni de la fecundație, timp în care este legalizat conform

Codului Penal în vigoare. De asemenea, practicarea contracepției hormonale sau prin intermediul steriletului, intră în categoria avortului întrucât aceste mijloace sunt și contragestive (împiedică fixarea sarcinii în uter).

Din punct de vedere al educației, introducerea recentă în programa școlară a unei educații sexuale care promovează masiv contracepția și relativizează căsătoria ca unic cadru adecvat de exprimare a actului sexual, reprezintă o subminare directă a echilibrului moral și al prestigiului social al familiei, „grupul fundamental al societății și mediul natural al creșterii și bunăstării membrilor ei”, cum o definește Preambulul **Cartei Drepturilor Copilului**. Conform acesteia, familiei „trebuie să i se acorde protecția și asistența necesară pentru a-și asuma deplin responsabilitățile în comunitate”. Or, așa cum demonstrează experiența țărilor unde a fost deja aplicat acest gen de „educație sexuală”, acesta provoacă tocmai rezultate contrare (SUA, Europa de Vest). În mai multe unități școlare din municipiul și județul Sibiu se desfășoară programe de educație sexuală contraceptivă aflată în flagrantă contradicție cu morala creștină, deși majoritatea covârșitoare a elevilor sunt creștini și provin din familii creștine

Tot în acest sens constrângerea viitorilor soți, indiferent de convingerile lor religioase și morale, de-a fi supuși unei instrucții contraceptive în vederea eliberării certificatului de pre-nupțialitate încalcă libertatea de conștiință a celor ce îmbrățișează valorile morale creștine și ca atare este inacceptabilă.

Din punct de vedere politic, țara noastră se află în situația de a nu putea progresa pe drumul integrării europene din cauza copiilor instituționalizați. Pentru a rezolva această situație, Guvernul a inițiat un program de reintegrare familială a copiilor. Dar cum poate crede cineva că familiile vor accepta să primească copii străini pentru a-i crește, când timp de un deceniu au fost încurajate – și sunt încurajate în continuare – printr-o lege inumană să-și omoare proprii copii, iar „educația sexuală” care li se predă la ora actuală tinerilor în anumite școli și prin cabinetele de planificare familială întreține o atitudine negativă față de copilul conceput, considerat ca un eventual dușman al fericirii părinților sau fraților săi. Aceasta duce la o adevărată schizofrenie între căutarea unei împliniri în plan sexual și responsabilitatea, atât personală cât și socială, de a fi părinte. Tocmai această schizofrenie este cauza cea mai profundă a crizei abandonării copiilor și a instituționalizării lor și încercarea de-a rezolva această criză prin educația sexuală contraceptivă o

agravează, nu o rezolvă.

Din punct de vedere social, economic și național, consecințele nu sunt greu de apreciat. Nu își poate face nimeni iluzii cu privire la consecințele dezechilibrului demografic major prin răsturnarea piramidei vârstelor. Cităm din raportul **Strategiei Naționale pentru Dezvoltare Durabilă 1998**: „Opt ani de scădere a natalității înseamnă tot atâtea generații din ce în ce mai mici la baza piramidei vârstelor. De fapt, ar mai trebui să adăugăm un număr de astfel de generații, pentru că în nici un fel nu ne putem imagina o redresare de substanță a natalității pe termen scurt și chiar mediu, indiferent de contextul economic al următorilor ani, dacă luăm în considerare inerția fenomenelor demografice și complexitatea mecanismelor cauzale. Există cu certitudine un cost economic și un cost demografic al tranziției. Costul demografic este aproape imperceptibil pentru generațiile actuale. Îl vor cunoaște însă generațiile viitoare, când marile dezechilibre demografice produse după 1989 vor avea efecte negative pe plan economic și social.”

Constatările raportului citat au fost între timp confirmate de rezultatele recensământului populației din anul 2001 și sunt deplin valabile și astăzi. Întrebarea cea mai simplă ar fi: din munca cui vor primi mâine pensia părinții care frecventează astăzi cabinetele de avort sau planificare familială? Oare aceasta să fie soluția pentru dificila perioadă de tranziție pe care o traversează țara? De asemenea, care va fi viitorul unei Româнии excesiv de îmbătrânite în comunitatea internațională, acolo unde ponderea și profilul demografic sunt factori determinanți?

Trebuie să menționăm situația gravă a întreruperilor de sarcină din municipiul și județul Sibiu: Conform statisticii înregistrate la Direcția pentru Sănătate, numai în primul trimestru al anului 2004, și numai în Spitalul Clinic Județean au fost consemnate **475** de avorturi dintre care **275** la cerere. Foarte dureros este faptul că **un procent de 18% dintre acestea aparțin elevelor (vârsta între 15-19 ani), iar 60% aparțin adolescentelor (vârsta între 15-24 ani)!** De asemenea, se constată că vârsta medie a elevelor care recurg la avort a scăzut în ultimii ani de la 17-18 ani la 15-16 ani (sunt mai multe cazuri chiar de 14 ani).

Conștienți de aceste fapte, noi, sus-numiții susținători ai prezentului **Apel de conștiință**, Vă solicităm cu insistență să acționați cu fermitate în direcția lichidării tuturor formelor și metodelor de

ucidere sau de încurajare a uciderii copiilor nenăscuți din județul Sibiu, din dispensare și spitale, din cabinetele de întrerupere a sarcinii și de planificare a familiei, de stat sau particulare.

Un popor are soarta copiilor săi. Copiii nenăscuți sunt veriga cea mai plătândă a lanțului unui popor. Și cum tăria oricărui lanț o dă veriga sa cea mai slabă, un popor valorează atâta câtă valoare acordă copiilor săi nenăscuți.

Avem convingerea că apelând la Dumneavoastră ne adresăm instituțiilor în măsură să intervină în rezolvarea unei situații tot mai grave. De asemenea, adresându-ne Dumneavoastră, vă rugăm să faceți cunoscut acest Apel forurilor de Stat superioare, Președinția, Guvernul, Parlamentul și Curtea Constituțională.

În speranța că veți lua în considerare prezentul Apel de conștiință, Vă asigurăm de întregul nostru devotament și Vă mulțumim cu anticipație.

În numele participanților,
Președinte Pro-Vita Sibiu,
Preot prof. Ilie Moldovan

Sibiu, 1 iunie 2004

Rugăciune către Dumnezeu Tatăl

Te slăvim pe Tine, Dumnezeule Cel Ce ești fără de început și fără de sfârșit, Cel Ce Te-ai arătat Tată a toată făptura cea purtătoare de viață și Ție îți mulțumim pentru grija Ta cea părintească ce cuprinde toată făptura, și pe care ne-ai arătat-o osebit nouă, celor ce suntem făcuți după chipul și asemănarea Ta.

Tinde Doamne mâna Ta cea tare peste pruncii amenințați de urăciunea avortului și mântuiește-i pe ei din mâinile cele ucigătoare. Doamne Atotțiitorule, întărește cu puterea Ta pe toți tații ca, întăriți fiind, să nu se lase biruiți de ispită înlesnirii avortului.

Binecuvintează Doamne familiile noastre și poporul nostru și ne umple pe noi de bucuria de a primi și de a hrăni cu dragoste și purtare de grijă orice făptură, al cărei dătător de viață și Părinte veșnic Tu ești. Amin.

Rugăciune către pururea Fecioara Maria

Fecioară Marie, Născătoare de Dumnezeu și Maica noastră a tuturor, către tine alergăm astăzi noi, păcătoșii robii tăi, căci tu ești cea care ai spus „Da“ Vieții. Lucru mare și cu anevoie de priceput ne este nouă, nevrednicilor, taina cea mare care prin tine s-a înfăptuit, când îngerul Domnului ți-a vestit ție că „vei zămisli și vei naște prunc“, iar tu, cu toate că nu înțelegeai cum va fi aceasta de vreme ce nu știai de bărbat, te-ai plecat cu bucurie voii Stăpânului zicând: „*Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău.*“

Preabinecuvântată Maică a Vieții, ție ne rugăm pentru toate mamele care se tem să fie mame și pentru acelea care se simt amenințate sau covârșite de sarcină. Mijlocește tu pentru ele la tronul ceresc al Fiului tău, ca Dumnezeu să le dăruiască înțelepciunea de a spune **nu** avortului, puterea de a spune **da** vieții și curajul de a merge până la capăt. Fă ca și ele să poată zice împreună cu tine „Fie mie după cuvântul Tău!“ ca astfel, având parte de dragostea și de ajutorul fraților întru credință, să se bucure de pacea ce se pogoară peste cei ce fac voia Domnului. Amin!

Schimbarea la față

Biserica cu strămoșeasca vatră
S-a lepădat de fața ei de var.
Un pictor slujitor în sfântu-altar
A curățit în zid piatră cu piatră.

În țiglă-a șlefuit acoperișul
Și clopotele-au început să bată,

O rugăciune nouă, minunată
A-nflăcărat deodată luminișul.

Și toată preajma s-a aprins de dorul
Și bucuria din Dumnezeuire.
Un foc adevărat, rug de iubire,
Aduce la Prislop astăzi Taborul.

MARIA GABOR

Al. Macedonski (1854-1920)

Anul acesta s-au
împlinit 150 de ani de
la nașterea lui Al.
Macedonski, poet,
p r o z a t o r ,
dramaturg și
ziarist.

Născut la
București în
data de 14
martie 1854 a
trecut la cele
veșnice în data de
24 septembrie
1920.

Puțini din cititorii
care l-au studiat pe Al.

Macedonski în anii de
școală cunosc faptul că
poetul *Nopților*, cum
este supranumit, a
avut o frământată
preocupare în
versuri pentru
credință și este
a u t o r u l
*Psalmlor
moderni*,
ciclu de poezii
la fel de
valoros ca și
*P o e m a
rondelurilor* și
Nopțile.

Iertare

Iertare! Sunt ca orice om:
M-am îndoit de-a ta putere,
Am râs de sfintele mistere
Ce sunt în fiecare-atom...
Iertare! Sunt ca orice om:
Sunt ticălosul peste care
Dacă se lasă o-ntristare
De toți se crede prigonit,
Dar Doamne, nu m-ai părăsit...

Sunt om ca orice om-iertare!

Oh! Doamne!

Oh, Doamne, rău m-ai urgisit,
În soarta mea m-am împietrit:
Rămân ca marmura de rece...
Să plâng, să sufăr am uitat.
Am fost un cântec care trece,
Și sunt un cântec încetat:
Rămân ca marmura de rece...
Uscat e tot ce-a înflorit,
Entuziasmul a murit,
Și a mea inimă a-nghețat...
Am fost un cântec care trece
Și sunt un cântec încetat.

POEZIE RELIGIOASĂ

Credința

Când este inima zdrobită și viața-ntreagă o pustie,
Pe care n-o mai răscolește nici caldul vânt de poezie,
Atuncea chiar necredinciosul pricepe-n cugetul de-ateu
Că e o viață viitoare, și-n cer că e un Dumnezeu.

Pe cât mai crudă e-ncercarea pe care omul o îndură
În pradă la nenorocire, la defăimare și la ură,
Pe-atâta și speranța vine a-i spune tainic și mereu,
Că e o viață viitoare, și-n cer că e un Dumnezeu.

Aidem! Reia-ți și tu avântul, biet suflet ce-n suferință
Sub nedreptăți fără de margini era să pierzi a ta credință
Și poartă crucea pân' la urmă pe drumul cel îngust și greu,
Căci este-o viață viitoare, și este-n cer un Dumnezeu.

Iar voi, dușmani de toată mâna, în luptă zilnic cu dreptatea,
Cu adevărul și lumina, cu dragostea și bunătatea,
Ce-au fost de soartă răsădite în fundul sufletului meu,
Deși în altă viață, poate, dar tot v-așteptă Dumnezeu.

Legenda siminocului

Pământul se cutremurase
Și cerul se întunecase,
Hristos pe cruce răstignit
În Domnul, sufletul și-l dase
Și-ntre tâlhari sta pironit.
Catapeteasma, sfărâmată,
Zăcea-n biserica bogată,-
Biserică de cărturari!
Iar cum fu noaptea-naintată
Îl coborau dintre tâlhari!

Atunci apostolii veniră
În taină-adâncă de-l jeliară.
Și cum îl duseră-n mormânt,
O piatră grea rostogoliră
Pe-Învățătorul lor cel sfânt!

Dar Maica Precista rămase
Și cum pe piatră s-așezase,
Plângându-și plânsul ei amar,
O mică buruină-afar'
Din stei zări că-n grabă dase
Și lacrimile ce-o stropiră
Atât de repede sporiră
Că-și dete rodul ei pe loc
Și florile i se numiră
De-atuncea flori de siminoc.
Iar dându-și rodul, siminoc,
Și-a treia zi având norocul
De-a-mpodobi mormântul gol
De-atunci rămase în tot locul
Al nemuririi sfânt simbol.

POEZIE RELIGIOASĂ

Doamne, toate...

Doamne, toate sunt prin tine:
 Și averea și puterea,
 Fericirea, mângâierea:
 Ce ne trebuie știi bine.
Dai cu dreaptă socotință
 Mulțumiri și suferință:
Lui Iisus I-ai dat o cruce
 Căci știi c-o poate duce;
Când dureri ne dai și nouă,
 Ne dai plânsul ca o rouă;
Când dai marilor putere,
 Nu le dai nici o plăcere.
Când dai răilor cruzime
Dai blândețe la victime.
Ești puterea înțeleaptă
 Și justiția cea dreaptă;
Fă oricând ce vrei din mine.

Doamne, toate sunt prin Tine...

Rondelul meu

Când am fost ură am fost mare,
 Dar, astăzi, cu desăvârșire
Sunt mare, căci mă simt iubire,
Sunt mare, căci mă simt uitare.

Ești mare când n-ai îndurare,
 Dar te ridici mai sus de fire
Când ți-este inima iubire,
Când ți-este sufletul iertare.

Știu: toate sunt o-ndurerare,
Prin viață trecem în neștire,
Dar mângâierea e-n iubire,
De-ar fi restriștea cât de mare,

Și înălțarea e-n iertare.

Pagina realizată de

MARIA GABOR

CONCURSUL DE POEZIE “ CER NOU - PĂMÂNT NOU ”

Anul 2004 este al treilea an, în care revista noastră organizează pentru cititorii - poeți, concursul de poezie “ CER NOU - PĂMÂNT NOU ”. Aceia care doresc să participe la concurs ne pot trimite creațiile lor pe tot parcursul anului. Termenul final pentru primirea scrisorilor este data de 18 noiembrie 2004. Așteptăm poeziile dumneavoastră pe adresa redacției cu mențiunea pe plic pentru concursul de poezie “ CER NOU - PĂMÂNT NOU ” sau la adresa: Prof. GABOR MARIA, 505200 - FĂGĂRAȘ, str. TRANDAFIRILOR nr. 61.

Mâna invizibilă a Masoneriei la Vatican*

■ *I Millenari*
(un grup de prelați
de la Vatican)

**[Masonii adoră atât Creatorul cât
și creația, satana fiind parte din
creație]**

Masoneria, inspirată din deism și din raționalism, este, în felul ei, o organizație religioasă. Admite existența unui mare arhitect al universului, pe care fiecare adept al ordinului îl poate chema cu numele pe care-l dorește, el fiind unicul constructor al întregii realități existente în universul mereu în construcție, la a cărui definire sunt implicați masonii, adică zidarii, sub egida aceluiași mare arhitect universal. E o credință rațională și fideistă în același timp, cu riturile și rugăciunile sale îndreptate către marea realitate universală, zeificată.

Orice asociație secretă care ține de ordinul masonic este bazată pe colaborare și ajutor reciproc între membrii

*Avertismentului
senatorului Radu
Timofte („Masoneria
are tendința să
ocupe toate funcțiile
importante în stat
din România”) și
dezvăluirii lui Costel
Iancu („90% dintre
parlamentari,
aparținând tuturor
partidelor politice,
sunt masoni”), le
adăugăm
mărturisirile unor
prelați de la Vatican
despre
francmasonizarea
Bisericii Catolice, ca
un semnal de alarmă,
acum când
Patriarhia
Constantinopolului și
Patriarhia Română
au ales calea
ecumenismului.*

grupului. Organismul masonic își propune să-și extindă domeniul în sectorul economic, politic, militar, religios, cu scopul de a *uni realitatea existentă* sub un **guvern mondial unic**, format prin consimțământ sau prin forță. Pentru francmasonii liber-cugetători, *o parte din această realitate este și satana*: deci nu poate fi negat și nici refuzat; dimpotrivă, *adorarea* datorată marelui arhitect va fi extinsă asupra întregii sale creații, deci și asupra *satanei*, creatură care participă la realitatea universală.

Oricine este invitat să facă parte din familia masonică, pentru a fi inițiat pentru acea viață, va fi supus unei ucenicii severe de trei ani, în decursul căreia va primi cele trei grade: *ucenic*, apoi *tovarăș de artă* și, în fine, *maestru al lojei*. Grade decise prin vot secret. Gradul de maestru conferă facultatea de a vorbi în templu, celelalte două, doar la întâlniri.

Frații masoni se recunosc între ei în momentul când își strâng mâna: cine salută primul bate cu policele mâinii drepte, ușor, de trei ori, policele celuiilalt; dacă cel abordat a înțeles, răspunde la rândul său tot cu trei bătăi, imediat sau la următoarea strângere de mână; altfel, primul va înțelege că celălalt nu face parte din familie. Acest ceremonial de recunoaștere - un fel de document de identitate - e practicat de către masonii laici; unii dintre aceștia îl practică chiar și cu vreun ecleziast afiliat, dar ecleziaștii masoni îl folosesc rar între ei, din prudență.

Dacă e să ne luăm totuși după fapte, asociația se comportă ca una de tip agnostic, conformându-se cu cea mai strictă rigoare gândirii libere. Jean Guittou scria: ateismul agnostic și simplificator e dătător de viață. Pentru cei care trăind se mulțumesc să trăiască, să se bucure de prezent, să se insereze în istoria lumii așteptând să adoarmă apoi pentru totdeauna în pace, ateismul este o soluție dulce; este exasperantă și angoasantă doar dacă este menținută aspirația spre nemurire, ce poate fi însă adormită prin studiu sau prin divertisment.

Caracatița masonică la Palat

Printre culturile cele mai exclusive, cea romană este cea mai închisă, unde nici măcar titlurile nobiliare și aristocratice nu sunt suficiente pentru a fi admis în interiorul ei; și mai exclusivă este însă cea ecleziastică. Cu toate astea, în aceasta din urmă masoneria intră cu ușurință pe ușa de serviciu și fără bilet de liberă trecere, mimetizându-se la perfecție.

Masoneria nu obișnuiește să schimbe practicile și obiceiurile pe care le găsește în locul unde operează. În Vatican, tenace fortăreață a

Bisericii Catolice, ea se înarmează cu o răbdare diabolică și așteaptă, așteaptă până când reușește să ajungă la pârgھیile de comandă. O astfel de sectă, care se infiltrează mereu acolo “*unde se face istoria*”, după spusele lui Cesare Pavese, știe că Vaticanul a fost dintotdeauna o neobosită antenă care captează și transmite mesajele cele mai noi despre tot ce există; a reuși să-i transmită epidemia în spirit, înseamnă să distrugi apărarea imunitară a rațiunii umane. Cuvântul de ordine este: “*Să crezi cât mai puțin fără a fi eretic, ca să te supui cât mai puțin fără a fi rebel*” (Joseph De Maistre).

Mâna invizibilă a masoneriei în Vatican, în centrul aflat între puterile oculte ale marii finanțe și înaltele niveluri politice, nu e o bârfă: se simte peste tot, în procesul angajărilor, în metoda promovărilor, în cursul defăimărilor sau elogiilor pentru monseniorul acesta sau acela, după greutate și măsură. Astfel, acest centru, care prin mandat divin trebuie să fie un far, înlăuntrul trupului său adăpostește de multă vreme o boală care îl descompune.

Chiar și pentru o ușoară modificare a “Judecății de apoi” de la Capela Sixtină, o lume întreagă ar sări ca să condamne profanarea; **infiltrația masonică în Vatican este și mai desacralizantă deoarece tulbură mințile și spiritul sacru în inima creștinismului.** Contradicția și ambiguitatea realităților programate îi dezorientează pe credincioși, aceștia nefiind în măsură să frâneze sau să controleze realități evanescente.

Caracatița în Palat, azi mai mult ca niciodată, a ajuns omniprezentă; întinzându-și lungile tentacule își face simțită prezența fără însă să se știe unde își are cuibul. Ea se servește de mercenari obscuri ai locului, care nu disprețuiesc echivocul acelei lumi interlope bine introduse în mediu, făcute din mizerie și din noblețe. *Când trebuie să lovească, își pregătește bine lovitura. Tentaculele se strâng în jurul victimei care-și vede propria neputință și înțelege că reacționând și-ar face mai degrabă rău ei însăși decât bestiei.*

O sentință de tribunal din Italia a stipulat că partea în cauză poate refuza judecătorul care este înscris în masonerie. În Vatican, acest refuz nu va fi niciodată posibil; nici un înalt demnitar nu va purta scris în frunte că face parte din masonerie.

Multe reviste și cotidiane au scris în mod deschis despre infiltrația **masonică în Vatican**¹; infiltrația există de două secole, de la Clement al XII-lea (1730-40)², care în 1738 amenința cu excomunicarea, și

până în 1974, când părintele iezuit Giovanni Caprile, cu un articol foarte binevoitor în “Civiltă Cattolica” (19 octombrie 1974), îi asigura pe catolicii afiliați la masonerie că nu trebuie să-și facă griji: *“Dacă credința cuiva, de catolic, nu se confruntă cu nici un fel de ostilitate sistematică (în grupul masonic din care face parte), împotriva Bisericii și a principiilor sale morale și doctrinare, el (catolicul mason) poate să rămână în asociație. Nu va mai fi considerat excomunicat și, deci, la fel ca oricare alt credincios se poate bucura de sacrameinte și poate participa din plin la viața Bisericii. Nu are nevoie de nici un fel de anulare a excomunicării din moment ce aceasta, în cazul său concret, nu mai este în vigoare”*.

În realitate această “participare din plin la viața Bisericii” a unui număr considerabil de catolici și prelați masoni se petrece deja de mulți ani. Abia sosit ca arhiepiscop la Milano, monseniorul Montini își lua drept consultant financiar pe foarte catolicul mason Michele Sindona. Încredințând apoi, ca Papă, soarta finanțelor catolice a I.O.R. (1) indiscutabilei competențe hoțști și criminale a catolicilor masoni, Michele Sindona (2) și Roberto Calvi (3), care erau ajutați de alți doi credincioși masoni din Loja P2, Licio Gelli (4) și Umberto Ortolani.

În 1987, ziaristul mason Pier Carpi, confirmând spusele “fratelui” Fulberto Lauro după care la Loja P2 aderau incognito chiar și cardinali și episcopi, preciza că aceasta se numește “Loja Ecclesia” și este în contact direct cu marele maestru al Lojei Unite a Angliei, ducele Michael de Kent. O astfel de lojă operează în Vatican din 1971. Între cei peste o sută de adepți fețe bisericești, există cardinali, episcopi și monseniori de curie. Reușesc să mențină un secret absolut, dar nu chiar într-atât încât să scape ochiului vigilant al puternicei “Opus Dei” (5).

În sfârșit, revista catolică mexicană “Proceso” (nr. 832, din 12 octombrie 1992), informa că masoneria a împărțit teritoriul vatican în opt cartiere, unde funcționează patru loje masonice de rit scoțian, ai căror adepți, înalți funcționari ai micului stat, fiind organizați în mod independent, nu s-ar putea recunoaște între ei, nici chiar bătând de trei ori cu buricul degetului mare. La nevoie, aceste loje vin în contact cu alte loje masonice de naționalități diferite; mai mult chiar, în țările unde Biserica operează în clandestinitate fiind interzisă de Coran, relațiile cu Biserica locală sunt ținute în secret prin intermediul rețelei sectare, care astfel aduce un serviciu religios fraților camarazi din Vatican.

Națiunile blocului islamic, chiar dacă mențin relații diplomatice cu Sfântul Scaun, din cauza Coranului se încăpățânează să interzică orice formă de cult catolic și prozelitism. În această situație, respectivele guverne desemnează ca ambasadori pe lângă Vatican pe frații masoni, dintre cei mai zeloși și mai activi, pe care îi instruiesc cum să procedeze atât cu ecleziastii dintr-o bucată, cât și cu ceilalți, cu cei binevoitori față de masonerie, dintre care mulți reușesc să ajungă la pârghiile puterii în Vatican. De comun acord cu aceștia din urmă, se caută acum să fie “pilotat” Ioan-Paul al II-lea, bătrân și bolnav, care se mișcă cu dificultate (ridică piciorul doar câțiva centimetri de la pământ) și, adesea, suferă de amnezie.

Presa de cele mai diferite tendințe, în mod frecvent și din diferite surse de informație, continuă să dea nume și prenume de cardinali și înalți demnitari aflați înăuntrul și în preajma Vaticanului, prelați afiliați la masonerie, și nici unul dintre aceștia nu se gândește, cu excepția vreunei anemice și sporadice dezmințiri, să ceară prin intermediul magistraturii datorata, ba chiar necesara retractare din ziar, dacă nu pentru onorabilitatea lui, cel puțin din decență pentru serviciul și pentru credibilitatea funcției pe care o deține. Această tăcere nu confirmă axioma “*quod gratis asseritur, gratis negatur*” (ceea ce se afirmă în mod gratuit, gratuit se neagă), deoarece aici, văzând că nu există nimeni care să nege, totul te face să crezi că cel ce tace consimte.

Falși apostoli.

[Cum se infiltrează un mason în birourile vaticane?!]

Dar cum se poate întâmpla ca un mason să se infiltreze în birourile vaticane? Sau mai degrabă cum este posibil ca un eclesiast de curie să devină mason? Această întrebare a fost pusă unui prelat de curie de către un tânăr preot care lucra într-o țară de credință islamică și care era indignat de propaganda anticatolică ce se făcea acolo la TV.

Expunerea tânărului preot era pertinentă: „*Națiunea noastră,*” spunea el, “*se preface că ignoră Biserica catolică, pe Papa și ierarhia când îi convine, dar când se ivește vreun scandal într-o altă țară islamică, opinia publică este informată în cele mai mici detalii. Toate mijloacele mass-media se mobilizează... vorbesc, de exemplu, de cardinalul secretar de Stat care ar fi afiliat la masonerie împreună cu alți cardinali, episcopi și cunoscuți prelați de curie. Dau*

publicității numele și prenumele fiecăruia, data afilierii și rolurile pe care le au în Vatican și în loja masonică! Mica noastră comunitate catolică rămâne uimită și tulburată și ni se adresează nouă, preoților, cerându-ne explicații asupra autenticității informațiilor din media și a modului cum trebuie să răspundă la întrebările altora... Dumneavoastră, monseniore, ce credeți? E cu adevărat posibil ca așa, deodată, un cardinal sau un prelat de curie să se înscrie în masonerie și să se afle la ordinele unui mare maestru? E de necrezut că se poate întâmpla așa ceva. Iar dacă nu este adevărat, de ce acuzații, partea lezată, nu-i dau în judecată pe calomnatori, pentru a contesta în tribunalele naționale și internaționale acușările nedrepte ce le-au fost aduse?.. De ce Vaticanul nu intervine prin nuniul său apostolic pe lângă guvern pentru a dezminți oficial atâtea afirmații scandaloase?”

Și despre moartea Papei Luciani (6), tânărul preot amintea consternat despre vocile insistente ce susțineau teza unei morți “procurate”, teză sprijinită de altfel de numeroase indicii. Și apoi încă un fenomen scandalos: banca vaticană și interminabilul fluviu de miliarde, de bani murdari spălați și deturnați în bănci străine. “Au fost numiți înalți demnitari vaticani, complici ai celor mai importante personaje din masoneria italiană”, spunea tânărul sacerdot. “Se vorbește de omucideri și de sinucideri, de mandate de arestare ale magistraturii italiene pentru personajele de la I.O.R. ... Se vorbește de îndepărtarea monseniorului Marcinkus și de promovarea ca episcop, la ordinul Maltei, a lui Donato De Bonis... Vă dau un alt exemplu: după atentatul asupra Papei, jurnalele i-au publicat fotografia, așezat pe marginea piscinei de la Castelgandolfo, despre care se spunea că fusese făcută de un dependent al Vaticanului și fusese găsită asupra lui Ali Agca în momentul atentatului, la 13 mai 1981; fotografie pe care venerabilul de la P2, Ucio Gelli, ar fi plătit-o cu trei sute de milioane, spunându-i «fratelui» Vanni Nistico: «A meritat osteneala; dacă Papei i se pot face astfel de fotografii, nu e greu să i se tragă un glonț în cap!» Noi, care trăim înconjurați de dușmani ai credinței, incontestabilitatea anumitor realități face mult rău micii noastre turme, care cu greu se menține unită... într-o seară, comentatorul de la TV își termina transmisia cu replica: «În Vatican se zvonește că sub umbrela caracatiței nu te plouă...»”³

Monseniorul funcționar citea pe chipul interlocutorului său o profundă tulburare. Știa că el, în țara sa, era un preot foarte implicat în păstorirea tineretului: trebuia să discute serios cu el, fără ipocrizie.

«Vezi, dragă confrate, problema ta ne-o punem cu toții. Lăsând la o parte fotografia Papei cu torsul gol, făcută în interiorul palatului de către vreun afiliat, asupra căreia voiam explicații cu toții⁴, personal nu sunt de partea celor ce vor să nege existența faptelor cu orice preț, ca și cum, de exemplu, atentatul la viața Papei nu ar fi fost altceva decât un incident de vânatoare. Struțul, care atunci când vine furtuna își vâra capul în nisip ca să nu o vadă, nu oprește furtuna cu asta. E necesar să se dea un răspuns. Eu l-aș avea, și ți-l spun așa cum îl gândesc.

Mi se pare imposibil ca într-o bună zi, un mason să plece din loja sa ca să se apropie de un prelat de vază, să zicem un cardinal, și așa, tamenam, să-i propună să se afilieze la masonerie. Iar acest demnitar, ca și cum totul n-ar fi decât un moft, să înghită momeala de îndată și să se înscrie în registrele masonice, trecând de partea lor ca să-l combată pe Dumnezeu, pentru a cărei împărăție se devotase până atunci trup și suflet și pe care ar vrea acum s-o distrugă. Pe de altă parte, că masoneria ar avea adepți și în rândul ecleziaștilor, până și între șefii demnitari ai curiei romane, este un fapt greu de contestat, ale cărui urmări sunt tangibile și de netăgăduit.

Tu făceai aluzie la fluviul fondurilor negre pe care masoni declarați le deviau de la I.O.R. în străinătate prin intermediul indiscutabilei înțelegeri dintre marii demnitari ecleziastici care lucrau în această instituție, comparată cu o gaură neagră menită să absoarbă materia acelor fonduri care să iasă apoi curățate în cine știe ce altă parte a pământului. Nu mai este un mister pentru nimeni. Acest lucru l-au aflat cu dezarmantă claritate toți telespectatorii italieni la emisiunea televizată din ianuarie 1994, în timpul procesului în scandalul Enimont⁵...

Deci, masoneria este *cu siguranță* la ea acasă în Vatican, chiar dacă vacanțele și le petrece în altă parte. De acest lucru trebuie să-și fi dat seama, cu un prim junghi în inimă, pontiful Albino Luciani, atunci când ziaristul Paolo Panerai - la 31 august 1987, o zi după investitura lui Luciani -, în săptămânalul economic "Il mondo" i-a trimis Papei o scrisoare foarte însuflețită: "Sfinția Ta, e drept ca Vaticanul să opereze în piețe ca un agent de bursă? E drept ca Vaticanul să aibă o bancă care intervine în transferul ilegal de capitaluri din Italia în alte țări? E drept ca acest lucru să-i învețe pe italieni cum să practice evaziunea fiscală?" Preasfințitul părinte n-a avut timp să-și tragă sufletul după șocantele întrebări și iată că, la 12 septembrie, dubiosul săptămânal "Op", condus de

Mino Pecorelli, mason ce mai târziu va fi asasinat, publica un articol cu titlul “Marea Lojă Vaticană”, unde printre altele era publicată și o listă cu 121 de demnitari vaticani și alți prelați, indicați ca afiliați la masonerie...

“*Vor veni peste țară întunecimi așa de groase că se vor putea pipăi.*”

Ca într-un norișor, care atunci când te învăluie pare că dispăre, așa e aici înăuntru; orbul știe să-ți spună, pipăind, că ceea ce atinge este o masă, chiar dacă n-o vede; *așa* este și masoneria vaticană; se poate pipăi, dar nu se vede... Într-o scrisoare din octombrie 1838, Antonio Rosmini scria: “Aceasta este una dintre sursele majore ale incredulității moderne: preoții lucrează rău, deci religia pe care o propovăduiesc e falsă; iată sofismul. Trebuie să-i avertizăm și să-i prevenim pe tineri asupra oricăror feluri de scandaluri, mai ales asupra acelor ce provin din reaua conduită a clerului”.

Paul al VI-lea știa de prezența masonică în Vatican și o spusese lumii: o numea **fumul lui satana**. El știa că prin fisura masonică acel fum pătrunsese și încețoșa acum templul Domnului. Politica masonică din secolul trecut era orientată mai mult spre războiul deschis cu Biserica catolică, dar în acest fel nu reușea decât să ridice ziduri împotriva masoneriei. Cu timpul, la începutul acestui secol, a schimbat metoda: a înțeles că era mult mai profitabil să se infiltreze la nivelele înalte ale Bisericii. Ca să se cațăre pe complicatele bastioane ale Bisericii pentru a ajunge sus, pe culme, nu e treabă ușoară, trebuie să înainteze cu răbdare și are nevoie de timp pentru selecționarea elementelor celor mai adecvate și mai utile pentru a-și atinge țelul. Pentru asta, organizația masonică rezervă resurse imense și alege toată floarea personalului său cel mai calificat care poate discerne, în mod constant și circumspect, pe acei viitori ecleziaști care vor fi destinați funcțiilor celor mai înalte.»

*

«La sfârșitul anilor '40, Pontiful Pius al XII-lea era pe bună dreptate înspăimântat de posibilitatea infiltrării ateismului în Biserică, atunci la modă sub cele două fațete ale sale, masoneria și comunismul.

În luna iulie a anului 1949, un sătuc de prin Murgia era în sărbătoare pentru investitura preotească a lui don Francesco, unicul fiu al unor oameni foarte săraci, care pentru a-l menține la seminar se lipsiseră până și de strictul necesar.

Proaspătul sacerdot, recunoscător, se gândi să-și ducă părinții la Roma, pe care n-o văzuseră niciodată. Din banii primiți ca donații, se gândi să plătească cheltuielile călătoriei și sejurul; pentru

îmbrăcămintele ajungeau modestele lor haine de sărbătoare. Zis și făcut. Toată noaptea, în tren, nici unul din cei trei nu închisese un ochi de emoție. Cu primul revărsat de zori, mama privește pe fereastră casele de la periferie și i se pare că visează: cine ar fi crezut că aveau să vadă vreodată Roma, orașul Papei, capitala creștinismului!

Pensiunea este în Prati, aproape de San Pietro. încep vizitele la basilici și la alte monumente dintre cele mai cunoscute ale Romei antice. La San Pietro vizita este mai lungă și mai amănunțită. Don Francesco făcea pe ghidul cu puținul pe care și-l amintea și, de bine de rău, reușea să traducă inscripțiile de pe lespezile latine. În piață, le arată fereastra biroului Papei. Pius al XII-lea nu obișnuia să se arate la fereastră așa cum avea să facă mai târziu urmașul său, Ioan al XXIII-lea.

Auzind vorbindu-se de Papa, mama, aproape șoptind în sinea ei, își exprimă dorința să-l vadă. Don Francesco îi spuse: “Mamă, de Papa se pot apropia doar șefii de state și ambasadorii și de-abia, de-abia, cardinalii de curie”. “Ce proastă sunt!”, îi răspunse ea fiului și își uită imediat dorința.

În zilele ce urmară, terminând și ce mai rămăsese din turul cu obiective de mult planificate, se gândiră să se întâlnească cu vreo rudă îndepărtată ce locuia acolo sau cu vreo cunoștință mai importantă. Printre aceștia își amintiră de un căpitan de carabinieri, care, deși foarte tânăr, făcuse rapid carieră. În sat se vorbea despre el cu mândrie. La cererea de-ai primi într-o vizită de curtoazie, se arată de îndată dispus să-i cunoască.

Căpitanul, foarte educat, se interesă de sejurul lor la Roma și de ce reușiseră să vadă. Don Francesco vorbea în locul părinților, înșirând monumentele văzute și povestind cât de mult se minunaseră ai lui; spuse chiar și despre inutila dorință a mamei sale de a-l vedea pe Papa, dorință imposibil de satisfăcut. „Vreți să-l vedeți pe Papa?”, întrebă căpitanul. „Nu, domnule căpitan”, reluă don Francesco, „i-am explicat mamei mele cum stau lucrurile. Am văzut deja atâtea și avem ce povesti rudelor la întoarcere”. Dar căpitanul, rămânând cu acea idee în minte, ceru numărul de telefon al pensiunii și spuse: “Ne vom mai auzi!” Apoi îi conduse până la ieșire în timp ce plantonul pocnea din călcăie.

De acum, foarte satisfăcuți, se gândeau deja la întoarcerea în satul lor cocoțat pe dealurile povârnite. Într-o seară, la cină, un chelner se apropie cu respect de masa lor și-i spuse lui don Francesco că un căpitan de carabinieri îl caută la telefon. Gâfâind pe scări, nu știu nici el cum ajunsese la telefon și, apucând receptorul, auzi ordinul sec al

ofițerului: “Măine, la 9,30, să fiți toți trei la Arcul Clopotelor din stânga bazilicii Sfântului Petru; veți fi conduși în automobil până la ascensorul particular care suie spre apartamentul pontifical, unde la 10 veți fi primiți în audiență privată de Sfinția Sa. Bineînțeles, îmbrăcați cum se cade, punctualitate maximă și, atenție, cât mai multă discreție!” Don Francesco nu avu timp să ceară și alte lămuriri; de cealaltă parte auzi doar clic-ul receptorului în furcă.

Audiența la Pontif dură douăzeci de minute; se petrecu exact după protocolul descris.

În sat, aproape nimeni nu putea să creadă povestea audienței particulare la Papa a unei familii de sărântoci: o considerau o invenție a preotului care voia să-și dea aere spunând brașoave. De altfel, nici don Francesco nu-și explica prea bine cele întâmplate.

Trecu aproape un an și căpitanul de carabinieri, între timp devenit maior, muri pe neașteptate de infarct. Din presă, don Francesco află că de aproape un an și jumătate, acel căpitan fusese numit maestrul lojei masonice Palazzo Giustiniani la Roma. Poate că audiența papală cerută pentru consătenii săi trebuia să constituie bancul de probă al influenței sale la Vatican. probă trecută cu binecuvântarea Papei Pacelli, bine manevrat.

[Cum se face racolarea?]

Există un adevărat noviciat pentru ecleziaștii ce sunt agregați la ordinul masonic. Există o anumită categorie de persoane pe care masoneria le destinează ca specialiști pentru selecționarea posibilor colaboratori dintre ecleziaști, care trebuie să fie înzestrați cu anumite calități: inteligență ascuțită, talent în prefăcătorie, ambiție, intuiție rapidă, generozitate în serviciu. Eventual persoane cu prestanță și aspect plăcut. Toate, daruri excelente pentru a fi ales și destinat masoneriei.

Când toate aceste caracteristici se găsesc reunite într-un tânăr ecleziașt, că este el diocezan sau religios⁶ nu are importanță, dacă e dotat cu o excepțională intuiție, cultură, expresivitate și spirit comunicativ, se trece la faza de abordare, începând prin a-i gădila amorul propriu.

O condiție absolut necesară în această primă fază este ca desemnatul să rămână complet străin de ce se urzește în jurul său. Tehnica masonică impune dezvăluiri treptate, așa încât afiliatul ajunge să cunoască țelurile sectei puțin câte puțin, și doar cât anume hotărăsc superiorii.

Metodele de abordare sunt multe și mereu altele. O invitație

la ambasadă, de ziua națională, o întâlnire neașteptată cu o persoană care se consideră norocoasă să și-l facă prieten pe candidat, un prelat care cere ceva și se simte recunoscător. Pentru început. Vine apoi faza elogiilor: dar ce persoană gentilă ești dumneata, ce inteligentă, ce educație, ce farmec! Dar cum este posibil: dumneata ai merita mai mult, te pierzi inutil acolo unde ești... Dar de ce nu ne tutuim? Așadar, trebuie să ne gândim la altceva pentru tine!... Se intră apoi în faza perspectivelor posibile: eu îl cunosc pe acel prelat, acel cardinal, acel ambasador, acel ministru, dacă dorești sau dacă n-ai nimic împotrivă, aș putea din toată inima să pun o vorbă bună pentru tine; îi voi vorbi ca despre o persoană demnă de o funcție superioară: de exemplu subsecretar de departament, episcop la..., nunțiu în..., secretar personal al..

Ajuns aici, cel ce face oferta își dă seama imediat dacă posibilul candidat a mușcat momeala, chiar dacă, din falsă modestie, se ascunde în spatele frazelor frivole de circumstanță: dar nu sunt demn, nu mă simt la înălțime, sunt un om obișnuit, sunt alții mai buni decât mine... lucruri de tipul ăsta. Ofertantul este un cunoscător în materie: știe că așa cum prudența e virtutea celor tari, falsă modestie este virtutea ariviștilor, iar cel ce se folosește de ea a depus deja armele.

Drumul începe să se netezească încet, încet, promisiunile făcute se materializează. Candidatul ales constată că promisiunile se adevăresc și simte că trebuie să-i fie recunoscător acestui personaj, pe care îl consideră ca pe un binefăcător. Între timp cariera i se deschide în față fără obstacole, ba chiar cu largi perspective în serviciul Bisericii, în sânul căreia începe să ghicească un jilț și pentru el.

Acum, când prelatul neștiutor, înfierbântat de ambiție și vanitate, are în mână dovezile concrete ale unei asemenea ascensiuni facile, de care nici el însuși nu-și dă încă bine seama, în timp ce la orizont se profilează și alte promovări, mult mai sus de astă dată, iată și faza șocantă a precizărilor, care sunt expuse, mai mult sau mai puțin, în următorii termeni: *“Monsenior, excelență, trebuie să admitem în mod cinstit că dacă dumneavoastră vă găsiți într-o astfel de funcție de prestigiu, mai mult decât persoanei mele datorati acest lucru influenței Ordinului masonic și tuturor aliaților săi dinăuntrul sau din afara Bisericii, care au făcut posibilă această spectaculoasă ascensiune spre delicatele misiuni ce până în prezent v-au fost încredințate... După cum puteți bine vedea, nu trebuie să vă faceți probleme, căci sunteți*

înconjurat de foarte multe persoane distinse. Cu toate astea, aveți libertatea să alegeți dacă doriți sau nu de aci înainte să colaborați cu organizația noastră, care vă garantează o absolută discreție, obligându-se să vă asigure diferite posibilități de avansare în viitor”.

În această fază extrem de delicată, este rândul prelatului în criză să decidă pe ce drum să apuce. Lucruri demne de plâns, în casa diavolului. Ambiția de a urca și mai sus în carieră, surpriza și panica de a se vedea prins în mrejele masonice, teama de nelipsitele dezvăluiri în caz de neadeziune, golul pe care îl presimte în jurul său în acest caz, îndemnul fratern al vreunui demnitar să meargă mai departe așa cum a făcut și el, în fine, toate lucrurile astea împreună îl conving pe prelatul nostru să urmeze calea inițiată de alții, chiar împotriva voinței sale.

Cu cât cineva se află mai sus plasat, cu atât este mai fragil, din teama de a nu pierde ce a câștigat. Un abis cheamă abisul. Încearcă să-și găsească o scuză, o consolare: nu e chiar sfârșitul lumii și se poate face bine și din această stranie perspectivă. În definitiv, Dumnezeu există chiar și pentru masoni, chiar dacă se numește Marele Arhitect al Universului și nu i se face o slujbă completă. Entitatea supremă există în ceea ce a fost creat - cine o neagă? -, destul ca să nu dicteze legi contrarii. E un sacrificiu personal care seamănă cam tare cu legământul acela oribil al lui Iefte care, pentru a ieși victorios în lupta cu amoniții, nu s-a dat în lături să-i sacrifice lui Dumnezeu pe unica sa fiică, ce-i ieșise în întâmpinare ca să-l sărbătorească.

Așadar, o dată infiltrat în mediul său ecleziastic, bravul novice mason are ca primă datorie să fie credibil acolo unde își desfășoară activitatea, menținând promisiunea făcută și, dacă se poate, să pună în lumină proastă, ca falși și ipocriți, pe cei mai buni dintre prelații locului unde a fost infiltrat.

Împărăția lui Satana e tocmai aceasta: falsul în locul adevărului, cu scopul de a face ca omul drept să fie crezut mincinos. Tehnica folosită de el este de a amesteca atent adevărul cu minciuna, cu îndemânarea unui alchimist, rezultând o minciună capabilă să demonstreze că ce este adevărat este fals și ce este fals este adevărat, folosind un quantum perfect dozat de adevăr indiscutabil care va face ca minciuna să treacă și ea drept adevăr.

Voltaire așa își convingea discipolii: dacă voi credeți că Dumnezeu v-a făcut după chipul și asemănarea sa, răspundeți-i cu aceeași monedă: faceți-vă un Dumnezeu după chipul și asemănarea voastră, cu

perfidiiile și defectele voastre: puternic, răzbunător, hegemon, avid de putere, ambițios. Cu cât veți fi mai convingători, cu atât vă va semăna mai bine; astfel, în voi se va decolora și se va stinge imaginea celui precedent, celui adevărat. Masonii reușesc acest lucru la perfecție cu ecleziaștii ce pornesc pe urmele lor.

Proaspătul francmason, momit cu iscusință, devine o piesă pe tabla de șah a acelei loje secrete, împreună cu ceilalți adepți. Ascensiunea sa poate să continue netulburată către înălțimi, în cursă cu ceilalți “frați” asociați. Și dacă strada e netedă, se poate îndrepta către cardinalat și chiar mai departe.

În acest fel, din anumite investigații fragmentare, informații ce au ieșit la iveală și care nu erau doar zvonuri, în ultimele două conclavuri întrunite în întunericul eclipselor parțiale Biserica a riscat să-și aleagă un papă indicat ca făcând parte tocmai din congregația cu pricina. Papei neales, care ieșea din conclav cardinal, un ziarist făcând parte din aceeași bandă îi spunea:

“Cum vor merge acum lucrurile, eminentă?”

Purpuratul: “Bine, foarte bine!”

Și fratele-ziarist: “Dar cu ajutorul lui Dumnezeu?”

Purpuratul: “Nu i l-am negat niciodată!”

Și ziaristul: “Păi, tocmai s-a văzut!”»

*

Ajunși aici tânărul preot spuse: “Această analiză nemiloasă a dumneavoastră, monseniore, expusă în amănunte atât de clare, mă poartă cu gândul la ce mi s-a întâmplat cam acum patru ani, exact așa cum ați descris dumneavoastră. Vă povestesc întâmplarea ca să observați asemănările. Într-o dimineață, imediat după Mesă, custodele sacristiei îmi spuse că un domn distins dorea să-mi vorbească; se recomandase ca Marele Rabin al Ierusalimului. Am trimis să întrebe dacă nu vrea să vorbească mai degrabă cu Vicarul general, care era fratele meu. El însă mă voia pe mine. M-am oferit atunci să-l conduc să viziteze monumentele istorice ale orașului, cum mi se întâmplă adesea cu turiștii fideli.

Când s-a terminat totul, el a început să-mi spună ceea ce dumneavoastră ați povestit mai înainte: că meritam o destinație mai bună, eventual la Roma sau ca șef într-o diocază... La refuzul meu net, a adăugat: «Gândește-te, totuși, și poți să-mi dai răspunsul deseară. Măine dimineață la 7,30 am o întâlnire personală cu cardinalul secretar de Stat la surorile din strada Zidurile Aureliane, imediat după ce-și sfârșește

Mesa; îmi place mai mult acolo decât în birou la a treia lojă, ești ferit de controale și de priviri indiscrete. Aș putea să-i vorbesc bucuros de dumneata dacă mă însărcinezi cu asta... Sunt în cele mai bune relații de prietenie cu el...»

La distanță de atâția ani, acea ciudată propunere ar putea avea astăzi o explicație logică. Am aflat apoi că, într-adevăr, personajul se învârtea în anturajul ecleziastic din ordinele masoneriei...”

“Aceștia sunt apostoli falși, care lucrează fraudulos dându-se drept apostolii lui Cristos. Asta nu ne miră, căci și satana se poate preface a fi un înger de lumină. Așa că nu e mare lucru dacă și miniștri săi se prefac a fi miniștri de justiție; dar sfârșitul le va fi după cum le sunt isprăvile.”

Iată fenomenele latente, oculte, fumigene, ce nasc aroganța totalitară, superputerea clientelară, marginalizările paralizante, protecționismul nepotist la lumina zilei, care prosperă la umbra vaticană a Bisericii contemporane, ce a devenit alergică la integritatea sufletească.

Prelați masoni adevărați și falși

Când presa informa opinia publică despre existența puternicei loje masonice “Propaganda 2”, mai cunoscută ca P2, prezidată de venerabilul maestru Licio Gelli, de conivență cu Michele Sindona, Roberto Calvi și Umberto Ortolani, foarte catolici masoni implicați la rândul lor cu I.O.R. în crahul Băncii Ambroziene, erau menționați și alți prelați, înșirați în acea listă de 121 de nume, în ordine alfabetică, cu respectivele date de înscriere în Ordinul masonic, matricola și numărul lojei ⁷.

După ce lista provocă mare indignare în Vatican și în afară, deoarece multe din acele nume erau ale unora dintre cei mai prestigioși demnitari, un alt periodic din aria masonică publica o altă listă de ecleziaști și laici, în care, la numele conținute în prima listă, se adăugau altele, în scopul de a crea confuzie confundându-se adevărații înscriși cu cei care n-aveau nici o legătură cu masoneria. Atât afiliații adevărați, cât și cei care nu aparțineau organizației au avut mult de furcă ca să demonstreze că afirmațiile ziariștilor sunt nefondate.

Vaticanologii cei mai informați știau că era vorba de un fals doar pe jumătate. În Vatican, cu mult înainte și din mai multe părți, apăruseră semnalări ale unor ecleziaști sigur afiliați și colaborând asiduu cu masoneria. Pentru comoditate, se alesese politica tăcerii de ambele părți.

Cititorul care ar dori să controleze veridicitatea acestor informații poate să ia numele de pe listă și să le confrunte cu cele conținute în indicele Anuarelor pontificale din anii '90; oricine poate constata că cea mai mare parte din acele persoane au făcut o splendidă carieră ecleziastică. Mai mult de două treimi dintre acei prelați, desigur nu foarte merituoși, dacă între timp n-au decedat pot fi găsiți acum printre personalitățile de vârf ale curiei romane: care e cardinal, care episcop în diocenze prestigioase, care la comanda vreunui departament, care șef de cordată aparținând clanului, cu ventuzele lipite pe bastioane. Și toate astea nu din întâmplare sau printr-un accident.

“Tu ești prea drept, Doamne, ca eu să pot vorbi cu tine; aș vrea doar să-ți spun un cuvânt despre justiție: de ce oare ticăloșii prosperă mereu?”

În general, stând în afara Bisericii omul îl roagă pe Dumnezeu să dea un răspuns în ce privește in Justiția pe care o vede în lumea Bisericii. Când apoi intră în rândurile Bisericii, in Justiția îl învâluie, în timp ce Justiția îl cheamă pe el în judecată supunându-l la interogatoriu.

*

În cazul în care vreun eclezias, nechemat, ar vrea să facă carieră cu sprijinul acelu consorțiu, responsabil, pentru început, îl pun la probă punându-l să țină conferințe docte distinșilor asociați în cluburile Lions și Rotary din orașele districtuale, care sunt cercurile culturale unde se pregătesc răsăturile din care sunt selecționați cei considerați potriviți afilierii la masonerie.

Despre cercurile mai sus enunțate, revista iezuită

“Civilizația catolică” demonstrează, fără urmă de dubiu, că sunt de origine masonică și mențin legături stricte cu secta. A existat o lungă polemică asupra adevărului sau neadevărului acestei informații, până când marele maestru Giordano Gamberini, în revista masonică “Hiram”⁸ din 1 februarie 1981, afirmă în mod oficial faptul că atât Rotary cât și Lions derivă și confluează în organizația masonică, scriind: “Melvin Jones, maestru mason din Chicago, făcea parte dintre fondatorii lui Lions. A devenit secretar general și trezorier din 1917. La Lions, originea masonică rezultă evident chiar de la prima stemă care s-a dat asociației. Rotary a avut raporturi aproape identice cu masoneria”.

Tocmai de asta, după un an, în 1982, a ajuns pentru prima oară guvernator al districtului rotaryan de Sicilia-Malta un iezuit, părintele Friedrich Weber, fără ca superiorii să se opună. Chiar și mulți cardinali, bine recompensați, încurajați de frățiorul cardinal Baggio, acum decedat, se consideră extrem de onorați de invitația demnitarilor rotaryeni de a inaugura noi sedii sociale, ținând conferințe docte urmate de prânzuri bogate.

*

O confirmare profetică există în povestea unei apariții a lui Iisus în fața lui Padre Pio din Pietrelcina, pe care el o descria confesorului său, părintele Agostino da San Marco, în Lamis, la 7 aprilie 1913: „*Vineri dimineată eram încă în pat, când îmi apărură Iisus. Arăta rău, era desfigurat. Îmi arătă o mulțime de sacerdoți, regulari și seculari⁹, printre care diverși demnitari ecleziastici, unii dintre ei slujeau, alții se îmbrăcau, alții își scoteau de pe ei veșmintele sacre. Vederea lui Iisus atât de chinuit îmi făcea foarte rău, așa că L-am întrebat de ce suferă atât de mult. N-am avut nici un răspuns. Continua să-i privească pe acei sacerdoți; după câteva clipe, își întoarse privirea aproape îngrozit și atunci când o ridică către mine, spre disperarea mea, am văzut două lacrimi alunecându-i pe obraji. S-a îndepărtat de acea turmă de popi cu o expresie de mare dezgust zăgăzită pe chip și a strigat: «Măcelari!» și, către mine: «Fiule...ingratitudea și somnul miniștrilor mei îmi fac mai grea agonია... ei adaugă la indiferența lor dispreț, necredința». Iisus are din păcate dreptate să se plângă de ingratitudea noastră! Câți dintre frații noștri sunt demni de iubirea lui Iisus, când se aruncă ca niște nenorociți în brațele acestei secte atât de ticăloase? Să ne rugăm pentru ei...”.*

Iisus revela lui Padre Pio în

1913, adică cu patru ani înainte

de secretul de la Fatima, că atâția *demnitari ecleziastici* colaborau cu masoneria, lucru care acum nu mai e un mister pentru nimeni.

Celor care astăzi simt că au un rol hotărâtor și indispensabil în guvernul Bisericii și riscă să se poarte în mod scandalos, Sfântul Duh le spune prin glasul profetului Malahia: *“Acum vouă, o, sacerdoți, acest avertisment. Buzele preotului trebuie să custodească știința, iar din gura sa trebuie să izvorască înțelepciunea, pentru că el este trimisul Domnului. Voi, în schimb, v-ați îndepărtat din calea dreaptă și ați împiedicat pe mulți cu învățătura voastră. De aceea și eu v-am făcut mârșavi și de disprețul tuturor”*.

Pentru aceștia Iisus folosește cuvinte mult mai dure: în jilțul Bisericii mele s-au așezat tot atâția scribi și farisei. *„Vai, vouă, ce încălcați poruncile legii: dreptatea, milostenia, credința. Conducători orbi, care dați la o parte musculița și înghițiți cămila. Morminte văruite”*. Ține-te departe, Doamne, de aceștia care se așează ca stăpâni în Biserica Ta și apoi Te pun să le îndeplinești voința lor precum în cer așa și pe pământ. Și repetă-le tuturor pentru a-i convinge: *“Templul Domnului, templul Domnului, templul Domnului este acesta!”*

Erorile comise în aceste medii ecleziastice, din trecut și până în prezent, fără a știrbi nimic din marea sfințenie a Bisericii, sunt prețul ce se plătește pentru enormul privilegiu pe care îl avem cu toții de a ne mântui prin sângele lui Cristos. Suntem vinovați pentru dezinteresul cu care am lăsat iubirea în voia sorții, pe mâna defăimătorilor și a profanatorilor, oricare ar fi aceștia; noi, responsabili de a fi anchilozat iubirea închizând-o în frigorigerul calculelor reci ale puterii pământești...

Mergând în întâmpinarea Noului Mileniu, în pregătirile febrile pentru Anul Jubiliar, pe masa Bisericii, în cele mai ascunse încăperi vaticane, se joacă poate partida decisivă între cele două mari puteri, a Luminii și a Întunericului, sub reflectoarele orbitoare ale informației; și nu e scris că o victorie a satanei, chiar și de moment, nu-l poate ține în șah pe Cristos în Vinerea Sfântă a Calvarului.

Iisus nu a promis Bisericii Sale că-și va distruge adversarii, ci doar că n-avea să fie distrusă de nici unul dintre ei...

Vulturii asupra pontifului

Aii toți sperau într-o schimbare radicală a curiei romane o dată cu sosirea Papei Wojtyla ca șef al Bisericii. Cutremurul n-a avut loc, în schimb în jurul lui s-a creat o bună izolare. Un fel de perete dublu pentru a-l face prizonier în singurătatea sa aurită. Acum, în jurul lui, un om ajuns aproape la cap de linie, totul zace, în mod periculos cu excepția călătoriilor, care îl fac straniu, distrat și absent. Lângă far însă, planton infirm, continuă să reflecte lumina divină ce nu pălește niciodată.

La sfârșitul orgiei televizate pentru sărbătorirea a 20 de ani de pontificat, sărbătorii erau organizatorii festivalului, care îi permiteau din când în când și lui, Papa, așezat undeva în spate, să apară în chip meteoric pe ecran. În fața întregii lumi, cu lacrimile ce-i curgeau din belșug pe obraji, Ioan Paul al II-lea se întreba dacă a reușit să-și ducă bine și până la capăt misiunea de Papă: gândindu-se, poate, la acea adunătură de purpurii care, trimițându-l la plimbare în cele cinci continente ca liber fugar, și-au răs de el timp de douăzeci de ani, înlocuindu-l la cârma bărcii lui Petru.

Făcând bilanțul acestor douăzeci de ani se poate observa că Sfântul Părinte polonez i-a lăsat de mai multe ori pe alții să facă pe papii, decât a fost papă el însuși. O coregrafie ce va fi încredințată istoriei, pentru a o decodifica.

“Când va sosi judecătorul suprem”, îi scria Ioan al VIII-lea (872-882) împărătesei Engelberga, „ne va întreba dacă i-am lăsat Biserica în condiții mai bune decât cele în care se afla când am primit-o; mai liberă, mai liniștită, mai prosperă.” Aceasta este adevărata atitudine a oricărui papă și a oricărui demnitar de curie, în momentul în care se încredințează mâinilor posterității.

*

Lumea întreagă tremură pentru sănătatea Papei, care se află la capăt de drum, foarte aproape de ieșirea din scena acestei lumi ce se clatină. Dar mai mult decât lumea tremură cardinalii și prelații buluciți în curia romană; capii de bandă și capii de ministere, care vor neapărat să fie prezenți în momentul trecerii dincolo; plasați în posturile de gardă, asediază birourile controlându-le chiar și cu veghi nocturne. Nici măcar cei trecuți de mult de 75 de ani nu vor să lase să le scape osul de ros, așteptând ca ciorile pe creangă.

Pontiful infirm își pune pecetea

Mergând către apusul acestui 1999, soarele, ascunzându-se după coline la orizont, va roși de rușine, spectator la tot ceea ce l-au făcut să vadă oamenii credincioși ai acestui secol. (*extras din cartea „Secretele Vaticanului” – I Millenari; Editura ALL; 2001*)

Notele editurii ALLFA:

La începutul anului 1973, golul din băncile lui Sindona atingea proporții colosale. În septembrie 1973, premierul Giulio Andreotti îl numea pe Sindona “salvatorul

lirei”, iar în ianuarie 1947 ambasadorul S.U.A. la Roma îi înmâna aceluiași Sindona nominalizarea pentru “omul anului”.

În martie 1974 a început prăbușirea lirei italiene, aceasta fiind cotate la 855 per dolar. La 4 octombrie a fost emis un mandat de arestare pe numele bancherului care, prevenit, plecase însă din țară. Licio Gelli, venerabilul lojei P2 aflase de mandat cu o zi înaintea emiterii acestuia. Sindona trecu întâi în Elveția, și de acolo în S.U.A. Italia a cerut imediat extrădarea lui, cerere repetată în ianuarie 1975. Americanii au cerut informații suplimentare. Între timp, Sindona locuia într-un luxos apartament la hotelul Pierre din New York. Firma de avocați care îl apăra era condusă de Richard Nixon. În septembrie 1975 presa italiană publica o fotografie care-l arăta pe Sindona dând mâna cu primarul New York-ului, Ed Beame. Condamnat în Italia pentru 23 de capete de acuzare și pentru însușirea a 10 miliarde de lire, în America bancherul ținea prelegeri la universitatea Columbia și la colegiul Wharton din Philadelphia. Arestarea lui a fost obținută abia în septembrie 1976, dar avocații l-au scos pe o cauțiune de 3 milioane de dolari. Abia în 1977 el a fost inculpat de un juriu federal american. La 27 martie 1980, a fost găsit vinovat de 65 de capete de acuzare, între care complot, fraudă, sperjur, însușire de fonduri. A fost condamnat la 25 de ani închisoare și 200 000 dolari amendă.

(3). *Roberto Calvi* era din 1971 director executiv al Băncii Ambroziana din Milano. A făcut o serie de afaceri cu Michele Sindona, încasând comisioane uriașe (3,25 milioane dolari în 1972 și 5,5 milioane dolari în 1973), pentru cumpărarea unor firme de la Sindona și Vatican, firme a căror valoare fusese mult supraevaluată. La fel erau, desigur, și comisioanele, Calvi primind dublul sumelor mai sus menționate, și virând jumătate spre episcopul Marcinkus, responsabil de Banca Vaticanului.

Calvi se ocupa în principal de spălarea banilor mafioți, de speculații la Bursa din Milano și de procurarea de acțiuni ale băncii la care lucra. Paradoxal, acestui om versat în mită, corupție și obstrucționarea justiției, i se spunea “Cavalerul”. Modelul său de viață era Corleone, “nașul”, din romanul cu același nume al lui Mario Puzzo. Purta întotdeauna romanul în buzunar și-l scotea pentru a da citate din el. Pentru acest fiu de preot catolic ajuns bancher, cartea mafiei luase locul Bibliei.

Banca Vaticanului i-a servit ca acoperire pentru cumpărarea Băncii Catolice din Venetia, în condițiile în care patriarhul Venetiei, Albino Luciani (viitorul Papă de 36 de zile Ioan Paul I, a cărui moarte subită - spun mulți - a fost provocată, deoarece Luciani inițiasse o curățenie în “grajdurile lui Augias” care erau afacerile Băncii Vaticanului), se opusese vânzării. Pe scurt, Calvi a cumpărat 45% din banca venetă plătind 115 milioane de dolari pentru pachetul de acțiuni și vârsând la Vatican 800 de milioane de lire drept comision.

În 1978 anchetele din jurul Vaticanului puneau în evidență și afacerile “Cavalerului”. Își însușise prin fraudă peste 400 000 dolari. În 1981 Calvi a fost arestat și condamnat la 4 ani de închisoare și 16 miliarde de lire amendă. Eliberat pe cauțiune, Calvi a fost reconfirmat în postul de director executiv al Băncii Ambroziana după numai o săptămână. La 17 iunie 1982 “Cavalerul” a fost găsit mort, la Londra, unde se dusesse la sugestia lui Licio Gelli, șeful lojii masonice P2 din care Calvi făcea parte. Ancheta a fost închisă cu mențiunea sinucidere.

(4). *Loja masonică P2* a fost înființată de Licio Gelli la începutul anilor '70. Numele complet era “Raggruppamento Gelli - P2”, Litera P venea de la numele unei faimoase loji masonice italiene din sec. XIX: “Propaganda”. Gelli a atras în loja sa foști

ofițeri superior și apoi și cadre active din armată. Treptat, rețeaua lui, care nu era o lojă masonică adevărată, ci o organizație secretă ilegală, a împânzit structura de putere din Italia. Printre membrii P2 figurau Giovanni Torisi, comandantul forțelor armate, generalii Santovito și Grassini, care conduceau serviciul secret, Orazio Gianinni, șeful poliției financiare, miniștri, industriași, bancheri, patroni de ziare și de posturi de radio și televiziune.

În contrast cu masoneria adevărată, lista membrilor P2 era atât de secretă încât doar Gelli avea toate datele ei. Organizația lui Gelli avea filiale în Argentina, Venezuela, Bolivia, Paraguay, Portugalia, Elveția, Franța, S.U.A.

În 1981, când carabinieri au pus mâna pe documentele lui Gelli, s-a constatat că P2 avea peste 1000 de membri, toți unul și unul.

(5) Autorii citează un articol din săptămânalul italian “L’Espresso”, din 12 decembrie 1987.

Opus Dei este o instituție seculară (laică) spaniolă, înființată în oct. 1928 de abatele Jose Maria Escriva care a fost și primul președinte-general al organizației. Propunându-și ca misiune formarea elitelor catolice și pusă din 1982 sub directa autoritate a papilor, Opus Dei nu s-a limitat la apostolatul spiritual. Raliind mai ales monarhiști, organizația a exercitat o mare influență, în parte ocultă, sub regimul franchist, opunându-se uneori chiar și Falangei spaniole (partidul fascist). Pe de altă parte, Opus Dei a combătut cu toată forța ideile unor gânditori precum Unamuno sau Ortega y Gasset. Sunt motivele pentru care a fost calificată ca “atotputernică” și “inchizitorială”. Opus Dei numără astăzi 75.000 de membri de diverse naționalități.

(6) Pe această temă recomandăm cartea lui David Yallop, *În numele Domnului. O investigație privind asasinarea Papei Ioan Paul I*, publicată de editura All tot în colecția “Lumea în care trăim”, în care apare și cartea de față.

Notele autorului

¹ “Panorama”, 10 august 1976; “Introibo”, iulie 1976; “Euroitalia”, 17-25 august 1978; “Observatore politico”, 12 septembrie 1978; “Oggi”, 17 iulie 1981; “30 Giorni”, 11 noiembrie 1992. Acestea pe lângă o serie întreagă de cărți despre istoria masoneriei în Italia și în Vatican.

² *Clement al XII-lea* - Lorenzo Corsini, Florența 1652 - Roma 1740.

Ajuns Papă în anul 1730 s-a grăbit să formeze o comisie de cardinali pentru a judeca și pedepsi miniștrii corupți care abuzaseră de încrederea predecesorului său, Benedict al XIII-lea, ca să facă bani pe căi necinstite. A avut diverse controverse cu curțile Portugaliei, Toscanei și Sardiniei în problema investiturii lor și imunității ecleziastice. S-a ocupat de unirea cu grecii, fondând colegiul pentru studenții greci în Calabria, chemând la Roma călugări greco-melhiți și instituind misiunile Orientului. A fost primul pontif care a condamnat masoneria (1738).

La moartea lui Antonio Famese, ultimul duce de Parma - Piacența, a încercat să obțină ducatul în favoarea Sfântului Scaun, dar fără succes, căci fusese destinat lui Carol de Bourbon.

³ *Nu te plouă* (“sotto la piovra non piovre”) în lb. italiană în text.

⁴ După foarte mult timp, într-un comunicat de agenție se susținea că un fotoreporter, numit Adriano Bortoloni, și-ar fi atribuit paternitatea norocosului flash, după ce fusese nevoit să-și petreacă trei zile și trei nopți aplecat sub frunzișul bogat al unui copac din grădina vilei, fără provizii și fără să-și facă nevoile... E clar, o poveste de pe vremea

cruciadelor... .

⁵ Martorii principali la proces n-au făcut nici un mister în privința masonilor care profitaseră de banca vaticană pentru traficurile lor josnice. În casele de la I.O.R., în Vatican au tranzitat cca 110 miliarde de lire destinate mituirii oamenilor politici de orice fel de orientare și credință. O atmosferă masonică, invizibilă și evanescentă cuprindea acel anturaj. Toate organele de informație ale vremii dădeau în vileag numele cardinalilor și prelaților implicați în comisia de la I.O.R. pentru monetizarea bonurilor destinate corupției. Un martor cheie, Carlo Sama, cel care oficial efectuase plățile la Montedinson, considera banca vaticană perfect la curent cu toate operațiile financiarului mason Luigi Bisignami, pentru a căruia operație bancară I.O.R. ar fi primit cam zece miliarde de lire, sumă dezmințită și oricum redusă apoi la două miliarde. Celălalt martor cheie, Carlo Calvi, fiul bancherului mason Roberto Calvi, găsit spânzurat sub podul Fraților Negri la Londra, mărturisea: “Francesco Pazienza mi-a spus că monseniorul Giovanni Cheli, reprezentant al Vaticanului la ONU, avea mari ambiții, era prietenul său intim și voia să-i ia potul lui Marcinkus. Pe atunci nu se afla în Statele Unite... Cheli mi-a povestit ceea ce deja Marcinkus îmi spusese la telefon: să-i spui lui tata să tacă, să nu dezvăluie nici un secret și să continue să creadă în Providență...” Prelatul Giovanni Cheli fu înălțat la purpura de cardinal la 21 februarie 1998, zi care-a coincis cu cea a carnavalului de la Viareggio, cum deja s-a povestit.

⁶ *Diocesan sau religios.* Diocesan: preot care efectuează serviciul religios într-o diocază. Religios: membru al unei congregații sau al unui ordin religios - călugăr.

⁷ Periodicul în care a apărut, la 12 septembrie 1978, această informație șocantă, era „Op” al masonului Mino Pecorelli.

⁸ Organ bimestrial al publicației “Grande Oriente d’ Italia”, fondată în 1870, Editor Erasmo.

⁹ *Regulari și seculari.* Din clerul *regular* fac parte călugări reuiniți într-o congregație sau un ordin extern diocesei, în timp ce clerul *secular* este format din preoții diocezani care au fost investiți de episcop, cei care își fac serviciul în parohie, printre enoriași, nu izolați ca aceia din prima categorie, ci integrați în viața civilă, seculară.

BIG BROTHER LA VATICAN!

“Vaticanul este împânzit de microfoane și este mai bine să fii prudent când vorbești... M-am întrebat cine ar putea fi responsabilul acestor ascultări secrete, o fi din interior, sau din exterior? Nu mi-am putut da un răspuns... Într-o zi, un cardinal pe care îl cunoșteam foarte bine mi-a șoptit la ureche: *”Atunci când vreau să fiu sigur că nu sunt prinprejur urechi care să mă asculte, mă duc și mă plimb prin grădina Vaticanului”*... Dar soluția cea mai bună este să ai sufletul curat” - a declarat Angelo Caloia, patronul Institutului pentru Lucrări Religioase (IOR), banca Sfântului Scaun, în data de 25 iunie 2004.

Europa începe cu Carol cel Mare!

Atât Apusul, cât și Răsăritul au modelat Europa. Istoria Europei începe din Antichitate, iar cultura și civilizația bizantină, precum și influența Ortodoxiei, au fost hotărâtoare în ceea ce este ea astăzi. Cu toate acestea, ilumiștii ce conduc U.E. vor să ne impună, prin toate mijloacele, să acceptăm că Europa nu are rădăcini creștine. Și cum roadele creștinismului nu se mai prea văd (în viața oamenilor), ilumiștii sunt siguri că-și vor atinge scopul.

**“Muzeul Europei” – un
antecedent semnificativ**

S-a dat publicității informația că într-una din ședințele M.M.E., care a avut loc de curând la Bruxelles, s-au pus bazele constituirii unui generos subvenționat “Muzeu al Europei”, amplasat în apropierea sediului Comunității Europene. Știrea aceasta a adus poporului grec amărăciune și decepție deoarece personalități cu rol de conducere pe plan european (eurodeputați, istorici, literați și alții), s-au pus de acord în formularea unui text de trei pagini cuprinzând o inacceptabilă prezentare introductivă cu obiectivul principal de a pune în evidență punctul de vedere că nici *Elada Antică*, nici *Imperiul Roman*, nici cel *Bizantin*

nu aparțin Europei. Se pretinde că aceasta începe în anul 800 d. Hr., prin încoronarea lui Carol cel Mare (1) și că adevăratele frontiere geografice, așa cum le-a trasat papa Pius II (2) pentru Mahomed II (3), sunt: **Spania, Franța, Polonia, Italia, Germania și Anglia.**

Afirmația aceasta, care insultă adevărul istoric este profund neliniștitoare. Demersul acesta constituie, pentru grecii ortodocși și pentru ortodoxie în general, o veritabilă provocare și trebuie să trezească pe oricine din starea de apatie și indiferență, să-i unească într-o singură grupare pe toți reprezentanții feluritelor domenii ale vieții spirituale. O mobilizare și o vigilență a tuturor, fără nici o excepție, nu numai pentru a respinge în mod convingător astfel de afirmații îndreptate împotriva vechii Elade și a Bizanțului (o denaturare a Istoriei, care, chiar dacă nu este făcută din rea intenție, dezvăluie, în orice caz, fie incultură, fie superficialitate în domeniul cunoașterii, desfășurării și evoluției istorice), dar și pentru evidențierea aportului european al Eladei, pentru a preîntâmpina promovarea în continuare a unor astfel de concepții. Occidentul trebuie făcut să sesizeze că fundamentele spirituale reale și sănătoase ale Europei sunt civilizația antichității greco-romane, civilizația ortodoxă greco-bizantină, tradiția ecleziastică răsăriteană creștin-ortodoxă, precum și incontestabila moștenire formatoare a Bisericii apusene latino-romane.

În procesul de formare a Europei, Bizanțul ortodox a fost bastionul și zidul de apărare al Europei de care s-au sfârșat succesivele valuri ale mulțimilor barbarilor. Așa cum sublinia Rambaud (4), Bizanțul „*a împiedicat ca Europa să devină o nemărginită Pustie Scitică a ignoranței*”. Tocmai de aceea, chiar și istoricul Gibbon (5), în ciuda orientării sale anticreștine, spune că: „*Așa cum musulmanul își întoarce capul spre Mecca atunci când se roagă, tot așa și istoricul trebuie să aibă privirea orientată spre Constantinopol*”.

Moștenirea spirituală a vechii Elade și Bizanțul, ortodox și grec, au contribuit la formarea și la evoluția apusului Europei, care, de altfel, îi datorează numele de sorginte elenă, „Europa”, iar în vocabularul de bază al limbilor lui se regăsesc termeni preluați din lexicul grec. Bizanțul a furnizat popoarelor europene modele de organizare și de sensibilitate la problemele sociale, legislație pe terenul filantropiei, tradiția studiilor clasice, realizări în câmpul științific și tehnologic și al instituțiilor filantropice și renașterea artistică pregătită de marile grupuri de

artiști bizantini, prioritar greci, invitați de conducători din Apus.

Realitățile istorice atestă faptul că atât Apusul, cât și Răsăritul au modelat Europa, în acest proces fiind încorporate, prin osmoză și copenetrație spirituală nenumărate elemente de bază eleno-bizantine.

Numai anumite generalizări superficiale, inacceptabile ocultează faptul că în acea Europă apuseană din timpul lui Carol cel Mare și cea ulterioară lui sunt absolut evidente, pe de-o parte persistența elementelor creștine bizantino-grecești anterioare, iar pe de altă parte procesul unor noi penetrații ale spiritului eleno-bizantin, continuarea osmozei și difuziei spirituale. Să amintim, de pildă, iradierea culturală exercitată de numeroasele mănăstiri bizantine în zona romană, precum și opera civilizatoare desfășurată în zona germanică de prezența prințesei de origine greacă Teofana, mama lui Otto al III-lea (6).

Împăratul Carol însuși, prezentat acum drept, „Pater Europae” (părintele Europei), a fost caracterizat de contemporanii lui ca „cel Mare”, desigur nu pentru dezdăcinările și brutalele deplasări în masă a unor populații de-a lungul a treizeci de ani de continue campanii militare ucigătoare însoțite de ceea ce istoricii desemnează prin termenul „băi de sânge”(7), ci tocmai pentru că a contribuit în mod evident la progresul spiritual al Europei. Iar acest din urmă fapt s-a produs, în primul rând sub impulsul frământărilor și interesului său înăscut pentru religie și spiritualitate, în al doilea rând ca efect al unui complex psihologic personal - aspirația intensă de a fi recunoscut ca egal cu împăratul bizantin și, în al treilea rând, ca urmare a înrâuririi pe care o avea asupra civilizației eleno-ortodoxă-bizantină.

Prezentăm aici câteva exemple orientative. În toate mănăstirile din teritoriile aflate sub stăpânirea sa, împăratul Carol cel Mare a dispus să fie urmată „regula Sfântului Benedict” (8). „Regula” aceasta este o combinație între „Asketikon”-ul Sfântului Vasile cel Mare și diverse tradiții monahale răsăritene. Este fapt binecunoscut că în mănăstirile benedictine sunt cultivate limba și tradițiile grecești. De la un ilustru călugăr benedictin belgian, Baudoin, provine faimoasa frază: „*Apusul trebuie să învețe la școala Răsăritului*” (*L'Occident et l'ecole de l'Orient*).

Un alt aspect: Carol cel Mare a întemeiat vestita „Academie Palatină” având ca model Academia Palatină a Atenei. Membrii ei purtau pseudonime simbolice de onoare, fie nume din Biblie, fie nume din

antichitatea greco-romană, dar și ale unor călugări din răsăritul bizantin, (David, Homer, Pindaros, Horațius, Ovidius, Antonios, Manarios).

De asemenea, el a adoptat sisteme de organizare bizantine pentru Biserică și Educație. În școlile din cuprinsul împărăției carolingiene se studiau fie gramatica-retorica-dialectica (Trivium), fie aritmetica-geometria-astronomia-muzica (Quadrivium). După modelul atelierelor bizantine de copişti a înființat "scriptoria", pentru copierea și răspândirea tezaurului de manuscrise. Din aceasta și imboldul pentru dezvoltarea, tot ca în Bizanț, a istoriografiei și cronografiei. Pentru palatul lui Carol cel Mare, s-a apelat la modele de arhitecturi greco-romane, la tehnicile bizantine ale mozaicului și pictării murale. La fel în ceea ce privește arta miniaturilor din manuscrise și împodobirea vestimentației. (9).

Iar dacă la cele de mai sus adăugăm și contribuția sfinților bizantini din Tesalonic, Metodiu (10) și Chiril, la regenerarea Europei de răsărit, înțelegem de ce este nedreaptă și sterilă afirmația că tradiția culturală a vieții Eladei și a Bizanțului nu ar fi contribuit cu nimic la formarea unei conștiințe europene unitare. După cum subliniază cunoscutul istoric Charles Diehl (11), Biserica Ortodoxă „a constituit liantul dur care a legat trainic între ele diferitele părți ale colosului edificiu al Imperiului Bizantin”.

Așa cum Botezul și Educația au transformat profund diversele popoare din interiorul Imperiului Bizantin, tot astfel și în cuprinsul Europei, creștinismul bizantin a avut putere de ideal formativ, conducând la o europenizare de factură și de centrare greacă, constituind un semnificativ element de coeziune. Cu căldura lui originară și inițiatică, el va înfrumuseța și va da nota de unitate și sălilor de expunere ale viitorului "Muzeu al Europei". (text tradus și adaptat din "PIRAIKI EKKLISIA" - revistă lunară a Mitropoliei Pireului - numărul 100 (207) din decembrie 1999, pag. 32 - 34)

Notele traducătorului:

1. Charlemagne (n. 742 - m. 814). „...momentul de exaltare din 25 decembrie 800 ...«Viață și izbândă lui Carol August, încoronat de Dumnezeu mare și aducător de pace, împărat al romanilor!» Așa suna aclamația care, sub bolțile catedralei Sfântului Petru, răspundea gestului papei Leon al III-lea. Este vorba, cel puțin în teorie și intenție, de restaurare a Imperiului [Roman] de apus, dispărut din 476.... Această idee încălca drepturile Bizanțului, fiindcă imperiul, prin definiție este unic și universal...”(Jaques Madaule, Istoria

Franței, Ed. politică, 1973, vol1, pag 92).

2. Pius II (Piccolomini) - pontificat 1458-1464 (n. 1405), autor al unor remarcabile lucrări poetice și istorice.

3. Mehmed II Fatih (Cuceritorul Constantinopolului), Sultan între 1451 și 1481; a consfințit legalitatea uciderii fraților de către fiul ajuns sultan, ca fiind conformă Șeriatului, legea [religioasă] musulmană; există o tradiție că Papa Pius II l-a invitat să-și îmbrățișeze religia creștină pentru a fi recunoscut ca împărat al Orientului (Mustafa Ali Mehmed, Istoria turcilor, Ed. șt. și enciclopedică, 1976, pag 170).

4. Alfred Rambaud (1842-1905), istoric și om politic francez.

5. Eduard Gibbon (1737- 1796), istoric englez. Cităm din Warren Treadgold, „O scurtă istorie a Bizanțului”, trad. M. Acsente, Ed. Artemis, 2003, pag. 13-14: “Indiferent de numele său, Imperiul Roman de Răsărit are o veche reputație de decadentă. Aceasta se datorează în parte lui Eduard Gibbon, care, (fără a-l numi Bizanț) a făcut din el subiectul splendidei sale lucrări “Decline and Fall of the Roman Empire”. Din momentul în care un pastor calvin l-a convins, la cererea tatălui său, să renunțe la convertirea sa din tinerețe la romano-catolicism, Gibbon a fost dezamăgit de creștinism și a privit cu dispreț Bizanțul ca fiind o societate creștină... În plus, pentru un istoric cu o educație clasică, precum Gibbon, Bizanțul părea un hibrid degenerat al Greciei și Romei care pierduse cetatea Romei și vorbea o greacă stricată. Mai mult, în opinia sa întreaga perioadă medievală, când existase Bizanțul, era o epocă întunecată și barbară.

6. Otto al -III-lea (983-1002), născut în 980, fiu unic al împăratului Otto al-II-lea (973-983) și al prințesei bizantine Teofana. În timpul minorității sale a fost regentă mama sa, Teofana. A primit o educație așa de strălucită încât a fost considerat un rezumat al “Minunilor Lumii”. A murit însă în 1002 la numai 22 de ani. (cf. Jaques le Goff, Civilizația occidentului medieval, Ed. științifică 1970, pag. 645).

7. Un exemplu - Carol cel Mare a ordonat decapitarea, la Verden, a 4500 de saxoni revoltați (cf. Jaques la Goff, op. cit.).

8. Sfântul Benedict de Nursia, preot italian, întemeietorul ordinului benedictinilor (în jurul anului 529).

9. “Renașterea carolingiană s-a manifestat și în domeniul artistic, dar pe acest tărâm se află într-o strânsă dependență [subl. noastră] de arta bizantină” (Jaques Mandanle, op. cit., vol. 7, pag. 92). “Căci procedeele artei clasice nu s-au pierdut cu desăvârșire la curtea lui Carol cel Mare, care se socotea urmașul marilor împărați, reînviase tradiția meșteșugarilor romani. Catedrala pe care Carol cel Mare a construit-o în jurul anului 800 la Aachen e o copie destul de fidelă a unei vestite biserici ridicată la Ravena între 530 și 547” (E. H. Gambrich, O istorie a artei, Ed. Meridian, 1975, pag. 54).

10. Sfântul Metodiu (825-885) și fratele său Sfântul Chiril (827-869) au fost apostolii slavilor.

11. Charles Diehl (1859-1944), profesor de istorie bizantină la Universitatea din Paris, autor al cărții “Istoria Imperiului Bizantin”(1919), al lucrării “Figuri bizantine”(premiată de Academia franceză) ș.a.

**Dumnezeu este iubire.
Rugă și milostenie**

Guvernul de la București intrase în panică. S-a speriat de «Rugul Aprins» mai mult decât de toate centrele de rezistență din Carpați. Pentru revoluționari exista pedeapsa cu închisoarea și moartea. Dar ce te faci cu acel «centru» din om pe care nimeni nu-l poate controla și despre care Lunaciarski îi spunea lui Lenin într-o scrisoare: “*Dacă vrei să-l stăpânești pe om, ucide-i intimitatea!*” Toate acestea au dus la marea lovitură dată Bisericii Românești în anul 1959.

Rugul aprins

- aspecte inedite -

Arhim. Roman Braga

România trăiește, ca neam, prin vinele ei adânci de spiritualitate milenară, care zac înăbușite în popor, dar care izbucnesc din când în când ca vulcanii, găsindu-și expresia în anumite curente și mișcări spirituale sau în personalități reprezentative ca: pustnicul Chiriac de la Bisericiani, Starețul Gheorghe, Sfântul Calinic, sau în duhovnicia românească a Pr. Dumitru Stăniloae, care va domina teologia ortodoxă pentru câteva secole. Aceasta trăsătură mistică a neamului românesc coboară din capnoboții daci, niște trăitori singurateci, răspândiți pe crestele Carpaților, sau din asceții frământatului ev mediu creștin rămași nemuritori în toponimia munților noștri, a văilor și a poienilor: Muntele Chirilu,

Râpa lui Chiriac, Poiana lui Pahomie..., ca să numim doar câteva din pitoreștile vetre ale vechilor sihăstriei moldovene.

Moștenirea ascetică a strămoșilor pe care fiecare Român o trăiește în sufletul lui chiar dacă nu-și dă seama, ia câteodată forme de pedagogie social-politică, așa cum a fost în ascetismul elitelor conducătoare ale generației de la 1922. Vorbim despre acest curent, ca despre un fapt istoric. Mișcarea aceasta a făcut însă o mulțime de greșeli care au dus la dispariția ei. Dar pentru că inițiatorii ei au fost sinceri, pentru că vorbeau în numele poporului român ca «neam», nu ca partid politic, Dumnezeu i-a inspirat să exprime niște realități care veneau din adânc. Am în față un legământ al elitelor conducătoare, care sună în felul următor: *“Jur să mă rup de bucuriile pământești și să trăiesc în sărăcie”*, sau *“Țelul nostru este Învierea”*, *“La judecată se vor prezenta neamurile în frunte cu conducătorii lor”*. Și pentru că rugăciunea și credința în Dumnezeu erau obligatorii, eu sunt sigur că multe din aceste impetuoase exclamări veneau pe negândite, din inspirație, și nu aveau nimic comun cu platformele politice și economice. De aceea nici nu au fost acceptați de politicieni, pentru că nimeni nu i-a înțeles ce vor, ce aveau ei de gând să facă. Lumea i-a numit «naționaliști», însă pe nedrept, deoarece ei urmăreau salvarea poporului român ca neam, nu ca națiune. Națiunea este o realitate politică, determinată printr-un teritoriu, o limba și un ideal comun de îndeplinit în istorie. Neamul însă transcende istoria, merge până la Dumnezeu și la rațiunile pentru care Dumnezeu trimite un popor pe lume, în noțiunea de neam se cuprinde: cultura, spiritualitatea, religia și felul în care Dumnezeu se oglindește în viața acelui popor.

Dar să trecem la un fenomen pururea viu în viața neamului românesc și care oglindește, cum spune Părintele Romulus Joantă, *“tradiția isihastă a poporului român”*, și anume, la «Mișcarea Rugului Aprins».

Acest articol este informativ. Nu aș vrea însă să rămână ca un document în arhive, ci mai degrabă ca un ghid pentru tinerii intelectuali, în care ei să poată distinge trăsăturile

caracteristice ale duhovniciei românești.

«Mișcarea Rugului Aprins» a fost inițiată de o persoană foarte controversată în istoria literaturii și a publicisticii românești. Este vorba de poetul **Sandu Tudor**. De la tatăl său, care fusese președintele Curții de Casație, poetul a moștenit pe lângă educația și informația enciclopedică specifice culturii românești între cele două războaie, destule mijloace materiale, care i-au înlesnit o viață întreagă de studii și cercetări, călătorii și contacte cu tot ce prezintă interes în cultura mondială.

Sandu Tudor nu era un sistematic. Era, în expresia profesorului Alexandru Mironescu, «o bibliotecă deranjată», însă fiecare cuvânt al lui era o temă de meditație. Prelegerile lui erau un dezastru, un amalgam de note încurcate prin care se uita un minut fără să spună un cuvânt. Când credeai că a terminat, abia atunci începea. Era însă urmărit cu interes de vânătorii de simboluri, pentru că Sandu Tudor avea o înclinație înnăscută către substratul tainic al lucrurilor, fapt care l-a apropiat de literatura Sfinților Părinți și de mistica vieții călugărești. A trăit printre oamenii Bisericii pe care îi critica în ziarul lui, *Credința*, mergând uneori până la șantaj. Îi plăceau scandalurile bisericești și literare. Dialogul cu el trebuia să ducă până la violența verbală. Polariza însă spiritele vii; oamenii de cultura îl iubeau, pentru că Sandu Tudor ura superficialitatea. Cine nu avea rezonanțe duhovnicești nu putea rămâne în cercul prietenilor lui.

Convertirea lui totală pentru cele duhovnicești s-a întâmplat însă în urma unei călătorii la Sfântul Munte. Pe vremea aceea, în Franța, o ziaristă a scris câteva articole defăimătoare la adresa călugărilor din Athos, pretinzând că ea a vizitat muntele, travestită în bărbat. Intrigat și în același timp curios, ca orice ziarist ahtiat după noutăți, Sandu Tudor coboară dintr-un caiac în portul călugăresc Dafnes, îmbrăcat sumar, în pantaloni scurți, cămașă sport și cu un rucsac în spate.

Dumnezeu, care vânează

suflete bătăioase care au în ele

ceva din elanul Sfântului Apostol Pavel, i-a scos înaintea un călugăr român vagabond, din categoria «trăistarilor», care umbla din mănăstire în mănăstire, lucrând pentru mâncare și haine. Acesta i-a spus lui Sandu Tudor: *“Dacă vrei să cunoști taina Muntelui Athos, pune-ți pantaloni lungi, lasă barba să crească și vino cu mine; dar să faci ceea ce fac eu. Mulți vin ca Dumnezeu să vadă bibliotecile, tezaurul sau Sfintele Moaște și se întorc acasă necunoscând nimic. Călugării nu descoperă tainele vieții călugărești, turiștilor; aceia, cum vin, așa se duc”*. Lui Sandu Tudor i s-a părut rațională propunerea și din acel ceas a început să facă ceea ce făcea și Monahul Averchie. Când intrau pe poarta unei mănăstiri, făceau trei metanii, alte trei metanii pe treptele bisericii, înăuntru sărutau icoanele de la ușă până la altar. Călugării apăreau ca din pământ; se iveau pe după colțuri, se uitau pe geamuri, starețul era avizat... Se răspândise zvonul în tot Muntele că Averchie umblă din mănăstire în mănăstire cu un pelerin foarte evlavios. I s-au deschis ușile și inimile călugărilor practicanți ai rugăciunii inimii. **A venit de acolo cu scăunelul, cu metoda respirației și toată taina Liturghiei interioare a isihaiștilor, luată nu din citit, nu din filocalii, ci direct de la maestrul anonimi ai zilelor noastre: călugării isihaiști.** Acolo a înțeles Sandu Tudor că eul nostru este infinit și că în acel centru existențial al ființei noastre, pe care călugării îl numesc «inimă», în sens de «adânc», exista Dumnezeu și că Dumnezeu este pecetea personalității noastre. Către acel centru al lui Dumnezeu din om se concentrează călugării când își pleacă capul în piept, rostind în ritmul respirației: *“Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”*. El a înțeles că rugăciunea este o stare și nu o activitate formală. Este starea firească a omului care simte prezența lui Dumnezeu în el, pentru că în Dumnezeu viem și ne mișcăm, iar pogorârea în noi este drumul dintre autenticitate, cunoașterea adevărată a ceea ce suntem. Orice activitate de conștiință trebuie raportată la acel centru existențial din noi, altfel își pierde autenticitatea.

Pentru Sandu Tudor începea acum reconsiderarea întregii culturi umane și a procesului intelectual, care având alte puncte de

referință decât Dumnezeu din om, devin nu numai superficiale, ci chiar demonice. Nu este o convertire teoretică. Sandu Tudor a ajuns la aceste concluzii practicând rugăciunea, zi și noapte. Obişnuia să spună că pentru a intra în ordinea Duhului, trebuie mai întâi să te «îndobitocești», dându-ne exemplul unui alt vagabond din *Povestirile pelerinului rus*, care ajunsese o rugăciune ambulantă. Povestea cu lux de amănunte, cum în Muntele Athos, începuse să facă metanii din interes, ca să lase impresia unui pelerin credincios; însă cu fiecare metanie, ceva în el, se transforma. Într-o noapte, la ora două, când Muntele începe să se roage, era la schitul Sfânta Ana. Veneau zvonuri de clopote și toacă din toate văgăunile și văile; de la mănăstiri, schituri și chilii și peste toată feeria se mai adaugă și o lună plină care arginta Marea Calcidelor. Sensibilitatea poetului atinsă de aripa și focul Duhului Sfânt îl copleșise. Bătaiosul Sandu Tudor a început să plângă. Starețul schitului văzându-l emoționat s-a adresat lui cu o întrebare ca o lovitură de ciocan: “*Frate Sandule, spune-mi, ce făceai dumneata în lume, la ora aceasta din noapte?*” Prin mintea lui Sandu Tudor au început să treacă fantome de care ar fi vrut să se desprindă, ca de niște viziuni demonice: Capșa, cluburi de noapte, cabarete pariziene, ședințe literare, petreceri... etc., iar starețul a încheiat: “*Noi cei din Athos avem o credință: Dacă mai ține Dumnezeu lumea, este pentru că la miezul nopții călugării se roagă*”.

Întors în capitală, se dedică studiilor filocalice, pe care nu le citește, ci le practică, descoperind documente despre existența pustnicilor din Carpați, relevând în *Diata Starețului Gheorghe și Legiurile sfântului Calinic*, specificul isihasmului românesc.

În 1944, când am fost acceptat oficial în rândul prietenilor lui, Sandu Tudor era închinoviat ca frate în Mănăstirea Antim din București, cu scopul evident de a deveni călugăr. Cu banii lui a renovat chiliile și Paraclisul mănăstirii pictat de Nicolae Stoica. Și-a ales ca patron pe cel mai controversat dintre toți misticii Bisericii Ortodoxe, pe Sfântul Simeon Noul Teolog, la fel de violent și nonconformist în raporturile lui cu formalismul și legalismul Bisericii oficiale; și, întocmai ca el, și-a construit o chilie sub clopote, în care intrai pe brânci. Acolo a fost

primul sediu al Asociației Ortodoxe «Rugul Aprins». Mai târziu, prin bunăvoința starețului, Arhimandritul Vasile Vasilache, grupul de studiu, conferințe și practică a rugăciunii inimii, s-a mutat în biblioteca mănăstirii.

Era greu să stai în preajma lui Sandu Tudor. Dacă nu găsea nimic valoros în tine, te disprețuia; dar te și ajuta să intri pe linia unei gândiri autentice. Părerea lui era că omul de rugăciune, oricât de simplu ar fi, devine o personalitate pentru că trăiește în adevăr. Nu cuvintele frumoase caracterizează pe omul de cultură, ci conștiința teoforică. Dacă într-adevăr suntem temple ale lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt trebuie să grăiască prin noi. Trivialitatea, superficialitatea, sunt roade ale oamenilor care nu trăiesc în Dumnezeu. Hristos a zis: *“Rămâneți întru Mine și Eu întru voi”* (Ioan 15, 4). Cum poate vița să aducă alte roade decât butucul?...

Din pricina schimbărilor fundamentale ce s-au petrecut în el, Sandu Tudor devenise punct de atracție pentru intelectualitatea bucureșteană. Frecventau grupul «Rugul Aprins»: Ion Marin Sadoveanu, Alexandru Mironescu, Paul Sterian, Anton Dumitriu, Poetul Dr. Vasile Voiculescu, Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Dr. G. Dabija - conferențiar la Facultatea de Medicină, Arhimandritul Andrei Scrima - azi profesor la Universitatea Iezuită din Beirut, Arhitectul Constantin Joja..., toți aceștia aducându-și familiile și tot cercul lor de prieteni.

Denumirea de «Rugul Aprins» a fost aleasă, nu numai pentru că este un simbol clasic al Maicii Domnului, ci mai ales pentru că Maica Domnului este tipul rugăciunii perfecte, pentru că în ea, „... *ca niciodată, inima Domnului cu inima omului au bătut și bat laolaltă*” (Acatistul Rugului Aprins, Condac 8). În rugăciune, omul intră în ritmul dumnezeirii, în el bate pulsația Duhului Sfânt. Criza omului modern este aritmia. Îmi amintesc de o conferință a lui Ion Marin Sadoveanu ținută la «Rugul Aprins» despre dansurile religioase ale primitivilor. Vorbitorul afirmă că ele exprima ritmuri existențiale ca: succesiunea anotimpurilor, ciclul vieții și al morții. Așa se întâmplă și în rugăciune - omul intră în ritmul de viață al Sfintei Treimi. Și nici nu se poate altfel; atâta vreme cât suntem în Biserică adică

mădulare ale «Trupului Tainic al Domnului», respirăm și noi în Duhul Sfânt, care este viața Bisericii.

Mișcarea «Rugului Aprins» a fost un vulcan mistic în România, între anii 1945-1948, o reacție a elitei intelectuale într-un moment de criză. Țara era ocupată de trupe sovietice, nonvalorile își cereau dreptul în educație și în cultura românească. Mișcarea a început din teama că ne pierdem ca oameni, ca entități spirituale, în lumea aceasta pe care Dumnezeu și-a pus pecetea Ființei lui. Ne-am trezit deodată în prezența comunismului, acest animal sovietic cu duhori apocaliptice, cu miros de votcă și sudori comisărești, care umpluse țara de afișe, carnavaluri, adunări, presă murdară, prostituție politică, răsturnare de valori. Ne-a apucat groaza că tăvălugul acesta ne va transforma pe toți într-o masă anonimă, informă, fără conștiință proprie și fără responsabilitate. Unde să fugi, dacă nu în adâncul ființei tale? Unde să te închizi, dacă nu în cămărilor sufletului? Și aici s-a întâmplat minunea: omul, căutându-se pe sine, s-a întâlnit cu Dumnezeu, a intrat în ordinea Duhului. Însă nu a fost ușor. În atmosfera tulbure a acelor ani, lumea căuta refugiu în forme de falsă spiritualitate. Se înmulțiseră cercurile spiritiste, profețiile și falsele vedenii. La Spitalul Colțea, Dr. Vlad conducea un cerc de psihanaliză, publicând cărți despre Sfânta Treime sub forma organelor sexuale, despre sfințenie și artă, ca rezultat al complexelor freudiene. Surogatul științific și religios invadase teatrele și literatura cu piese nebune, cu eroi frustrați. Confuzia domnea printre studenții de la Universitatea București; nici o filosofie predominantă, nici un lider spiritual, nici o directivă. Lichelismul politic, ateismul și imoralitatea erau note comune, încurajate de comunismul care începuse să se impună. Fiind studenți pe vremea aceea, împreună cu Părintele Nicolae Bordașiu, am încercat să facem ceva care ne-a costat primii cinci ani de închisoare. Am redactat niște statute pentru o eventuală Asociație a Tineretului Ortodox Studentesc (ATOS). Ne-am dus cu ele la «Rugul Aprins», și ei ne-au zis: *“Aduceți pe studenți aici, pe cei mai buni. Convertirea omului nu se face prin statute, asociație sau lecturi. Este nevoie de coborârea în noi, de explorarea universului*

interior, în care ne întâlnim cu Dumnezeu”. Mentorul acestui grup de tineri din toate facultățile care frecventau «Rugul Aprins», a fost părintele Arhimandrit Benedict Ghiuș, care ne-a ajutat să transformăm teologia noastră nominalistă într-o rugăciune. Sfinții Părinți nu au teoretizat. Ei erau niște oameni practici: post, metanie, spovedanie, împărtășire..., nu erau vorbe... De atunci am rămas cu impresia că Dumnezeu nu este o achiziție a intelectului uman și nici creștinismul un manual de reguli sau de principii etice, ci Dumnezeu este **viață** și numai atunci devin actele noastre autentice, când putem spune dimpreună cu Sfântul Apostol Pavel: “*Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*” (Gal. 2, 20).

Două evenimente au concurat la influența «Rugului Aprins» printre intelectualii din România, traducerea Filocaliei și exodul preoților ruși în urma loviturii de la Stalingrad.

La Facultatea de Teologie din București, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae începuse un curs de *Mistică Ortodoxă*, care formează azi materia volumului III al teologiei de *Morală Ortodoxă*. Acel curs, împreună cu Filocalia, ne-a surprins. Era tot ce ne lipsea nouă la vremea aceea. Ele formau o gnoză perfectă, un sistem antropologic bazat pe jurnalele de rugăciune, adică pe experiența Sfinților Părinți din răsărit, despre arta coborârii în noi și întâlnirea intimă cu Dumnezeu în punctul ontologie al ființei noastre, care este de fapt și centrul personalității omului; disciplina respirației în rugăciune, controlul câmpului emoțional, introducerea minții în inimă, până la vederea luminii necreate, prin practica «Rugăciunii lui Iisus». Sfinții Părinți numeau aceasta disciplină isihasm și este veche de când creștinismul. Duhovnicii au păstrat un secret asupra acestei arte, pe care au transmis-o cu economie, cu inițieri speciale, din părinte în fiu duhovnicesc. Pentru grupul de la Antim, însă, isihasmul era metoda de vindecare a nebuniei omului modern, a cărui dramă este fuga de sine, fuga de o confruntare cu Dumnezeu și ameteala cu mirajul lucrurilor din afara. După misticii răsăriteni, ieșirea din ritm este egală cu ieșirea din tine însuși.

Comentariile Părintelui Stăniloae la teologia Sfântului Grigorie Palama, schimbă și perspectiva învățământului dogmatic din

România, care până atunci se mărginea la schema catolicizantă din *Mărturisirea lui Petru Movilă*. Prezentarea atributelor dumnezeiești și a harului ca energie necreată, precum și îndumnezeirea omului “după modul harului”, “nu după substanță, ne duce înapoi la izvoarele Sfinților Părinți și la Scriptură. Expresii ca: “Fiți dumnezei”, “Rămâneți întru mine și eu întru voi”, “Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele”, “Suntem părtașii firii dumnezeiești”, nu sunt simple figuri de stil, pentru că Duhul Sfânt descoperă niște adevăruri, nu face poezie.

În urma retragerii armatelor române din Rusia, Mitropolitul Nicolae al III-lea al Rostovului, cu un grup de 30 de preoți și câteva maici, s-au refugiat în București, cerând ocrotirea Patriarhului Nicodim, pe care îl cunoștea de pe când studiaseră amândoi la Academia Petru Movila din Kiev. Patriarhul repartizând pe preoți la mănăstirea Cernica, iar pe maici la mănăstirea Pasărea. Între timp, Mitropolitul Nicolae moare și este îngropat lângă biserița cimitirului mănăstiresc Sfântul Lazăr. În anul 1947 moare și Patriarhul Nicodim. Între preoții ruși era un călugăr îmbunătățit, Părintele **Ioan Kuligin**, care trăise înainte de revoluție la Mănăstirea Valaam de pe Lacul Ladoga. Acesta a venit în România cu două manuscrise rusești, care nu fuseseră tipărite până atunci. Era tot ce putuse el salva din bibliotecă, înainte ca armatele roșii să închidă Mănăstirea Valaam și să omoare pe călugări cu topoarele.

Primul volum este intitulat *Sbornic*, o compilație din sfinții trăitori ai rugăciunii inimii, alcătuit de egumenul Hariton de la Valaam, despre însemnătatea «Rugăciunii lui Iisus» și practica ei. Astăzi este tradusă în limba engleză de episcopul Kallistos al Diocleii. Al doilea volum este intitulat „*O convorbire între un călugăr și un preot de mir despre practica rugăciunii*”. Intr-o seară, Părintele Ioan a venit la «Rugul Aprins» însoțit de un caporal basarabean

din armata sovietică, ucenicul lui în cele duhovnicești și translator de limbă română. Părintele **Ioan Kuligin** a fost un sfânt pentru noi. Avea atâtea cunoștințe în materie de rugăciune, psihologia păcatului și tehnica despătimirii, că puteai să stai nopți întregi, ascultându-l. Manuscrisele au fost imediat traduse și multiplicare la mașina de scris, șapilografiate în secret și răspândite în mii de exemplare. Noi vorbim prea mult de «samizdatul rusesc», uitând că în România, în toată perioada comunistă, cărțile de mistică și asceză, de rugăciuni și de viețile sfinților, circulau în secret, fiind urmărite de securitate pentru a fi distruse, iar posesorii lor amenințați cu închisoarea.

Soarta preoților ruși refugiați la Mănăstirea Cernica a fost tragică. La sfârșitul anului 1947 au fost arestați și deferiți tribunalelor armatei sovietice, care i-au judecat sumar pentru crimă de înaltă trădare și i-au condamnat la moarte. Pe Părintele Ioan și pe ucenicul său, caporalul basarabean, i-au deportat în Siberia. Câteva cărți poștale au mai sosit pe adresa Prof. Alexandru Mironescu, apoi s-a așternut tăcerea. Am înțeles că bătrânul duhovnic Ioan Kuligin a murit, iar despre caporalul basarabean nu am mai aflat nimic.

Între timp a apărut decretul de desființare a tuturor asociațiilor religioase, culturale și de tot felul. Ședințele și conferințele grupului de la Antim au încetat. Însă focul, odată aprins, continuă. Ceva s-a transformat în viața intelectualilor din România. Au devenit mai ortodocși, mai conștienți că Neamul Românesc a crescut și s-a dezvoltat în tradiția mănăstirilor, a rugăciunii și a Sfintelor Taine și că tradiția isihastă a existat de la început în poporul român. Niciodată nu s-a citit cu mai mult interes Cartea învățăturilor lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie, care este un tratat de mistică și asceză. Pictorii, arheologii, bizantinologii și experții în paleografie, au scos la iveală din trecutul țării atâtea material religios, pe care chiar dacă nu li s-a permis să-l interpreteze ca atare, a rămas pentru generațiile tinere ca izvor de inspirație. Fără acest material, nici Ana Blandiana, fiică de preot, nici Marin Sorescu și nici Ioan Alexandru nu ar fi putut scrie. Poezia majoră, poezia autentică, este o rugăciune care vine din adâncul spiritualității neamului.

Sandu Tudor a fost sfințit călugăr și preot sub numele de

Ieroschimonahul Daniil și i s-a dat în primire un schit părăsit din vârful Muntelui Rarău. Acolo a adunat doisprezece călugări din toate straturile sociale: bucătari de restaurante, chelneri, foști militari, dar unii, de-a dreptul vagabonzi. Cu aceștia făcea Sandu Tudor rugăciunea inimii și teologie înaltă.

Trecuseră 10 ani de când activitatea formală a «Rugului Aprins» încetase. Aproape că uitasem și noi. Mulți dintre tinerii de atunci își închinaseră viața lui Dumnezeu, intrând în mănăstiri. Unul din ei este actualul Mitropolit al Transilvaniei. Dar fiecare, oriunde s-ar găsi, este un centru polarizator. Unii s-au exprimat, în perioada aceasta comunistă, prin tăcere, prin suferință și prin atitudinea lor profund umană și onestă. Mă gândesc la oameni ca Alexandru Duțu și Virgil Cândea care, în timp ce ocupau funcții de înaltă responsabilitate culturală în comunism, studiau teologie pe ascuns și publicau la reviste teologice sub pseudonim. Oameni care au făcut tot ce le-a fost cu putință ca să salveze demnitatea culturii românești. Nu strigățul, nu demagogia religioasă întărește credința. Aceea este, mai degrabă o manifestare a orgoliului și a dorinței de afirmare. Biserica nu are eroi, Biserica are sfinți. Iar sfinții nu bat toba pe stradă. «Rugul Aprins» nu a fost o mișcare de mase, ci o convertire a persoanei, o revoluție interioară.

În tot acest timp, relațiile personale și comunicările între intelectualii români și francezi erau rare. Numai comuniștii aveau dreptul să călătorească. Dar nu știm cum Profesorul Clement Olivier, de la Facultatea de Teologie Sf. Sergiu din Paris, a scris un articol despre această mișcare spirituală, intitulat: *L'Eglise Roumaine et le Buisson Ardent*. Abia atunci au început agenții de securitate să se intereseze de noi. Refugiul intelectualității române în Biserică, în religie și mai ales în teologia adâncă a Sfinților Părinți, a produs panică în rândurile Partidului Comunist. Potrivit mentalității lor, toți oamenii deștepți trebuie să fie ateii și numai proștii cred în Dumnezeu. În asta și consta eșecul partidelor comuniste; nu este numai economic, ci și spiritual. Toată doctrina lor stă pe niște premise false.

Patriarhia Română organizase mari manifestări

religioase cu ocazia Canonizării Sfinților Români, la care au participat sute de mii de oameni. Din cauza delegaților străini, Securitatea nu a putut să intervină. Se trăia atunci în spiritul Conferinței de la Geneva. Lumea începuse să-și dea drumul; mulți intrau în viața monahală, mai ales fete tinere, încât Patriarhul Iustinian a trebuit să deschidă trei seminare călugărești: unul pentru călugări, la Mănăstirea Neamț și două pentru maici: la Agapia și la Hurezu.

Repararea multor mănăstiri, declarate monumente istorice, cu scopul de a educa tineretul școlar în ideea că religia va deveni o relicvă arheologica așa cum sunt piramidele egiptene, dăduse greș pentru că acum, aceste monumente erau pline de prezențe vii și deveniseră focare de credință.

Guvernul de la București intrase în panică. S-a speriat de «Rugul Aprins» mai mult decât de toate centrele de rezistență din Carpați. Pentru revoluționari exista pedeapsa cu închisoarea și moartea. Dar ce te faci cu acel «centru» din om pe care nimeni nu-l poate controla și despre care Lunaciarski îi spunea lui Lenin într-o scrisoare: *“Dacă vrei să-l stăpânești pe om, ucide-i intimitatea!”* Toate acestea au dus la marea lovitură dată Bisericii Românești în anul 1959. Era al doilea val mare de arestări. Primul începuse la 15 Mai 1948, împotriva rămășiței partidelor istorice și pentru distrugerea așa zisei «mentalități burgheze», iar acum atacul era îndreptat direct împotriva lui Dumnezeu. Ținta erau preoții, călugării și intelectualii care polarizau, care exercitau împrejurul lor o influență spirituală. În ianuarie 1959, guvernul publica în ziarul *Scânteia*, pe prima pagină, un decret pentru închiderea tuturor mănăstirilor și schiturilor care nu erau monumente istorice, excluderea din mănăstiri a tuturor călugărilor mai tineri de 55 de ani și a maicilor sub 50 de ani, care să fie în mod obligatoriu încadrați în munca pentru socialism.

Acum au fost arestați și așa zișii lideri ai «Rugului Aprins». Eu mă consider și acum un ucenic al acelor mari îndrumători spirituali, însă am fost și eu arestat printre ei. După un an de anchetă, am fost aduși într-o sală a Tribunalului Militar din București: Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Ieroschimonașul Daniil (Sandu

Tudor), Arhimandritul Benedict Ghiuș, Arhimandritul Sofian Boghiu, Arhimandritul Felix Dubneac, Ieromonah Adrian Făgețeanu, Prof. Univ. Alexandru Mironescu și fiul său Șerban, care trăiește azi în Elveția, Dr. Vasile Voiculescu (poetul), Dr. Gh. Dabija și alți câțiva de care nu-mi mai amintesc... A fost o parodie de proces cu ușile încuiate, deoarece au fost rostite, ca martori, numele unor oameni din guvern, cum era Atanasie Joja, de exemplu, și despre care Securitatea nu ar fi vrut să se vorbească, în acea situație.

Procurorul a început prin a ne acuza că am vrut să-i ardem pe rug, făcând aluzie la denumirea asociației «Rugul Aprins». Apoi am fost învinuiți că ne adunam și comentam texte dușmănoase la adresa regimului, din Sfinții Vasile cel Mare, Ioan Scărarul și Grigorie de Nyssa. Nu spun că era o ignoranță a procurorului, ci mai degrabă un cinism diabolic, specific comuniștilor. Pedepsele au fost mari: Ieroschimonahul Daniil a fost condamnat la 25 de ani munca silnică pentru

practica rugăciunii inimii și a murit în închisoarea Aiud ca martir. Nu trebuie să uităm că mulți și-au dat viața în acest regim de teroare, nu pentru politică, ci pentru Dumnezeu.

Este o mare responsabilitate să scrii despre «Rugul Aprins», când mulți dintre membrii acestui grup sunt încă în viață. Nu am vrut însă să fie trecută sub tăcere lucrarea Duhului Sfânt în inimile unui grup de intelectuali români, într-un moment de criză, când poporul nostru își pierduse orice directivă spirituală. Când Schitul Rarău, prin forță, a fost desființat și călugării închiși, Ieroschimonahul Daniil a împărțit lucrurile din chilia sa. Cărțile le-a dat iubitorilor de studii, iar mie mi-a revenit icoana Maicii Domului a Rugului Aprins, pictată de N. Stoica, la care el ținea așa de mult, precum și un manuscris al unui acatist original cu corecturi personale. Poate că acestea m-au determinat să scriu rândurile de față.

Oricum, pentru noi este important faptul că oamenii aceștia se străduiau să găsească formula românească a isihasmului. Studiau intens «manuscrisele paisiene» de la Neamț, «diata» Starețului Gheorghe de la Cernica, «Introducerile» pustnicului Vasile de la Poiana Mărului, scoțând în evidență caracterul integralist, armonic al isihasmului românesc. În tradiția ascetică din Carpați, nu intră mortificări, centuri cu piroane, sfășierea cărnii..., nici măcar obligația celibatului. Foarte mulți oameni căsătoriți în România practică rugăciunea inimii. Exercițiul e pur spiritual.

În aceste momente, când țara noastră pășește pe drumul reformelor democratice, ce ar fi dacă ne-am lăsa de certuri, de acuzații, de răzbunări, de discursuri demagogice care, la urma urmei, nu sunt decât expresia unor neputințe și să ne refugiem în «Templu Duhului Sfânt din noi»? Numai cu Dumnezeu din noi putem înfrânge pe Satana. Să intrăm pe linia marilor asceți ai neamului nostru, în aceste momente de criză. Numai de acolo vine mântuirea. (Lumină Lină, mai 1991)

Lucrul care trebuie:

Bunătatea

Corneliu C.

„Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate. Domnul bun le este tuturor și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui.” (Ps. 144, 8-9).

Bunătatea este una din caracteristicile de seamă ale lui Dumnezeu. În orice parte ne îndreptăm privirea descoperim urmele bunătății sale celei mari. Psalmistul David scrie despre bunătatea lui Dumnezeu în nenumărate rânduri. El a simțit această bunătate în toată viața sa, de aceea a putut spune: „*Gustați și vedeți că bun este Domnul! Fericit bărbatul care nădăjduiește întru El!*” (Ps. 33, 8). Această bunătate inspiră încredere celui ce o simte, inspiră bucurie și recunoștință. „*Eu spre inima Ta am nădăjduit, bucura-se-va inima mea de mântuirea Ta; cânta-voi Domnului, binefăcătorului meu*” (Ps. 12, 5).

Creștinii sunt chemați să fie reprezentanții lui Hristos ca să arate lumii bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu. Așa cum Iisus ne-a descoperit caracterul Tatălui, la fel și noi trebuie să descoperim iubirea și caracterul lui Hristos lumii: „*După cum Tu, M-ai trimis pe Mine în lume , așa i-am trimis Eu pe ei în lume. Eu în ei și Tu în Mine ... ca lumea să cunoască că Tu M-ai trimis.*” (In. 17, 18-23). Cu alte cuvinte: Eu i-am trimis în lume ca să facă cunoscută lumii bunătatea Ta cea mare și planul Tău de mântuire care reprezintă culmea bunătății Tale.

Iisus ne-a făcut nouă , celor ce-L cunoaștem pe El, cunoscută bunătatea lui Dumnezeu. El vrea acum ca și noi, la rândul nostru, să facem cunoscută această bunătate lumii. Nici nu poate cineva să pretindă că este creștin, dacă nu dă dovadă că are o bunătate asemănătoare cu a lui Iisus. Bunătatea este roada Duhului Sfânt (Gal. 5, 22). Prin fiecare creștin – bărbați, femei și copii – Iisus trimite câte o scrisoare lumii. Dacă în viața ta se citește altceva decât: iubire, jertfă, bunătate, înseamnă că nu ești o epistolă a lui Hristos, ci a celui rău. Noi creștinii trebuie să dăm dovadă de o bunătate exemplară în familiile noastre și față de semenii noștri cu care venim în contact zilnic. Căci „*bunătate voiesc de*

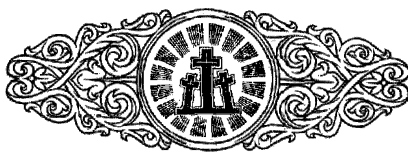
la voi”, zice Domnul. (Osea 6,6).

Dacă noi suntem cu adevărat urmașii lui Hristos, atunci suntem o scrisoare trimisă de Hristos familiei, colegilor, vecinilor, localității în care locuim. Iisus locuind în inima noastră dorește să vorbească celor ce nu-L cunosc. Poate că aceia nu citesc Biblia și nu aud vocea Domnului care le vorbește din paginile Sfintei Scripturi, poate că ei nu au ajuns să vadă iubirea lui Dumnezeu în faptele sale. De aceea noi trebuie să fim adevărați reprezentanți ai Părintelui nostru ceresc, ca prin noi și alții să ajungă a înțelege bunătatea Lui și să se lase câștigați de iubirea Domnului.

”Roadă îi este omului bunătatea” (Prov. 19,22). Bunătatea Domnului în noi va face să câștigăm încrederea celor din jurul nostru și astfel vom avea ocazia să le spunem de bunătatea lui Dumnezeu. Și noi înșine vom crește tot mai mult în această bunătate, fără de care nu putem fi niște adevărați creștini.

„Așadar, ca niște sfinți și iubiți aleși ai lui Dumnezeu, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare” (Col. 3, 12).

Cine e vrednic să țină în mână sabia adevărată a Binecredinciosului Voievod Ștefan cel Mare?

Zeci de mii de creștini din toate județele României dar și din Republica Moldova și Ucraina s-au adunat pe 2 iulie la Putna pentru a participa la Sfânta Liturghie prilejuită de împlinirea a 500 de ani de la trecerea la cele veșnice a Binecredinciosului Voievod Ștefan cel Mare, canonizat de Biserica Ortodoxă Română, cu ziua de prăznuire la 2 iulie. Ștefan cel Mare a construit 44 de biserici și mănăstiri, dar a făcut danii pentru alte 50-60 de mănăstiri, între care „Vatoped” și „Zografu” de la Muntele Athos, pe aceasta din urmă refăcând-o integral în anii 1466-1502.

În jurul orei 8,30 a.m. la Putna a ajuns și cortegiul comemorativ, format din membri ai Asociației Studenților Creștin-Ortodocși și ai Ligii Tineretului Creștin-Ortodox din România, care au venit pe jos de la Suceava, cale de două zile, purtând cu ei icoana Adormirii Binecredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt. La intrarea în incinta mănăstirii ei au fost întâmpinați de Părintele stareț, Arhimandrit Melchisedec Velnic, de localnici îmbrăcați în costume tradiționale bucovinene, de sunetul buciurilor, așa cum vor fi întâmpinate mai târziu și oficialitățile și personalitățile culturale.

Slujba Sfintei Liturghii a fost săvârșită pe o scenă amenajată în curtea mănăstirii Putna de un sobor de arhieriei (aproape toți membrii Sfântului Sinod al B.O.R.), preoți și diaconi, 154 în total, în frunte cu Prea Fericitul Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Au fost prezenți și invitați din străinătate precum și președintele României, Ion Iliescu, premierul Adrian Năstase, ministrul Culturii și Cultelor, acad. Răzvan Theodorescu, secretarul de stat pentru Culte, Laurențiu Tănase, politicieni din opoziție, parlamentari, reprezentanți ai autorităților locale civile și militare.

Un moment special a fost acela când, după slujbă, premierul Adrian Năstase a înmănat starețului mănăstirii, Arhim. Melchisedec Velnic, **copia spadei lui Ștefan cel Mare**, ca dar venind din partea omologului său turc (menționăm că o altă **copie** a fost donată de

ministrul turc, prim-ministrului Republicii Moldova; președintele Voronin nu a fost la Putna deoarece nu a căzut de acord cu președintele Iliescu asupra textului cuvântării ce urma să o țină). Pe o față a discului spadei apare inscripția în limba slavonă care atestă faptul că spada i-a aparținut domnitorului Moldovei: „IOAN ȘTEFAN VOE<VO>DA G”, iar pe cealaltă față „OSPODAR ZEMLI MOLDAVS <CO>”, adică „Eu, Ștefan Voievod, Domnul Țării Moldovei”. În mijlocul discului se observă un cerc pe care se aplica probabil stema Moldovei.

...Apoi, pământul adus de tineri din toate colțurile țării, a fost depus într-o urnă ce va rămâne la Putna spre veșnica amintire a zilei de 2 iulie din anul mântuirii 2004. Sutelor de studenți din ASCOR, care au participat la un marș pe traseul Suceava-Putna, cu icoana lui Ștefan cel Mare și Sfânt, nu li s-a permis să intre în incinta mănăstirii.

Un lucru trist, care trebuie mărturisit, e că „*Marea majoritate a pelerinilor veniți să-l omagieze pe voievodul Ștefan cel Mare și Sfânt nu au putut intra în incinta mănăstirii în ziua de 2 iulie, din cauza serviciilor SPP, care s-au purtat într-un mod brutal. Lucrătorii din serviciile de protecție și pază i-au împins pe credincioși cu gardurile metalice, i-au controlat în bagaje pe ierarhi, i-au împiedicat să intre pe invitații mănăstirii, pe principalii binefăcători ai acesteia. Serbarea „Putna – 500” a fost umbrată de brutalitatea serviciilor SPP, care a lăsat un gust amar atât clerului cât și mulțimii credincioșilor. Practic, aceste servicii au confiscat sărbătoarea pentru autorități*”, a declarat la 4 iulie curent, starețul mănăstirii Putna, Arhim. Melchisedec Velnic. (*Viața Cultelor*, nr. 561-562/2004)

Imediat după festivități aprecierilor starețului mănăstirii Putna i s-a alăturat și Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților, ÎPS Pimen, care la rândul său a înfierat măsurile de securitate excesive luate de autorități și a luat apărarea credincioșilor îmbrânciți și tratați „ca niște borfași și teroriști” de sepepiști. Protestul Arhiepiscopului a fost susținut de BOR, purtătorul de cuvânt al Patriarhiei, părintele Costel Stoica apreciind drept regretabil tratamentul acordat pelerinilor.

Mitropolia Moldovei și Bucovinei, în subordinea căreia se află Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților, a luat apărarea oficialilor de la București, apreciind că „înțelege” supărarea IPS Pimen, dar că excesul de zel al SPP” nu poate

Iliescu și premierului Adrian Năstase. Oficialii susțin că aceste măsuri, care se impuneau, au fost cunoscute de Biserică încă de la început, dar că aceasta nu a protestat decât după consumarea evenimentului. Iliescu a calificat afirmațiile lui IPS Pimen drept „lipsite de temei, jignitoare și exprimate într-un limbaj nedemn de o față bisericească” și că acesta este obligat să ceară scuze publice tuturor acelor pe care i-a jignit. Laurențiu Tănase și Răzvan Teodorescu au avut și ei o poziție critică față de ÎPS Pimen (*Ziua*, 13 iulie 2004). Dar ÎPS Pimen mai are un motiv pentru care e supărat: Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților nu i s-au retrocedat cele 192.000 ha revendicate: „Nu vor să dea pădurile înapoi pentru că fondul forestier care ne aparține este exploatat de parlamentari sau guvernanți... de aici ei își scot banii din care își fac vile... călătoresc... plătesc pe cei care trebuie să-i voteze. Ei nu vor ca Biserica să aibă un rol pozitiv în societate, ci vor ca slujitorii Bisericii să fie niște slugi plecate ca în timpul comunismului”.

Marele domn Ștefan cel Mare asculta de Pustnicul Daniil. La sărbătorirea lui însă, urmașii fac *invers*. Statul are o poziție tot mai profetic-învățătoarească față de Biserică, Biserica fiind tot mai smerit-ascultătoare față de stat! „Printr-o ironie, cu tâlc, a sorșii, **copia** săbiei lui Ștefan cel Mare a fost adusă într-o țară unde nici patriotismul nu mai e **original**... Tot printr-o ironie, cu tâlc, a sorșii, **copia** săbiei lui Ștefan cel Mare a fost oferită unui guvern specializat în **imitații** de tot felul. Avem azi o imitație de democrație, o imitație de stat de drept, o imitație de economie de piață. Trăim într-o imitație de libertate... și cu o imitație de speranță. Avem o imitație de guvernare care a făcut o imitație de reforme. Avem o imitație de prim-ministru, atent doar la umbra sa, care s-a comportat, nu o dată, ca o imitație de român. Avem imitații de alegeri, imitații de dezbateri, imitații de televiziuni. Chiar viața unora dintre noi a devenit o imitație de viață. Doar corupția nu e o imitație. Ea e autentică și nerușinată... Cine dintre cei care conduc azi treburile țării ar fi vrednic să țină în mână sabia **adevărată**?” (*Lumea* 6/2004)

Nu mult după sărbătoarea de la Putna, Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților a intrat în posesia a 16.500 de hectare de pădure (cf. Legii 400/2002, dar mult sub cererea de revendicare), reprezentând câte 30 de hectare pentru fiecare din cele 550 de unități de cult. Cu toate

acestea ÎPS Pimen, cu prilejul sărbătorii Adormirii Maicii Domnului, a spus că „nu poți să ai pretenții de credință de la persoane care 50 de ani au fost comuniști și sunt absolvenți de „Ștefan Gheorghiu”, care „fac cruci mari” de dragul de a fi filmați ca să-i vadă lumea la televizor. Se pare că, până la alegeri vor mai fi critici ale Bisericii la adresa guvernului, căci guvernul numai înainte de alegeri e drept și generos.

Dacă intram în Masonerie, acum eram președintele României (Vădim Tudor)

Eu nu sunt un om al calculelor electorale sau politice. Dacă eram un om al calculului politic, intram în francmasonerie de mult și eram șeful statului la al patrulea mandat. Mi s-a propus de mai multe ori să-i iau locul lui Adrian Dohotaru. Nici nu-l îngropasera pe Adrian. Am refuzat. Am spus așa: *“Eu sunt un creștin practicant. Eu nu jur credință decât lui Iisus Hristos, nu pot să jur altcuiva”*. Nu ca la Masonerie... Au șorturi, au ritualuri. Știu istoria foarte bine, nu-i atac, îi atac pe impostorii care se folosesc de Masonerie. Azi toți chelnerii, ospătarii, șoferii, toți pensionarii securiști, sau ăsta, Gheorghe Florea, patronul fabricii de bere - de l-am poreclit eu “Fulgerică Bragadel”, pentru că era din Bragadiru -, toți se raportează la Mozart, la Alexandru Ioan Cuza, Bălcescu, Rosetti, Kogălniceanu, Brătienii: *“Noi, masonii, am făcut România Mare, am făcut cultura lumii”*. Nu e chiar așa. Există și o denumire a lojilor masonice, pe care eu o respect, dar nu pot eu să fac parte din așa ceva, din acest motiv religios în primul rând.

...Iar la moartea lui Dohotaru, mi-a propus să-i iau locul. I-am zis că nu pot să jur credință decât Mântuitorului și cred în asta. Dacă n-am crede în cultul Lui, nu știu ce rost ar mai avea să trăim pe pământ. Și așa este o Vale a Plângerii. Iisus ne arată că nu ești născut întâmplător, ai o menire. Și i-am spus lui Costel Iancu: *“Domnule, dă-i te rog voie Țării să aibă și oameni care să nu fie subjugăți în asemenea formațiuni. Iar când vor să facă un pas la stânga, la dreapta sau înapoi, să aibă libertatea să-l facă, dacă interesul Țării o cere. Prin urmare, lasă-mă să fiu un om liber!”*

Deci, dacă eram omul calculelor, intram în Masonerie și aveam funcții. (extras din *Lumea*, Nr.6/ 2004)

Templu satanist la București

După Sfânta Liturghie, am fost cu părinții mei la cimitirul Pantelimon II, la mormântul bunicii mele... În stânga intrării în cimitir se înalță o mare clădire albă, în formă de hală, aflată în construcție, cu acoperișul susținut de 6 cariatide de vreo 4 metri înălțime (de tipul sculpturilor grecești) reprezentând-o pe Afrodita. Pe fronton, un afiș mare: “În curând se deschide Templul Frumuseții, Afrodita”. Vreo 2 muncitori trudeau pe acoperiș. Ne-a surprins kitch-ul construcției și amplasarea ei bizară, într-o zonă destul de pustie (cimitirul și en-gros-urile se află direct în câmp). Când ne-am întors de la cimitir, tatăl meu, fost inginer constructor, a intrat în vorbă cu muncitorii de la “Templul Afroditei”. Eu cu mama îl așteptam la vreo 20 de metri, în stație. Discuția, însă, se prelungește inexplicabil de mult, așa că mă duc după el. Îl întreb pe muncitor: “Construiți aici un templu grecesc?”. Muncitorul, foarte vesel și entuziast, răspunde că face aici un templu satanist: *“Da, satanist. Dumnezeu nu poate să-mi dea totul deodată, satan da, așa că eu îi construiesc acest templu și el mă va ajuta. Veniți, intrați să-l vedeți pe satan!”*. Muncitorul râde, nouă nu ne vine să credem, iar dacă glumește, ce fel de glumă e asta. Ușile erau deschise, tata intră, eu mă duc după el, muncitorul e în fața noastră și ne arată: *“Uite-l, are coarne, e satan!”*.

În centrul clădirii, care era un fel de hală, era un bust de centaur cu coarne mari, care avea niște brațe larg deschise, ca și cum te-ar îmbrățișa. Sculptura amintea de arta veche grecească, era dintr-un material alb, avea o înălțime de vreo 5-6 metri, cât toată clădirea, iar fruntea centaurului sprijinea plafonul. *“Veniți mai în spate, să vedeți și șarpele!”* - ne spune, râzând, muncitorul. Tata face câțiva pași în față, eu îl urmez cu greu. În spatele centaurului, spre dreapta, la vreo 5-6 metri spre fundul clădirii, se vedea o sculptura dintr-un fel de marmură crem reprezentând foarte clar un cap mare de șarpe (piton, ca în sculpturile romane de la Callatis), iar în stînga centaurului se vedea o coadă lungă șerpuită din același material, traversând sala în adâncime. Nu m-am dus mai în față să văd mai bine, ci voiam să-l “recuperez” cât mai repede pe tata și să plecăm. În acest moment ușile de la intrare se închid cu zgomot puternic, peste care se aude râsetul muncitorului. L-am luat pe tata de braț și l-am smucit înspre ieșire. Slavă Domnului, ușile nu erau încuiate, așa că le-am deschis și am ieșit; fusese probabil o

rămas afară. La ieșire, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, tata a încercat să afle cine finanțează toate acestea, dar, desigur, n-a aflat mare lucru. Aceasta a fost tot.

Nu știu cum s-au obținut de la primărie (probabil, a județului Ilfov) certificatele de construcție și urbanism, nu știu care a fost scopul declarat al clădirii. Nu știu nici dacă protoieria Ilfovului știe de această construcție și de scopurile ei. Dar știu că, deocamdată, cultele sataniste sunt interzise în România. Vă rog, pe cei care lucrați sau aveți prieteni în presă, în administrația bisericească sau în Poliție, să aduceți la cunoștință această știre forurilor abilitate să ia măsuri conform legii. E.D. (*St Xenia-Press*)

PNL se apropie de Biserică și de... alegeri!

Cu circa 3 luni înaintea alegerilor din acest an (noiembrie 2004), Partidul Național Liberal din România își face public *programul privind viața religioasă din România*, în perspectiva că ar ajunge la guvernare.

“În modelul său social și comunitar, se spune în mesaj, P.N.L. acordă Bisericii un rol deosebit. În aspirația sa de a lega tradiția națională și creștină cu modelul european de dezvoltare capitalistă și modernizare instituțională, Dreapta are în vedere, pe de o parte, morala creștină ca miez al conduitei morale, iar pe de altă parte rolul social al Bisericii. P.N.L. susține libertatea de exprimare religioasă. (...) Când vorbim despre tradițiile creștine și despre morala creștină, nu dorim să jignim în vreun fel religiile necreștine. P.N.L. crede în utilitatea unei mișcări ecumenice creștine neideologizate și crede în necesitatea dialogului dintre religii. În același timp, P.N.L. privește cu îngrijorare proliferarea mișcărilor anticreștine, sataniste, care se îndreaptă nu numai împotriva moralei sociale, dar capătă forme violente, care tulbură ordinea publică. Față de astfel de mișcări, P.N.L. consideră că măsurile de contracarare trebuie să fie severe și mijloacele eficace.”

...Mesajul scoate în evidență câteva dintre dezideratele pe care și le-a propus pentru creșterea rolului Bisericii în societate: susținerea acesteia în derularea unor programe sociale, educaționale, caritabile, de orientare socio-profesională și de formare continuă, în cooperare cu autoritățile publice, apărarea libertăților religioase, dezvoltarea educației religioase în școli, sprijinirea unor activități de reconstrucție și restaurare a spațiului eclezial, încurajarea

construirii și finalizării unor noi

locașuri de cult, perfecționarea legislației privitoare la salarizarea integrală de la bugetul de stat a clerului și a unor categorii de personal al Bisericii, finalizarea împrăștiării centrelor de cult sau eparhiale, sporirea, inclusiv prin pârgii fiscale, a rolului social al Bisericii.

Pentru următoarea perioadă legislativă de patru ani, în cazul în care ajunge la guvernare, P.N.L. își propune să realizeze următoarele:

- desemnarea Bisericii Ortodoxe Române ca Biserică Națională în noua Lege a Cultelor și Libertăților religioase și în toate actele normative specifice dezvoltării vieții confesionale în România;
- susținerea fermă a proiectului construirii noii Catedrale Patriarhale în București, ca “proiect liberal din vremea Războiului de Independență de la 1877-1878”;
- susținerea finalizării integrale a împrăștiării centrelor eparhiale, protopopiatelor, parohiilor rurale, mănăstirilor și schiturilor;
- încurajarea reorganizării și reglementării sistemului național de pensii și asigurări sociale pentru personalul cultelor;
- aplicarea unei politici fiscale care să susțină Biserica. Posibilitatea ca Biserica să administreze școli, spitale, așezăminte de cultură trebuie să fie reală prin transformarea ei în ordonatoare de credite bugetare, în baza unui program convenit cu guvernul și votat de Parlament ca parte a Bugetului de stat;
- monitorizarea inventarierii și retrocedării patrimoniului religios mobil și imobil – în funcție de criteriile specifice vieții religioase, de necesitățile și de posibilitățile actuale ale societății românești;
- susținerea implicării Bisericii, la nivel parohial și eparhial, în derularea unor programe social-economice, educaționale, caritabile, de orientare socio-profesională și de formare continuă, la nivelul țării și la nivel local, cu sprijin material, uman, financiar și logistic de la Ministerul Culturii și Cultelor, Ministerul Agriculturii, Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Mediului și Apelor, Ministerul Sănătății și Familiei, Ministerul Justiției, Ministerul Muncii și Solidarității Sociale, Ministerul Turismului, consiliile județene, prin programele Băncii Mondiale, BERD, Uniunii Europene etc. (*Viața Cultelor*; nr. 565-568 din 30 August 2004)

Asociația noastră va urmări realizarea celor de mai sus (în cazul guvernării PNL) și va informa cititorii revistei în ce măsură PNL se ține de cuvânt.

Sinodul B.O.R. ia atitudine fermă față de simonie

Simonie este fapta prin care, în schimbul unor bani, bunuri sau avantaje, ca și prin prietenie, nepotism, influențe sau presiuni de orice natură, se obține o hirotonie, eparhie, parohie, funcție, distincție sau avansare clericală, precum și admiterea, notarea, promovarea sau absolvirea în învățământul teologic preuniversitar, universitar și postuniversitar. [Nota redacției: *SIMONIE* = (Din lat. *simonia*). *Cumpărarea unui bun spiritual, sau legat de cel spiritual, cu bani sau alte bunuri materiale, cum a încercat să facă Simon Magul (de aici denumirea de “simonie”) despre care vorbește cartea Faptele Apostolilor (8,1-19). Vinderea sau cumpărarea unui sacrament (de ex., sfânta Preoție), a unui oficiu ecleziastic (de ex., oficiul de paroh), a unui obiect consacrat sau binecuvântat pe motivul că e binecuvântat sau consacrat (de ex., un potir). “Cine celebrează sau primește un sacrament în mod simoniac să fie pedepsit cu interdict sau cu suspendare” (canonul 1380). “Atribuirea unui oficiu ecleziastic în mod simoniac este nulă în virtutea dreptului” (canonul 149)]*

Simoniac este atât cel care pretinde sau impune mita, cât și cel care o oferă, o acceptă, o mijlocește sau o patronează. Dreptarul biblic se află în Cartea Profetului Isaia, 5, 23: “*Vai celor ce pentru mită îi dau dreptate nedreptului și sugrumă dreptatea celui drept*”, precum și în Sfintele Canoane 29 Apostolic, 2 al Sinodului IV Ecumenic, 22 al Sinodului VI Ecumenic și 5 al Sinodului VII Ecumenic, care prevăd sancțiuni radicale pentru asemenea acte de corupție: caterisirea clericului, anatemizarea mireanului și nulitatea efectului.

Instanțele bisericești care judecă actele de simonie sunt Sfântul Sinod pentru arhieriei, Consistoriul Eparhial pentru preoți și diaconi, Consiliul profesoral prezidat de Chiriarhul locului pentru mirenii din învățământul teologic.

Prezenta hotărâre a Sfântului Sinod intră în vigoare de la data comunicării ei către unitățile ecleziastice respective și va fi inclusă, la locul cuvenit, în Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și de judecată ale Bisericii Ortodoxe Române.

Canalul Bâstroe – de la ecologie la strategie

Președintele ucrainean Kucima a inaugurat la 26 august primul segment al canalului Bâstroe, care permite Ucrainei să aibă acces navigabil de pe Dunăre la Marea Neagră, dar în același timp afectează rezervația Deltei Dunării și se află pe teritoriul pe care România, în virtutea tradițiilor istorice, îl consideră ca fiind al său. El a afirmat că “toate exigențele ecologice internaționale au fost respectate”, iar canalul va aduce avantaje economice Ucrainei, prin creșterea fluxului de mărfuri și dezvoltarea, împreună cu Rusia și UE, a coridorului de transport Volga - Don - Dunăre, cu ieșire la liniile maritime ale Marii Caspice (coridorul Europa - Caucaz – Asia). Canalul va deveni un nod de transport european în “mare centura de navigație”, ce va include principalele fluvii din Europa și, de asemenea, Marea Azov, Marea Neagră și Marea Baltică. Un scop important (nedeclarat) este și aducerea de nave de război (de la Sevastopol) aproape de noua frontieră a NATO.

UE, USA, Fondul Mondial pentru Natură și România consideră noul canal drept o amenințare pentru Delta Dunării. Situată în România (82%, 3446 km²) și Ucraina (18%, 732 km²), este unica deltă din lume declarată de UNESCO rezervație a biosferei (din 1990). Este un adevărat muzeu al biodiversității (5.149 de specii de floră și faună), cu 30 de tipuri de ecosisteme. Prin lărgirea canalului Bâstroe se preia un mare debit de apă, dar scad debitele pe canalele secundare și ecosistemul se strică. Soluția ecologică pare a fi ca românii să decolmateze unele canale vechi și să redeschidă niște ghioluri (ceea ce va duce și la scăderea debitului pe canalul Bâstroe!).

Teoria lui Mackinder. Această teorie, formulată în 1904, spune că „istoria este o luptă între puterile **maritime** [SUA, Anglia etc.] și puterile **teritoriale** [Rusia, Germania etc.]”. Statul-pivot (imperiul) care va controla masa **teritorială** euro-asiatică și africană până în centrul ei, va avea acces la folosirea unor resurse umane și materiale imense, în detrimentul celorlalte state. Acest stat-pivot, fiind inaccesibil atacurilor dinspre mare și reușind să ajungă la mările libere, va duce la distrugerea balanței puterii în favoarea sa. Acest lucru îi va permite și construirea unei flote puternice, cu care va ajunge dincolo de marginile teritoriului euro-asiatic și va duce la crearea unui **imperiu mondial**. Puterile maritime se află în conflict cu acest stat-pivot. Când Rusia (URSS) era pe cale să devină acest stat-pivot și apoi imperiu mondial, soluția, dată deja de Mackinder, a fost cea a unei „puteri amfibii” – NATO, prin

care puterea maritimă putea avea controlul coastelor, locurilor de debarcare și al gurilor de vărsare a marilor fluvii teritoriale.

Mai aproape de zilele noastre, prin 1988, Zbigniew Brzezinski spunea: „Cine controlează Eurasia, domină globul”. Practic, conflictul dintre puterile maritime și teritoriale a renăscut și prin evenimentele din:

- Moldova (cu Transnistria),
- Georgia (cu petrolul),
- Gurile Dunării (1. eșuarea vasului ucrainean Rostock pe brațul Sulina, care a blocat 9 ani circulația și a scăzut încrederea în transportul românesc pe Dunăre; 2. canalul Bâstroe, prin care încearcă transferul către Ucraina a controlului gurilor Dunării),
- Marea Neagră (1. Insula Șerpilor, prin controlul căreia se ținesc rezervele de petrol din platoul continental al Mării Negre 2. pe 27 august un cargou ucrainean a lovit intenționat o navă turcească, care a eșuat pe un banc de nisip în portul Constanța; se urmărește astfel scăderea încrederii în siguranța căilor navigabile românești) etc.

Geopoliticienii spun că cine controlează gurile Dunării controlează întreg traseul fluviului și, prin extindere, Marea Neagră. Marea Neagră este cale de transport către centrul Asiei și prin ea avem deschidere și la Marea Mediterană. NATO a devenit interesată de România tocmai în perspectiva apărării terminalelor petroliere din Constanța, unde se va face transbordarea petrolului caspic sosit pe ruta Baku (Georgia) – Ceyhun (Turcia), urmând apoi traseul Constanța - Pancevo (Serbia) – Omisalj (Croatia) – Trieste, unde va avea loc conexiunea la sistemul Trans Alpine Pipeline (TAL). Menționăm că la sfârșitul lui august flota militară de la Constanța a făcut aplicații militare, lansând niște rachete.

Pentru a deține controlul Mării Negre, Ucraina (ortodoxă!) va lovi în continuare în interesele economice, diplomatice și militare ale României. Din noua doctrină militară a Ucrainei (decretată de Kucima la începutul lui august) reiese că s-a renunțat la NATO și UE (acest lucru însă depinde și de cine va câștiga viitoarele alegeri). Ucraina va colabora cu Rusia, dar și cu Germania (care are înțelegeri secrete cu Rusia de când aceasta a permis unificarea ei). Un exemplu: vasele companiei Moebius din Hamburg lucrează pe canalul Bâstroe, apărute de navele militare ale Ucrainei, cu pavilionul Germaniei în vânt. Declarația lui Schroder împotriva lucrărilor pe canalul Bâstroe e doar praf în ochi. Rusia și Germania au amândouă mentalitate de imperiu și de aceea colaborează bine. Se pare că, în curând, canalul Dunăre – Marea Neagră, construit pe timpul lui Ceaușescu, va avea o importanță economică și strategică deosebită!

(I.C.)

Viața fără coduri sau moarte!

Protest împotriva noilor buletine de identitate

Pe data de 9 iunie 2004, la Departamentul de Tehnologii Informaționale al Guvernului Republicii Moldova s-a desfășurat o ședință în care s-au înaintat mai multe propuneri privitor la noile forme de buletine de identitate, fără cod de bare. Aceasta este probabil o reacție la manifestația din 4 iunie când, începând cu ora 10.00, peste o sută de creștini ortodocși au pichetat sediul Parlamentului Republicii Moldova într-o formă cu totul deosebită. Purtând Sfânta Cruce, icoane și pancarte, credincioșii, la care pe parcurs s-au alăturat și un grup de preoți, au cântat și au rostit rugăciuni. Lozincile lor: „*Nu – lagărului electronic!*”, „*Cerem o alternativă*”, „*Vrem acte fără numărul fiarei!*”, „*Cerem legi fără antihrist!*”, „*Viața fără coduri sau moarte!*”, exprimă doleanțele majorității creștinilor ortodocși din Republica Moldova, vizavi de refuzul încheierii unui pact cu diavolul, adică al acceptării buletinelor de identitate și a altor acte ce conțin codul de identificare al persoanei.

Manifestanții înțeleg foarte bine și ar vrea ca toți concetățenii lor, inclusiv cei de la cârma țării, să conștientizeze că atribuirea forțată a codurilor pe viață, care, conform opiniei experților, conțin în sine numărul fiarei sau al lui antihrist – 666, nu înseamnă altceva decât primul pas spre organizarea unui lagăr electronic [Big Brother] în care se vor șterge și vor fi reduse la zero toate drepturile omului, și în primul rând dreptul la propriul nume, ce este clasificat ca fiind crima împotriva omenirii (Procesul de la Nurnberg) și are ca scop biorobotizarea omului [de la sclavii de ieri la oamenii roboți de mâine]. Reprezentanții protestatarilor invitați în incinta Parlamentului pentru negocieri au transmis cerințele acestora adresate președintelui țării Vladimir Voronin, prim-ministrului Vasile Tarlev, președintelui Parlamentului Eugenia Ostapciuc și tuturor deputaților Parlamentului, acestea rezumându-se la adoptarea unor legi ce ar permite credincioșilor ortodocși utilizarea documentelor fără cod de identificare.

În fața creștinilor ortodocși adunați și, implicit, în fața a celor peste opt mii de ortodocși care și-au pus semnătura sub scrisoarea cu un conținut similar, pe care IPS Vladimir a adresat-o președintelui țării, a fost

delegat d-l deputat Mihail Sidorov, președintele Comisiei pentru Drepturile Omului, d-l Vladimir Molojen, directorul general al Departamentului Tehnologiei Informaționale, d-na Elena Horoseva, șeful Direcției Relațiilor Externe a DTI. Domnul deputat Mihail Sidorov a spus: „*Noi nu putem rămâne indiferenți la cererile creștinilor ortodocși din țară și ne vom strădui în timpul apropiat să soluționăm această problemă. Vă promitem că vom face tot posibilul ca cetățenii care din considerente religioase nu pot accepta noul tip de buletin să aibă dreptul legal de a avea pașapoarte de tip vechi, fără cod de identificare*”. Pe data de 8 iunie la ora 9.00 urma să aibă loc ședința Comisiei alcătuită din reprezentanți ai Parlamentului și al Mitropoliei Moldovei. (Bogdan I. Stanciu) Sursa: pagina Societatii ortodoxe “Blaj Matrona”

Moon – un mesia afacerist și infractor

Washington Post”, în numărul său de miercuri, 23 iunie 2004, publica pe pagina întâi un articol sub titlul: “*Rev Moon honored at Hill Reception*”, sub semnatura lui Charles Babington și Alan Cooperman. Recepția a avut loc în clădirea Dirksen a Senatului din Washington DC, ne scrie din SUA părintele Gheorghe Calciu, care continuă: „*Deputatul Danny K. Davis, democrat din Illinois, purtând mănuși albe, a adus o pernă pe care odihnea o coroană scump împodobită pe care a așezat-o pe capul lui Sun Myung Moon, în fața a mai mult de 12 legislatori (membri ai Congresului American - Law makers) și a unei mulțimi de peste 300 de persoane, în cadrul mai larg al recompensării a 100 de persoane care au luptat pentru pace*”.

După aceea, într-o atmosferă de cucernicie, legislatorii au ascultat un lung discurs pronunțat de pastorul Moon, care a afirmat că el a fost trimis pe pământ pentru a salva cele 6 miliarde de viețuitori. Împărați, regi și președinți au anunțat în cer și pe pământ că reverendul Sun Myung Moon nu este nimic altceva decât mântuitorul întregii omeniri, mesia, dumnezeul cel reîntors în lume, adevăratul părinte. În plus, Moon pretinde că el a vorbit cu toți președinții morți ai Americii, cu Iisus, cu Moise, Mahomed și alții. Tot cu ocazia aceasta a spus că fondatorii celor cinci mari religii și mulți alți lideri spirituali ai lumii (bineînțeleș și

Iisus), implicit liderii comuniști Marx și Lenin, dictatori ca Hitler și Stalin, au găsit în învățătura lui (a lui Moon) puterea de a-și îndrepta greșelile și de a renaște ca persoane noi.

Moon are 85 de ani, oficiază căsătorii în masă (religioase, se înțelege) pentru sute de cupluri și a fost condamnat, în 1982, la 18 ani închisoare pentru evaziune fiscală și obstrucția justiției. Este un om de afaceri celebru și se numără printre cei mai bogați oameni din lume. Ceremonia din clădirea Senatului a onorat-o, de asemenea, pe doamna Hak Ja Han Moon, soția pastorului, amândoi fiind numiți, cu un termen comun, adevărații părinți (probabil ai lumii).

Ceremonia a fost organizată de arhiepiscopul George Staling Jr, pastor al templului Imani, care se declară pastor independent american-african. Sponsorul principal este Federația Internațională pentru Pace, fondată și condusă de Moon, și că acesta și soția lui vor fi onorați pentru contribuția lor la colaborarea dintre religii și la pacea lumii. Invitația a fost semnată de deputatul Davis care a pus coroana pe capul lui Moon.

Acolo de unde Hristos este alungat, satana vine și Îi ia locul. Iisus a fost izgonit din Capitoliu, Moon i-a luat locul. Iisus a fost izgonit din școli, crimele în masa, desfrânarea și drogurile i-au luat locul, distrugând generații de tineri. Numai copiii care au o educație bună din familie și un caracter format, scapă de atacurile satanei; Iisus a fost alungat din armată, satana a instalat o formă nouă și mai rușinoasă a Piteștiului în închisorile militare din Irak; Iisus a fost alungat din justiție, dreptatea a fost schimonosită ajungându-se la desacralizarea căsătoriei prin căsătorii homosexuale recunoscute juridic. Pieirea ta prin tine, Israele.

Complotul acesta al distrugerii creștinismului este mult mai larg și mai adânc decât îl putem vedea noi. Pe 22 mai, 2004, un corp de armată și-a sărbătorit un număr de ani de la înființare. Conducătorii au organizat o rugăciune generală a corpului de armată, care a durat probabil câteva minute, nu ore întregi, nu cu discursuri mesianice și cu coroane de aur și diamante, ci ca o formă modestă de mulțumire lui Dumnezeu. Imediat ACLU a protestat prin purtătorul de cuvânt al organizației, Lucius Treveler, care a declarat cu revoltă ca „*fotografia arată niște militari în rugăciune, cu capul plecat. Dar aceștia se roagă pe un teren federal, spune el, ei înșiși fiind persoane federale și rugându-se în timp federal.*

Nu putem permite astfel de manifestări și le vom distruge din găoace". Care este deosebirea de federalitate dintre un câmp de tragere sau curtea unei unități militare și clădirea Senatului? Și ACLU nu a scos un cuvânt nici atunci, nici după ce cazul Moon a devenit public. Pentru că doctrina acestei organizații este distrugerea creștinismului din inima americanilor. Există însă și un revers al acestei monede demonice. Când a ajuns protestul la comandamentul corpului de armată, colonelul Jack Fessenger, locțiitorul comandantului, a răspuns: „*La naiba cu ACLU. Trimiteți-i în Franța.*” (Sursa: *Viața cultelor*, Anul XII, nr. 559-560)

Zidul Templului lui Solomon în pragul prăbușirii

Recent seismografele din Țara Sfântă au înregistrat două noi cutremure, nu grave (3-4 pe scara Richter), însă destul de puternice ca să adâncească fisurile apărute, mai de mult, în zidul de răsărit al Templului lui Solomon din Ierusalim. Fisurile, provocate de cutremurul din februarie 2004, stârnesc îngrijorarea responsabililor religioși evrei, creștini și musulmani. Alertat, prim-ministrul Ariel Sharon a cerut unei comisii de specialiști (alcătuite din fizicieni, arhitecți și militari) să caute soluții. Comisia a redactat un raport „ultra secret” și l-a înaintat premierului. Însăși titulatura de „ultra secret” a stârnit curiozitatea, interesant fiind ce ar putea fi atât de „ultra secret” în niște crăpături de zid. Situația pare destul de gravă, deoarece întreaga stabilitate a Muntelui Templului e în pericol. Pe platforma Muntelui Templului se înalță cele două moschei sfinte ale islamului, Omar și El Aqsa, și în apropierea lor se află Sfântul Mormânt al lui Iisus și Zidul Plângerii al evreilor. Prăbușirea zidului de răsărit, ar provoca imediat distrugerea „Grajdurilor subpământene ale regelui Solomon”, transformate în moschee. Întreaga porțiune a zidului, arată Raportul, alunecă spre sud, iar fisurile în zid s-au mărit cu 2,5 cm. Arheologul Iohanan Zeligman și inginerul Ofer Cohen au constatat infiltrații masive de apă la coloanele „Grajdului”. Miile de credincioși care umplu moscheea subpământeană provoacă vibrații negative. Ca atare, se propune interzicerea accesului în zona periclitată. Mai mult nu s-a putut afla. (*Ziua*, 14 iulie 2004)

ONU propovăduiește anarhia în cadrul religiilor

Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (PNUD) este constituit ca o rețea mondială a Națiunilor Unite în domeniul dezvoltării (166 de țări). **Raportul PNUD de dezvoltare umană pe 2004** (Bruxelles, 15 iulie) cuprinde și un capitol referitor la religie, care e tratată ca un lucru de nimic, în care oricine își poate da cu părerea și poate face orice. În orice domeniu au un cuvânt de zis doar cei pregătiți în domeniul respectiv. În religie însă, oricine poate face ce vrea și cât îl duce mintea. Astfel, orice religie va ajunge la anarhie, la haos, masonii fiind maeștri în a face din haos o nouă ordine. De fapt „*Prin haos, la ordine*” este deviza lor principală (gradul 33), care nu este decât un alt fel de a spune „*Dezbină și stăpânește*”. Iată câteva extrase din raportul PNUD:

Libertatea religioasă și politicile publice:

Statele au răspunderea de a proteja drepturile și a asigura libertățile tuturor membrilor lor și de a nu comite acte de discriminare din motive religioase. Statele care vor să evite discriminarea vor trebui să protejeze libertatea religioasă și alegerile individuale:

- **Oricine** ar trebui să aibă dreptul de a critica, revizui sau pune sub semnul întrebării poziția dominantă a unei anumite interpretări a **credințelor fundamentale**.
- Clerul sau alte ierarhii religioase trebuie să aibă același statut ca alți cetățeni.
- Persoanelor de o anumită religie trebuie să li se permită să adopte o atitudine critică responsabilă față de practicile și credințele din cadrul altor religii.
- Orice persoană trebuie să aibă libertatea nu doar de a critica religia în care s-a născut, ci și de a o respinge în favoarea unei alte religii sau de a rămâne fără religie.

Cum se aplică practic aceste principii aflăm de la cardinalul Ratzinger: în Europa, dacă vorbești jignitor despre credința iudaică sau islamică, ești blamat imediat (căci te atingi de *drepturile minorităților*, care, de fapt, aproape că nu mai sunt o minoritate), dar când sunt aduse ofense creștinismului, atunci „*libertatea de gândire* pare a fi acceptată ca binele suprem”.

Libertățile culturale ar trebui să fie incluse printre **drepturile fundamentale ale omului**.

Federalismul multicultural :

Pentru societățile care cuprind multiple grupuri etnice sau religioase, concentrate din punct de vedere geografic, raportul recomandă “federalismul asimetric” ca o metoda de gestionare cu succes a unei societăți multiculturale. În astfel de sisteme, puterile acordate subunităților nu sunt identice. Zonele de autonomie dintr-o regiune sunt diferite de cele din alte regiuni. Statele federale pot îngloba anumite distincții în structurile lor politice, administrative și economice.

Aproape toate marile democrații care sunt diverse din punct de vedere etnic sau lingvistic practică o formă de federalism asimetric: Belgia, Spania și Federația Elvețiană sunt exemple extrem de grăitoare. Succesul unor structuri de tip federal depinde de o planificare atentă și de existența voinței politice de a îmbunătăți funcționarea democratică a sistemului. Ceea ce este important este ca aceste structuri să înglobeze diferențele importante, dar să și consolideze loialitatea față de statul federal.

Relația dintre Biserica Ortodoxă Rusă și stat

Fundamentele Doctrinei Sociale a Bisericii Ortodoxe Ruse”, document de bază aprobat în cadrul ședinței Sinodului Bisericii Ortodoxe Ruse din anul 2000, tratează un spectru larg de teme actuale: relația între „Biserică și Națiune”, „Biserică și Stat”, „Etica creștină și dreptul secular”, „Biserica și Politica”, „Munca și roadele ei”, „Proprietatea”, „Război și pace”, „Criminalitate, pedeapsă, îndreptare”, precum și „Probleme ale moralității personale, familiale și sociale”, „Sănătatea persoanei și a poporului”, „Probleme de bioetică”, „Biserica și problemele ecologice”, „Știința, cultura și educația seculară”, „Biserica și media seculară”, „Relații internaționale. Probleme ale globalizării și secularismului”.

În legătură cu problemele dintre stat și Biserică, Biserica Ortodoxă Rusă recomandă „fiilor ei să se supună autorității statului nu pur și simplu din obligație, ba mai mult să se roage pentru ei, indiferent de convingerile și confesiunea acestora; creștinii, cu toate acestea, “nu trebuie să absolutizeze autoritatea statală”. Pe de o parte există „principiul neamestecului Bisericii și al statului unul în treburile celuilalt”, pe de altă parte se permite Bisericii sau chiar este somată să intervină în

anumite situații cu puterea și influența ei”.

Din document se desprinde ideea că Biserica Ortodoxă este obligată „să-i acorde statului supunere”, dar că Biserica Ortodoxă „nu poate fi de acord cu învățătura statului care ar avea un caracter secular, ateu”, la care s-ar adăuga „presiunile radicale” ale unor religii care activează agresiv de multe ori “în toate domeniile vieții publice”, sau ale unor asociații religioase potrivnice ordinii publice, care urmăresc numai un interes de grup. Aceste tendințe trebuie oprite, iar celor care le emit să li se interzică să funcționeze în viața publică sau a statului.

Din document se vede că în Biserica Ortodoxă Rusă nu este vorba de o separare clară între stat și Biserică, ci este vorba mai degrabă de o tendință de a păstra o „Simfonie” a celor două puteri-autorități, conform tradiției istorice a Ortodoxiei.

Mitropolitul Kyril a vorbit de „loialitatea Bisericii față de stat”, stabilită ca „poruncă divină”, dar a subliniat că, la rândul lui, statul trebuie să „propovăduiască adevărul lui Hristos”. Iar Arhiepiscopul Chaplin a menționat chiar cazul ideal al unui „Stat ortodox”, care este conștient de obligațiile sale religioase, și a opinat că ar fi de dorit ca în „Doctrina socială” a Bisericii să se pună accent pe viitor pe acest lucru, deoarece un „stat religios nemotivat” devine ca însemnătate mai puțin apreciat și prețuit.

În „Doctrina socială” **libertatea** nu este privită ca cel mai valoros principiu, ci este pusă mai mult în raport „cu pierderea țelului religios și a valorile morale ale societății, cu prăbușirea enormă a credinței, precum și cu indiferența tot mai crescândă față de porunca Bisericii și față de biruirea păcatului”. Totuși acest principiu se dovedește, pe de altă parte, „ca unul din mijloacele pe care existența Bisericii într-o lume nereligioasă îl face posibil. Acest lucru este cu atât mai eficient atunci când statutul Bisericii este bine definit în raporturile ei cu lumea și atunci când este garantată o independență totală față de „păturile necredincioase sau de alte credințe ale societății, care, din punct de vedere moral, este la pământ”.

Pentru a se păstra intactă obiectivitatea Bisericii, ea nu trebuie să se amestece în procesul **politic**, a mai spus Mitropolitul Kiril.

În încheiere, Mitropolitul rus a scos în evidență că „Biserica este responsabilă de soarta întregii omeniri” și că ea ar trebui să fie conștientă de greutatea „glasului ei profetic”, căci altfel s-ar dovedi necredincioasă față de chemarea ei. (*Viața Cultelor*, nr. 563-564 din 16 Iulie 2004)

Referendum pentru menționarea moștenirii creștine în preambulul Constituției UE

Dat fiind că la 18 iunie ultim, președintele Franței, Jacques Chirac, a împiedicat în cele din urmă ca proiectul Constituției europene să menționeze moștenirea creștină a continentului, Fundația franceză pentru serviciul politic se declară nemulțumită de această obstrucție și cere organizarea unui referendum. În demersul ei, Fundația se sprijină pe următoarele date:

- la președinția Consiliului Europei a fost depus un document cu peste un milion de semnături individuale cerând explicit această mențiune – ceea ce este o premieră în istoria instituțiilor comunitare;
- ONG-uri reprezentând 55 de milioane de persoane [n. red.: inclusiv Asociația Pentru Isihasm] cer menționarea moștenirii creștine în preambulul Constituției;
- 340 deputați europeni și naționali au semnat de asemenea, între aceștia și 32 de deputați europeni francezi;
- șapte țări (Italia, Lituania, Malta, Slovacia, Polonia, Portugalia și Republica Cehă) fac din această mențiune o prioritate, iar 15 alte state îi sunt favorabile sau nu se opun.

În vremea aceasta, conducătorii francezi, cu obstinație, se opun acestei mențiuni în numele unei interpretări nepotrivite a “principiului laicității”. Alarmată de această “încăpățânare ideologică”, scrie Fundația menționată într-un comunicat recent, ”am comandat un sondaj în ajunul alegerilor din 13 iunie, pentru că nimeni nu a făcut-o, pentru că evaluarea opiniei publice se bazează pe calcule, pentru că guvernul francez se opune constant menționării moștenirii creștine, în numele unei laicități radicale și, în sfârșit, pentru că multe semne arată sprijinul unei părți mult mai mare din populație decât lasă să se înțeleagă clasa politică. Astfel, pe site-ul Internet al RTL, o consultare sondaj a obținut la 31 mai, din 11 000 de răspunsuri, 81% păreri favorabile menționării moștenirii creștine”.

Rezultatele sondajului întreprins de Fundația franceză pentru serviciul politic, pe care ea le socotește “un eveniment politic major, putând modifica substanțial strategiile viitoare ale partidelor”, sunt următoarele: 65% din electorii francezi de dreapta sunt favorabili menționării moștenirii creștine în preambulul proiectului Constituției europene și 46% din

francezi împărtășesc această opinie.

Învățămintele acestui sondaj, adaugă sursa citată, sunt că Jacques Chirac a apărut, în numele Franței, o poziție contrară unei mari majorități din electoratul său și că francezii, în ansamblul lor, sunt mult mai divizați în această problemă decât crede o mare parte a clasei politice (de exemplu, 37% din alegătorii de stânga sunt de asemenea favorabili menționării moștenirii creștine în proiect).

Fundația consideră de aceea că jocurile nu sunt încă făcute, că acțiunea ei nu a fost zadarnică și că ratificarea proiectului de Constituție europeană se poate face în două feluri: fie prin referendum, fie pe cale parlamentară. Președintele Chirac refuză să se angajeze de pe acum, sperând fără îndoială că în timp presiunea va scădea. El explică, într-un interviu acordat ziarului *Le Monde* din 20 iunie, că ratificarea nu va avea loc înainte de a trece cel puțin un an și că va decide “în timp util”.

Strategia Fundației este de a obține prin referendum un “adaos” la proiectul de Constituție care nu va fi ratificat fără referința la moștenirea creștină a Europei. Ea se va adresa clasei politice, și în special parlamentarilor, va sesiza mediile profesionale, mediatice și religioase cu toate mijloacele de care dispune, va difuza pe site-ul ei, www.libertepolitique.com și în publicația *Liberté politique* toate rezultatele sondajului, va căuta alte acțiuni de anvergură asupra cărora va informa în septembrie proxim.

Până atunci, Fundația cere fiecărui francez să se adreseze deputatului și senatorului din zonă, pentru ca aceștia să pună, în numele celor care i-au ales, problema sensului Europei și a identității sale, să facă să circule în jurul lui petiția cerând menționarea moștenirii creștine în proiectul Constituției și să continue să o sprijine financiar.

Obiectivul este de a urca de la 46% la 51%, procentaj suficient pentru ca Franța să se pronunțe în Consiliul Europei în favoarea acestei mențiuni, “atât de scumpe inimii Papei Ioan Paul al II-lea”, se arată în încheierea comunicatului, semnat de Philippe de Saint-Germain, delegat general. (*Viața Cultelor*, nr. 563-564 din 16 Iulie 2004)

